

ÖZEL EGE LİSESİ

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

SAYI: 44

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
OCAK 2023

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	1
YUNUS AFALİNA	2
AHTAPOT NECMİ	3
VATOZLARIN BİR GÜNÜ	4
ZAMANDA YOLCULUK KEŞFEDİLDİ	5
ZAMANDA YOLCULUK	7
DİNOZORLAR DÜNYASINA YOLCULUK	8
FARKLI BOYUT	10
ZAMAN MAKİNESİ	12
BEŞ BİNLİ YILLARA YOLCULUK	13
DÜNYA KARINCALAR GÜNÜ	14
SEVGİLİ ÖĞRETMENLERİM	16
3 HAZİRAN DÜNYA RENK GÜNÜ	17
SENE 3578	19
DÜNYA MEKTUP YAZMA GÜNÜ	20
27 AĞUSTOS NOSTALJİ GÜNÜ	21
GEÇMİŞE YOLCULUK	22
OLUMLU KONUŞMA GÜNÜ	24
HAYALLER VE SONUÇLARI	25
DÜNYA YAZI GÜNÜ	27
HER ŞEYE EVET GÜNÜ	29

DÜNYA KARDEŞLİK GÜNÜ	30
KOSTÜM GÜNÜ	32
HEDİYELEŞME GÜNÜ	34
DÜNYA TAKLİT GÜNÜ	35
BENİM DÜNYAM	36
DENİZATININ GÜNLÜĞÜNDEN	37
ULUSLARARASI BASKETBOL GÜNÜ	39
AHTAPOT LOLO'NUN BİR GÜNÜ	41
DENİZATIIYIM	42
MUCİZE DAĞI'NDAKİ NARİN İNCİ ÇİÇEĞİ GÜNÜ	44
BİR GÜNÜM	45
AMERİKAN HAYALİ	47
BİR ÖMRE BEDEL SEKİZ YIL	50
MEKTUP KUTUSU	52
UMUDUN İÇİNDEKİ TUTSAKLİK	54
MILENA'YA MEKTUPLAR	57
ATEŞ BÖCEĞİ	59
KADERE KAVUŞMAK	62
PANDORA'NIN KUTUSU	64
DOĞRU SEÇİM	66
OBLOMOV	69
HAPİSHANE POSTASI	72
PİA MATER	74
RASTLANTI	75

SAKIN O KUTUYU AÇMA!	78
KİBRİT İLE ALEVLENEN UMUT	80
OLASILIKSIZ	83
TANRI'NIN LÜTFU	85
DÜŞÜŞ	88
PİYANİST	90
TOPRAK ANA	92
FİLİZLENEN TOHURLAR	94
CANIM PATATES'İM	97
ESKİ BİR DOST	100

ÖN SÖZ

Resimleyen: Nevin Nil Özraç 9/C

Gecenin sonsuzluğunda Kutup Yıldızı ile yön bulmak gibiydi kitaplar, hayal gücümün sonsuzluğunda.

Sözcükler, gecedeki yıldızlar gibi bir bir kayarken gözlerimin önünden ben, şanslı okuyucu, büyük bir şevkle onları izliyordum.

Yazmak emek isteyen bir iştir. Yazmaktan keyif almayı ve kendimizle gurur duymayı bilmeliyiz.

Yazılarıyla ve resimleriyle dergimizin oluşmasını sağlayan sizlere teşekkür ediyor, aynı çabayla yepyeni özgün ürünler ortaya çıkarmaya devam etmenizi diliyoruz.

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

YUNUS AFALİNA

Merhaba, size kendimi tanıtayım; benim adım Afalina. Karadeniz'de yaşıyorum. Şişe şeklinde burnum var. Karadeniz'in en büyük yunusu benim. Boyum 3 m, kilom ise 250 kg epey ağırım değil mi? En çok bilinen yunus türüyüm, yunus gösterilerinin yıldızıyım. 200'den fazla dişlerim var. Ben memeli bir hayvanım, akciğer solunumu yaparım. Gece ve gündüz görebilirim. Hafızam çok kuvvetlidir. Çok duygusal ve hassasımdır. Özellikle üreme mevsimlerimizde gruplar oluşturarak gezeriz. İnsanları ve oyun oynamayı çok severim. Dans etmek ise en sevdiğim etkinliktir.

Ben uyuyabiliyorum biliyor musunuz? Çünkü diğer memelilerden farklı olarak bilinçli olarak nefes alabiliyorum. Çok zekiyimdir. Hep gülümserim aynada kendimi tanıyabilirim. Balık ve küçük deniz hayvanları ile beslenirim.

Size bir günümün nasıl geçtiğini anlatmak istiyorum. Sabahları çok erken uyanırım ve bir balık yerim ardından kendime ayda bakar çekidüzen verir ve arkadaşım Lily' e giderim Lily ile sohbet ederim. Onunla denizde yüzmeye başlarız ve oyun oynarız, dans ederiz. Akşam olunca mürekkep balığımızı yeriz ve uyumaya geçeriz.

Hafızam çok kuvvetlidir bunu söylemiştim değil mi? Bakın size bir anımı anlatayım: Bir keresinde arkadaşım Lily ile geziyordum. Denize dalıp çıkıyor şarkılar söylüyor etrafa

gülümsüyorduk sonra birdenbire sesler duyduk, bu ses oldukça tatlı bir sestti; yüzdüğümüz yerin çok yakınından bir gemi geçiyordu ve bu gemide çocuklar vardı çocuklar bize bakıyor el sallıyor ve gülümsüyorlardı. Bize yemek verdiler, çok tatlıydılar; o günü hiç unutamıyoruz. Lily ve ben insanları, özellikle de çocukları çok seviyoruz.

Resimleyen : Ece Özdemir 6/A

NEVRA DOĞAN 6/A

AHTAPOT NECMİ

Merhaba, ben Ahtapot Necmi. Bugün, size bir günümün nasıl geçtiğini anlatacağım. Anlatacaklarımın sonunda, sahip olduğum sekiz kolumun bana nasıl yardım ettiğini öğrenince siz de benim gibi sekiz tane kola sahip olmak isteyeceksiniz.

Sabah kalktığımda ilk iş banyoya gider ve dişlerimi fırçalarım. Dişlerimi fırçalarken bir yandan da kahvaltı hazırlarım. Bu şekilde işlerimi aynı anda hızlıca yapabilmemi tamamen sekiz tane olan koluma borçluyum. Dişlerimi fırçalayıp kahvaltıyı hazırladıktan sonra, masanın başına oturur ve kahvaltımı yaparım. Ondan sonra, okul kıyafetlerimi giyer, bunu yaparken de çantamı hazırlarım. Evdeki işleri hallettikten sonra, okulun yolunu tutarım. Okula vardığımda sınıfa gider ve ders programına baktıktan sonra kitaplarımı hazırlayıp, yerime oturup öğretmenimi beklerim. Öğretmen geldiğinde arkadaşlarım genelde sınıfın içinde koşuşturuyor olurlar. Öğretmen onları gördüğünde doğal olarak kızar ve arkadaşlarım güne ağır bir azar işiterek başlarlar. Ders bittiğinde teneffüse çıktığımda 4 bacağımla futbol, 4 kolumla da voleybol oynarım. İkisini aynı anda oynadığımda neden mi kafam karışmıyor? Çünkü 9 tane beynim var, dördünü futbola, dördünü voleybola adapte ediyorum. Derslerle ve teneffüslerle geçen iki buçuk saatin ardından öğle yemeğine giderim. Yemeğimi yedikten sonra arkadaşlarımla voleybol oynarım. Teneffüs bittikten sonra, yine dersler başlar. Dersler... Teneffüsler... derken, okul biter ve herkes evlerine döner. Eve geldiğimde ilk olarak ödevlerimi yaparım. Ödevlerimi yaparken de çantamı boşaltırım. Sorumluluklarımı yerine getirdikten sonra televizyonun karşısına geçerim ve

yaklaşık yarım saat AhtopoTube izlerim. En son olarak da yatığıma yatar ve mışıl mışıl uyurum.

Özetle bu anlattıklarımın şunu çıkarılabilir ki sahip olduğum sekiz kolum bana gün içerisinde birden fazla işi aynı anda imkânı sunmaktadır. Keşke siz insanların da böyle bir imkânı olsa...

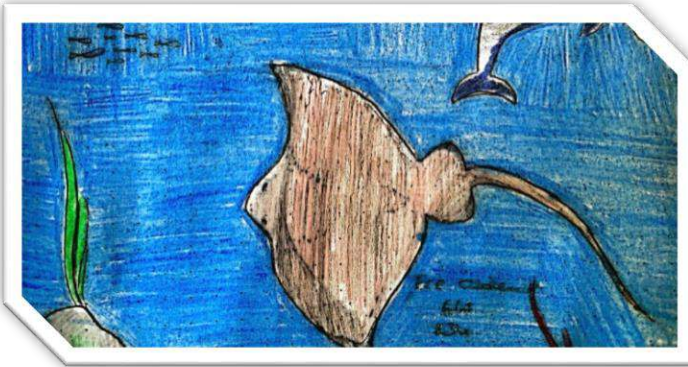

Resimleyen: Ece Özdemir 6/A

RÜZGAR DENİZ EROL 6/A

VATOZLARIN BİR GÜNÜ

Bir deniz canlısı olsaydım ben vatoz olmayı tercih ederdim çünkü vatozlar hep suyun altından yüzdükleri için çok yorulmazlar ve çok derin sularda yaşarlar. Eğer vatoz olsaydım bir günümün çok zor geçeceğini düşünmüyorum çünkü en fazla suyun dibinden yüzüyorsun. Ne kadar yorum olabilirim ki? Vatozlar arka kısmında bulundurdıkları iğne ile insanların zehirleyebiliyorlar. Yani bir vatozun günü bazen aksiyonlu geçebilir. Sabah bir yerde kalkıyorsun sonra gidiyorsun, geziyorsun etrafı insan bulursan onları zehirliyorsun. Eğer çocukların varsa onlara yemek arıyorsun, bazen kıyıya gelip gidiyorsun, gece olunca da istediğin yerde yapabiliyorsun. Herkesin kendi odası yok. Nerede bulursan orada yatıyorsun. Size uyarım: Bir vatozun sizi ısırmasını istemiyorsanız çok derinlere gitmeyin! Çok derinlere giderseniz bile yere çok fazla temas etmeyin çünkü vatozlar çok derinlerde ve kumluk yerlerde gezerler. Ve eğer bir vatoz ile karşılaşırsanız çok fazla panik yapmayın, ayağınızı yere hiç değdirmeye çalışmayın. Bir vatoz ayağınızı ya da başka bir yerinize iğne batırır ise yine çok fazla panik yapmadan kıyıda yardım isteyin genellikle bebek vatozlar iğnesini batırır ancak çok hissetmezsiniz. Bir süre sonra canınız hafiften yanmaya başlar. Büyük vatozların iğnelerinde çok fazla zehir bulunduğu için bir süre sonra bu zehir sizi öldürebilir ya da sizi birkaç hafta boyunca yataktan çıkarmayabilir. Böyle ciddi durumlar ile de karşılaşabilirsiniz. Ama ben bir günlüğüne vatoz olsam insanlara kesinlikle bunu

Resimleyen: Ece Özdemir 6/A

yapmazdım. Sonuçta insanlar da bir canlı ve onu da bir yerde bekleyen çocukları olabilir. Ben yani ben vatoz olsaydım sadece diplerden Gezer insanlara bakardım ama kimseyi iğne batırma yazdım bir zarar vermezdim.

CAN POYRAZ ÖNAL 6/A

ZAMANDA YOLCULUK KEŞFEDİLDİ

O gün çok heyecanlıydım çünkü zamanda yolculuk keşfedilmişti. Zamanda yolculuk keşfedilmeden önce de her zaman dinazorların yaşadığı tarihe gitmek isterdim. Ve bugün bu hayalimin gerçek olacağı gündü. Bunlardan habersizce uyandım o sabah. Kuzenim Elif, kapımıza gelmişti. Kapıyı uykulu gözlerle biraz da huysuz bir tavırla açtım. Elif, merhaba bile demeden "Zamanda yolculuk keşfedilmiş" diye bağırdı. Eminim ki bütün site Elif'i duymuştur. Ama Elif duraksamadan aynı ses tonunda bağtırmaya devam etti. "Hatta ilk giden kişiler biz bile olabiliriz!" dedi. Bu bilgi beni hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Heyecanlandırmasının nedeni geçmişe ya da geleceğe kısaca herhangi bir zamana ilk gidecek kişiler olacaktık, korkutmasının sebebi ise geri dönemeyebilirdik belki de...Elif ciddi miydi acaba? Belki de sadece şaka yapıyordu. Sabahın 7'sinde hangi kanal haber sunmuş da Elif görmüş olacaktı ki? Hayır, hayır Elif ciddiydi. Hemen sormalıydım "Nereden biliyorsun?" Elif hemen cevap verdi "Haberlerde öyle yazıyor." dedi ve beni ittirip hemen salona geçti. Televizyonu açtı ve "Bak." dedi. Televizyona baktım. Gerçekten de şaka değildi! Zamanda yolculuk bulunmuştu! "Ama nereden biliyorlar? Kimse gitmemiş ki." Elif "Haklısın." dedi. Biraz beyin fırtınası yapıp düşünme gereği duyduk. Evet, ikimizin de aklına gelen tek şey öğrenmek için denemektir...

Dinazorların Peşinde

Haberlerde bir insanın zamanda yolculuk yaptığı ve insanın sapsağlam geldiği söyleniyordu. Yüreğimize su serpilmişti. Biz de gitmek istiyorduk ama binaya girmek için yaş sınırı vardı. O yüzden giremiyorduk Biz, arkadaşlarım ve bazı yetişkinlerle birlikte bir grup oluşturmuştuk. Zamanda yolculuk yapıp geri dönecektik ve bu yolculuk 3 gün sürecekti. Biz zırh, mermi ve bazı araç gereçleri almıştık bile. O gün akşam gizlice zaman makinesinin olduğu binaya girip zamanda yolculuk yapacaktık. Güvenlik görevlilerini atlatmak çok zor olacaktı fakat kararlıydık, ne olursa olsun dinazorları görecektik. Güvenlik görevlilerini geçmek için havalandırmaya girecektik. Oradan enerji odasına gidip zaman makinesinin bulunduğu oda dışında bütün odaların elektriğini kesecektik ve zaman makinesinin bulunduğu oda enerji odasının yanındı. Sonunda ipe çektığımız o akşam gelip çatmıştı. Bir gün önceden hazırladığımız çantaları sırtımıza takıp yola çıktık.

Elif, el fenerini açtı. Çok az ışık saçıyordu ama bu yeterliydi. Aksi takdirde güvenliğin bizi fark etmesi kaçınılmazdı. İlk önce Elif elektriği kesip sırayla çantaları aldı. Herkes hazır olduğunda dinazorların zamanına gidecektik. Yolculuk başladığı gibi bitti ve sonunda dinazorların zamanındaydık.

Gün 1

Silah kullanmayı bilen beş kişi haricinde herkes işçi gibi kamp alanını hazırlıyor, çadırları kuruyorlardı. Diğerleri ise onları koruyordu. Kamp kurarken bir stegosaurus geldi ve saldırdı o beş kişi stegosaurusu bayılttı. O gün yemekte stegosaurus eti vardı Elif dışında herkes eti yedi.

Gün 2

O gün herkes etrafı geziyor ve dinazorları evcilleştirmeye çalışıyorlardı ve gün sonunda bir dinozoru evcilleştirdiler. Dinazorların bazılarının tehlikeli olduğunu biliyorlardı ama bazılarının düşündüklerinden daha tehlikeli olduğunu anlamışlardı. Burada bir gün daha kalamazlardı. Akşam kendilerini kollayarak hazırlandılar ve kaçtılar.

Zamanda yolculuk maceramız da böylece sona erdi.

ALİ BERAT ÖZALP 5/A

Resimleyen : Ceren Karatekin 11/B

ZAMANDA YOLCULUK

Ben eğer zamanda bir yolculuk yapsam, Atatürk'ün çocukluğuna giderdim ve onunla arkadaş olurum. Bu tarif edilemez bir keyif ve büyüğü bir zaman dilimi anlamına gelirdi benim için.

Mustafa Kemal ile bahçemizde bir sürü oyunlar oynardık. Körebe, saklambaç, bilye vurmaca, çember çevirme gibi oyunları zevkle ve her daim, mahalledeki diğer arkadaşlarımızla da oynardık. Onunla birlikte aynı okula gider ve simit-ayran yerdik. Özellikle Mustafa Kemal'in en sevdiği ders olan matematikte soruları birlikte çözmek isterdim. Öğretmen olan annemin yardımıyla ödevlerimizi yapardık. Hafta sonları ailelerimiz ile panayırlara giderdik ve Karagöz-Hacivat, ateş gösterileri, orta oyunu, dans etkinliklerini izlerdik. Bazen biz onların evine gider, bazen de onlar bize gelirdi. İkimiz de kitap okumayı çok sevdiğimiz için okuduğumuz kitapları birbirimize verir, sonrasında kitap hakkında yorumlarımızı paylaşırdık. Mahallemizde bulunan kütüphaneye gittiğimiz zaman, o geometri ve matematik, ben tarih hakkında araştırma yapardım. Okuldaki en sevdiğim kişi ve en iyi arkadaşım olurdu. Okulda düzenlenen yarışmalara birlikte katılırdık, özellikle matematik yarışmalarına. Okuldan sonra onunla piknik yapmaya giderdik. Reçelli, ballı ekmekler yer ve bol köpüklü ayranlar içerdik çınar, meşe, çam ağaçlarının altında! Ne kadar güzel olurdu değil mi?

Son olarak da okulda derslerimizi dikkat ve sakinlik içinde dinler, bütün sınavlardan yüz alarak çok başarılı olurduk. Arkadaşlığımızın bir ömür boyu sürmesi için elimden gelen her fedakârlığı yapardım.

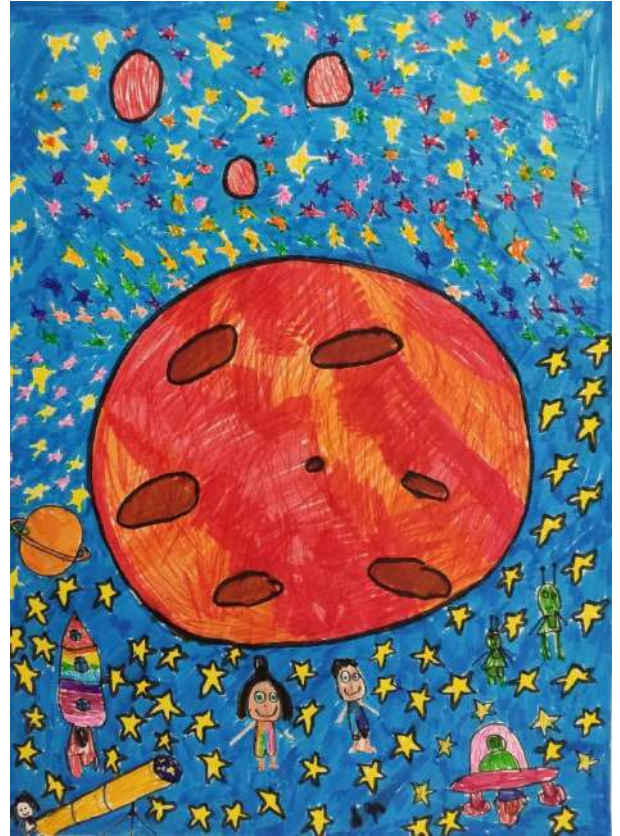
Ata'ma sevgi ve saygılarımla...

Özüm FİLİZ 5/A

DİNOZORLAR DÜNYASINA YOLCULUK

Zamanda yolculuk yapabileceğimi öğrendiğimde çok heyecanlandım. Daha önce filmlerini izlediğim dinazorların dünyasına gitmenin çok eğlenceli olabileceğini düşündüm ve internetten dinazorların 66 milyon yıl öncesine kadar dünyada yaşadıklarını öğrendim. Zaman makinemi hemen 100 milyon yıl öncesine ayarladım.

Makinemin düğmesine basar basmaz bembeyaz bir boşluk oluştu. Gözümü açtığımda zamanda yolculuğum tamamlanmıştı. Zaman makinesinin kapısını açtığımda karşımda T-rex duruyordu. Şimdiye kadar sadece dergilerde gördüğüm bir dinazor türünün karşımda canlı bir şekilde durması beni çok heyecanlandırdı. Hayran hayran dinozora bakarken beni fark etti. Korkuyla ondan kaçmaya başladım ve küçük bir mağaraya sığındım. Mağara yakınımda olmasaydı büyük ihtimalle T-rex'in yemeği olmuştum. Herhalde beni yemeğe deecek kadar büyük bulmadığından, çok beklemeden mağaranın kapısından ayrıldı. İçeride dinlenirken dışarıdan homurdanmaya benzeyen tuhaf sesler duydum ve sessizce mağaranın kapısından dışarıya baktım. Dışarıda daha önce hiç görmediğim küçük bir hayvanı avlamaya çalışan benden biraz küçük bir dinazor vardı. Onu izlerken beni fark etti. Bana doğru koşmaya başladı. Sanırım giysilerimden dolayı beni tuhaf bir canlı olarak düşündü. Hızlıca kaçmaya başladım. Kaçarken neredeyse büyük bir dinazorun ayaklarının altında kalıyordum. Kıl payı kurtulmuştum. O sırada göl kenarında bir yere vardığımı fark ettim. O ise üzerime gelmeye devam ediyordu. Sonra birden bir ses geldi. Dönüp baktığımda beni kovalayan dinazorun koşarak kaçtığını gördüm. Sonradan anladım ki kuş sesine benzeyen o ses uçan bir dinazorun çığlık sesiydi ve göl kenarına su içmeye geliyorlardı. Hemen bir kayanın arkasına geçip saklandım. Dinazorun üzerimde uçtuğunu gördüm.

Resimleyen : Göze Türkyılmaz Anaokulu H

Hiç ses çıkarmadan gizlendiğim yerde bekledim. Dinozorun gittiğinden emin olduğumda, sakladığım yerden çıktım ve etrafıma dikkatlice bakınmaya başladım. Etrafta değişik türlerde dinozorlar vardı. Bazılarının resimlerini daha önce dergilerde görmüştüm. Ama çoğunu hiç görmemiştim ve bilmiyordum. Etrafımı dikkatlice incelerken uzaktaki uzun boylu dinozorun, ağaçların en tepesinde yer alan yapraklarına kadar yetişip onları yediğini gördüm. Sanırım otçul bir dinozordu. Hazır yakınlarımda bir dinozor yokken artık geri dönmeliyim diye düşündüm. Çünkü burada biraz daha kalmamın hayatım açısından tehlikeli olabileceğini anladım. Onlar yaklaşmadan koşarak oradan uzaklaştım.

Çok şükür ki biraz koştuktan sonra zaman makinesine vardım ve sağ salim içine binebildim. Hemen düğmelere basıp makinemi çalıştırarak kendi zamanıma geri döndüm. Bu yolculuğun sonunda dergilerde gördüğüm dinozorları gözlemlene fırsatı bulduğum için çok mutlu oldum. Ayrıca dinozorlara yem olmadan geri dönebildiğim için çok şanslıyım!

DENİZ ATIŞ 5-A

FARKLI BOYUT

Sıradan bir sonbahar günü eve dönerken kazı çalışması olduğunu gördüm ve yolumu değiştirdim. Ancak kayboldum, bir araziye gelmişim, aniden önüme kocaman bir makine çıktı. Ne olduğunu merak ettim. Işıklı kapından adımımı içeriye attığım anda makine aniden hareket etmeye başladı, o an çok korkmuştum. Ama bir terslik vardı, duvarda saat ve takvime benzeyen bir şey gördüm, üzerinde "2042 yılına varıldı." yazıyordu ilk önce anlamamıştım; şaka olduğunu zannetmişim sonra birden kapılar açıldı ve gördüğüm manzara beni 2042'de olduğuma inandırdı.

Bu makine beni daha önce hiç görmediğim ve algılayamadığım bir yerde indirdi. Burada uçan arabalar, dijital topraklar, oksijen üreten yapay bitkiler... Ayrıca şöyle bir şey de vardı: Bir robot hayal edin; siz herhangi bir yerde olun, bir tuşa basın robot sizin için alışveriş yapabiliyor olsun. Açıkçası ben böyle bir yerde yaşamak istemezdim.

Resimleyen : Çağan Altan Çağlayan 9/D

Etrafı gezmeye başladım ve bir şey fark ettim benim kıyafetlerim buradaki insanlara göre çok çok farklıydı. Biraz ilerledim karşıma bir restoran çıktı. İçeri girdim, kalabalıktı fakat tamamen sessiz bir ortamdı. Kimse birbirleriyle sohbet etmiyordu. Herkesin kulağında kulaklık ve dijital gözlüğe benzer cisimler vardı. Garson bana menüyü uzattı ancak yemeklerin ismini okuyamadım o an anladım ki 2042'de yemek yeme şeklimiz bile değişmiş. Bildiğimiz klasik yemekler yerine kapsül şeklinde gıdalar yerini almış. Bunlar daha çok sıkıştırılmış kapsül gıdalar gibiydiler. İstemeyerek de olsa sonunda karnımı doyurmayı başarmıştım. Ama benim barınacak bir yer bulmam lazımdı, belki de bir yer aramak yerine 2023'e nasıl döneceğimi düşünmeliydim. Birkaç dakika sonra arkadaşşıma çok benzeyen birini gördüm ve bir an için onun da benim gibi 2042 yılına ışınlandığını düşündüm ama belki de bir tesadüftü. Bu olaya takılmadan ilerlemeye başladım.

Bir adam beni durdurdu sonra elime tablete benzeyen saydam yapılı bir şey uzattı ve bunun yanında bir şifre verdi, önce biraz tedirgin oldum fakat bir şeyler yapmam gerekiyordu, verdiği şifreyi girdim. Tuhaf bir şekilde geceyi nerede konaklayacağımı gösteren bir harita çıktı. Biraz düşündükten sonra haritanın götüreceği yere gitmeye karar verdim. Açıkçası korkmuyor da değildim.

Bu haritanın üzerinde gizemli işaretler vardı. Bilmece çözer gibi bu işaretleri bularak haritanın beni götürdüğü yere gittim. Vardığım yer bir oteli anımsatıyordu, buraya girdiğimde arkadaşşıma çok benzettiğim kişiyi tekrar gördüm. Doğruca yanına gittim ve tahmin ettiğim gibi o kişi benim arkadaşşımdı. Onu görünce çok ama çok mutlu oldum. Başşımdan geçen bu gizemli olayı ona da anlattım. O da benim yaşadığım olayın aynısını yaşamış. Ardından onunla birlikte yaşadığımız zamana geri dönme planı kurduk. Daha sonra yaşadığımız yerlere benzer yerler aramaya başladık. Nihayet 2042 yılına geldiğimiz araziyi bulduk. Az ilerledikten sonra aniden her yer sallanmaya ve etrafta değişik ışıklar belirmeye başladı. Bir de ne görelim! Zaman makinesi bizi bekliyordu. Hızla koşarak zaman makinesine bindik. Bir müddet sonra yaşadığımız zamana geri geldik. Olayın şokunu biraz atlattıktan sonra arkadaşşımla vedalaştık, ikimiz de bu fantastik olayı yaşadığımızı hala inanamıyorduk.

Benim için çok ilginç bir deneyim olmuştu. 2042 yılı gerçekten böyle mi olacaktı bilemiyorum ama sanırım her şeyi zamanında yaşamak en güzeli...

BEREN ELVEREN 5/C

ZAMAN MAKİNESİ

Zaman makinesine bindiğimde 1932'ye gitmek istiyordum. Oraya gidince ilk işim Mustafa Kemal Atatürk'ü Dolmabahçe'de aramaya başlamak oldu.

Onu bulamadığımda teker teker okuduğu okullara baktım. Onların içinde de yoktu. Sonra bir haberci çocuk şöyle bağırdı. "Atatürk Bursa'ya gitti, Atatürk Bursa'ya vardı!" Ben şoktaydım. Atatürk'ün burada olacağı için gelmişim. Hızlıca yola koyuldum. Bir aracın içindeki samanlıkların arasına saklandım. Çünkü aracın Bursa'ya teslimatı vardı. Bursa'ya yol 3 saat olduğu için 2 saat uyudum, bir saatte de heyecandan uyandım. Hemen Paşa'mı görmeye gittim. Şansıma tam da okulun içine giriyordu. Çocukların üniforması olmadığı için hemen okulun içine girip atamın olduğu sınıfta kendime yer ayarlattım. Ders başlayınca Atatürk anlatmaya başladı. Tarih dersinde olduğumuz için ders sonunda Atatürk şöyle dedi: "Bizim yılımız efsanelerin olduğu yıldır." Ders bittikten sonra Atatürk'ün imzasını almaya yanına gittim. Kâğıtta hem imzası hem de bir not vardı. Notta şöyle yazıyordu: "Tatlı çocuğum, derslerinde iyi ol ve herkesi sev." Ben Türkiye'ye dönüp zaman makinesine bindim ve 2022'ye döndüm.

O günden sonra çok çalışmaya başladım ve tüm öğretmenlerim beni sevmeye başladı. Ayrıca Ata'mın dediğini yapıp herkesi mutlu ettim ve artık herkes beni görünce gülümsüyor. Şimdi çok mutluyum. İyi ki Ata'mın sözünü dinlemişim.

SİNAN ÇETKİN 5/B

Resimleyen: Büşra Akseki 7/A

BEŞ BİNLİ YILLARA YOLCULUK

Bir zaman makinem olsa geçmişe gitmektense geleceğe gitmek isterim çünkü geçmişte yaşanan olaylar hakkında tarih kitaplarından birçok şeyi öğrendim. Yani geçmişi biliyorum. Ben geleceği merak ediyorum. Zaman makinesine ailemi de bindirip onlarla geleceğe gitmek isterim. Bence gelecekte hayal ettiğim birçok şey gerçekleşecek. Özellikle robotlar, hayatın bütün alanlarında kullanılacak. İnsanlar artık çalışmak zorunda kalmayacak, zamanlarının büyük bölümünü gezmeye ve eğlenceye ayırabilecek. Robot teknolojisine merakımdan dolayı gelecekte robotların hayatın hangi alanlarında ne şekilde kullanılacağını görmek istiyorum. Ben şimdiden düşündüğüm bu yenilikleri görmek için geleceğe örneğin Beş binli yıllara gitmek istiyorum. Bu yıllarda insanların, Ay'da ve Mars gibi gezegenlerde yaşam alanları oluşturacağını tahmin ediyorum. İnsanların hem dünyada hem de diğer gezegenlerde evleri olacak. Herkesin kişisel uçan aracı olacak, bu araçla her yere kısa sürede gidilebilecek, ben de bu araçla uzayda seyahat etmeyi ve yeni gezegenleri keşfetmeyi istiyorum. Ayrıca, ben uzaylıların da var olduğunu ve gelecekte insanların uzaylılarla tanışacağını, beraber barış içerisinde yaşayacaklarını düşünüyorum. Yapacağım bu gezide çok eğlenceli zaman geçireceğimi ve uzaylılardan birçok yeni şeyi öğreneceğimi tahmin ediyorum. Uzaylılardan öğrendiğim bilgilerle insanların bugün çözemediği birçok sorunu çözeceğim. Örneğin, bütün hastalıklara çare bulacağım, insanları ve hayvanları tedavi ederek onları ölümsüz hâle getireceğim. İnsanların, DNA'ları kontrol ederek vücutlarını istedikleri şekle ve özelliğe sokacağım. Uzayda keşfedeceğim madenlerle gerek ısınmada gerekse ulaşımda kullanılan yakıt sorunlarını ortadan kaldıracacağım. Artık, insanlar istediği gibi gezebilecekler ve istedikleri gibi ısınabilecekler. Hem dünyadaki çöllerde hem de diğer gezegenlerde tarım yaparak insanların ve hayvanların açlık sorununa çözüm bulacağım. Hayvanları çok seviyorum, özellikle kedi ve köpekler bence insanların en yakın dostlarıdır. Hep onları anlamak ve onlara yardım etmek istiyorum. Yine uzaylılardan öğreneceğim yöntemle artık, bütün hayvanlar ile konuşabileceğim ve bütün hayvanlara yardım edeceğim, böylece hayvanlarla dostluğum daha da ilerleyecek.

İşte ben tahmin ettiğim ve görmek istediğim bu olayları görmek için geleceğe gitmek istiyorum. Çünkü gelecek bugün yaşadığım yüzyıldan daha da eğlenceli olacak.

ASİL EGE BULUT 5/D

DÜNYA KARINCALAR GÜNÜ

Bahçedeydim, karıncaları gördüm. Oradan oraya koşuşturmaları ama bir düzen içinde olmaları dikkatimi çekti. İzlemeye başladım. Meğer ne kadar zorlu, tümsekli yollardan geçerek yuvalarına ulaşıyorlarmış. Yuvalarının girişleri o kadar küçüktü ki bir tane karınca bir an durdu başka bir karınca çıktı ve sonra içeri girdi. Bu beni düşündürdü ve neden DÜNYA KARINCALAR GÜNÜ olmasın ki?

Karıncalar aslında çok önemli varlıklar. Karıncalar, yaban arıları ve arılarla birlikte zar kanatlılar familyasında yer alır. Zar kanatlılar sosyal yaşam gösteren böceklere verilen ortak isimdir. Karıncalar bir kraliçenin emri altında yaşarlar ve tüm karıncalar kısır dişilerden oluşmaktadır. Sadece doğduklarında özel arı sütü ile beslenebilen karıncalar kraliçe arı olabilir. Karıncalar çiftçilik, askerlik ve işçilik gibi görevlerde yer alırlar. Çiftçi karıncalar yaprakları çiğner ve kendi ürettikleri özel bir sıvı ile birleştirerek özel bir toprak elde ederler ve bu toprakta mantar yetiştirirler. İşçi karıncalar yaprak toplayarak yuvaya getirirler. Askerler ise yuvanın ve karıncaların güvenliğinden sorumludurlar.

Yeni yayımlanan bir bilgiye göre bir evden gelen bir ihbar üzerine giden bilim insanları yeni bir karınca türü keşfettiler. Bu türün ölümcül olduğu ortaya çıktı. İnsanlar üzerindeki etkisi bilinmeyen karınca kedi ve köpekleri kör edip öldürebiliyor. Bu karıncaların iklim değişikliğinden dolayı böyle oldukları ve başka türleri etkilemesinden şüpheleniliyor. Bilim insanları şimdilik Kuzey Amerika, birkaç Pasifik Adası ve Avustralya'nın bazı bölgelerinde yaşayabileceğini tespit ettiler. Bilim insanları bu karıncalar hakkında dünya çapında bir uyarı başlattılar ve tüm insanları uarmaya çalışıyorlar. Bu karınca şimdilik ilk kez güçlü bir iğne ve zehre sahip olan karınca türü oldu. Bilim insanları bu karıncanın "ÖLÜMCÜL" olduğu konusuna dikkat çekiyor ve makaleler yazıyorlar.

Karıncalar yok olsalardı en başta bunu birkaç kişi fark ederdi fakat daha sonraki zamanlarda dünya üzerinde bulunan tüm insanlar bunun farkına varırdı. İnsanların farkına varma nedeni ise yemek bulamayan örümceklerin her yere saldırmaları ve sonunda yemedikleri böcek türlerini yemeye başlamaları olurdu. Örümceklerin yemeye başladıkları böceklerin popülasyonu azalır ve kuşların da yedikleri bu böcekleri bulamadıkları için kuşlar tuhaf hareket etmeye başlar ve birbirleri ile kavga etmeye ve belki birbirlerini ağır

yaralamaya başlardı. Bir süre sonra diğer böceklerinde popülasyonu azalır ve toprak verimsiz kalırdı. Bunun sonucunda dünya üzerindeki tarım azalır ve herkes küresel bir kıtlık çekmeye başlardı. İnsan popülasyonu da yiyecek bulunamadığı için alçalışa geçerdi. Herkes verimli topraklara taşınabilmek için birbirleri ile savaşmaya başlardı. Belki de ülkeler hiç olmadığı gibi gerçekten canları için savaşırldı ve bunun sonucunda yine bir sürü insan ölür ve dünya üzerindeki insan popülasyonu da inanılmaz büyük oranlarda düşerdi. Sonunda ya herkes ölür ya da bilim insanları başka bir çözüm bulurlardı.

Eğer Dünya Karıncalar Günü diye bir gün olursa bu günde bu bilgilerin herkese aktarılması gerekirdi. Böylece insanlar karıncalara daha iyi davranmaya başlardı. Bugünün kutlanma tarihi 2 Kasım olmalı çünkü insanlar yüzünden gerçekleşen iklim değişikliği ve bunun sonucunda ortaya çıkan bu "ÖLÜMCÜL" karıncalarla ilgili yazı okuduğum kaynakta 2 Kasım'da yayımlanmış. Bu özel günde herkes karıncalara iyi davranacak, onlar hakkında araştırma yapıp tanıdıklarına anlatacaklar. Tiyatrolar düzenlenip karıncaların hayatları ilgili oyunlar oynayacak. Herkes özel küçük bir deftere o gün karıncalar ile ilgili öğrendiği en ilginç bilgiyi yazacak ve bir sonraki sene o bilgileri tekrar okuyacak. Böylece tüm insanlar o küçücük canlıların ne kadar büyük önem taşıdıklarının bir kez daha anlamış olacakla

AZRA EROL 7/B

Resimleyen: Elif Ece Ulu 7/A

Sevgili Öğretmenlerim,

Sizi görünce içimi bir sevinç kaplar. Gözleriniz, gülüşünüz ve o sınımsız yüreğiniz kalbimi ısıtır. 5. sınıfın ilk gününde her birinizle tanışacağım için çok heyecanlıydım ve sınıfa girdiğinizde kalbim daha hızlı atıyordu. Her birinizi tanıdıkça kendimi size daha yakın hissettim. O gün eve gelince aileme sizleri anlatmaya doyamadım. O kibarlığınızı, samimiyetinizi, tatlı dilinizi, bize yaptığınız fedakarlıkları ve en önemlisi o gülüşünüzü anlatmaya doyamadım. Akşamdan sabaha kadar sadece sizi anlattım.

Sizlerin ders işlerken verdiğiniz bilgileri öğrenince aynaya bakınca kendimi mezun olmuş, keş giymiş ve diploma belgesi almış görüyorum. Bütün herkesin önünde dimdik ayakta kendi hazırladığım konuşmayı okuyordum. Bütün eğitim hayatımı ve bu süreçte neler öğrendiğimi okulun karşısında okuyordum. Değerli öğretmenlerim benim yanımdaydılar ve bana destek oluyorlardı. İçimi bir mutluluk ve hüznün kaplamıştı. Hem bir yandan okulu bitirmenin verdiği sevinç ve öğretmenlerimden ayrılma hüznü vardı. Bu çok kötü kötü bir duyguydu. Son bir kez vedalaştığımı gördüm. Ama kendimin hiçbir zaman unutmayacağım bir his vardı. Öğretmenlerim benim yanımda olduğu sürece yatağında huzur içinde uyuyabileceğimi biliyorum.

Öğretmenlerim sizi çok seviyorum.

Sevgilerimle...

CAN BAYDAR 5/D

Resimleyen : Furkan Taşkan 9/D

3 HAZİRAN DÜNYA RENK GÜNÜ

Dünya'da anlamlı anlamsız birçok özel gün kutlanıyor. Örneğin 10 Ocak Dünya Gazeteciler Günü, 25 Mayıs Havlu Günü, 4 Ağustos Karpuz Günü, 20 Ağustos Dünya Sivrisinek Günü... Tabii hepsi anlamsız diyemem ama bazılarının sanki kutlayacak gün yokmuş gibi bulunmuş günler olduklarını düşünüyorum.

Bence Dünya Renk Günü diye bir gün gerçekten olmalı. O gün herkes renkli giyinip her bölgenin en büyük alanında yapılan partilere katılmalı. O partilerde konserler, tiyatrolar yapılacak. Aslında Cadılar Bayramı gibi. Bu özel gün ise 3 Haziran tarihinde yapılacak. Bu partilerde herkes yanında küçük renk topları getirip onları birbirine atacak. Partinin en sonunda en çok boyanan kişi ödül olarak kocaman bir renk topu alacak ve onu herkesin üstüne atacak.

Resimleyen: Gülse Çömlek 10/B

Dünya Renk Günü'nde yapılacak partilerin kuralları:

- 1- Herkes kıyafetinde en az beş farklı renk taşımalı.
- 2- Herkesin saçları renkli, taşlı ya da pullu olmalı.
- 3- Herkes yanında yedek kıyafet getirmeli.

Bu özel günün diğer özellikleri insanların eğlenmeleri için yapılan bir gün ve eğlenilmiyorsa veya özel bir durum varsa (depresyon, savaş...) iptal edilebilir, sosyal medya üzerinden birçok paylaşım yapılabilir ve sosyal sınıf ayrımı yapılmaz.

Bu özel günün bize katacağı bazı şeyler olmalı. Bu şeylerden bazıları renklerle daha çok zaman geçirmemizi sağlayacak, hep siyah veya beyaz giyinen insanlara renkli giyinmekte yardımcı olacak, arkadaş edinmek, sosyal çevremizi geliştirmek, çok nadir de olsa yılın bazı günlerinde çok eğleniyoruz ve bu özel gün de o günlerden biri olacak.

Benim bulduğum bu özel gün bazıları için anlamsız ve gereksiz olabilir ama benim için anlamlı ve güzel bir gün oldu. En azından senede bir gün renklerle eğlenebilir ve zaman geçirebiliriz. Ben Dünya Renk Günü'nün, çoğu anlamsız özel günden daha mantıklı ve anlamlı olduğunu düşündüğüm için Dünya Renk Günü'nü yapmayı tercih ettim. Umarım gerçekten bu şekilde kutlanan ve bu özelliklere sahip bir gün olur.

IŞIK YENİEL 7/B

Merhaba, tam da zaman makinemle 3578 yılına gidecektim. O yılda neler oluyor merak ettim. Uçan arabalarla olacaklarını düşünürdüm ama tam tersine insanlar iş için bir yere gitmiyorlar. İnsanlar her şeyini çok güçlü ve iş gören bilgisayarından hallediyor. Okul yerine çocuklar için hep özel öğretmen tutuluyor ve çocuklar sadece bilgisayar oynuyorlar. Futbol, basketbol hiçbirisi yok! İnsanların tabii ki de yolculuk yapması gerekiyor. Gerekinde de araba değil, uçan araba da değil, uçan gemilerle toplu yolculuk yapılıyor. Çok değişik!

İnsanların bazıları Mars'ta yaşıyor. Bildiğiniz Mars'ta apartman ve siteler var. Ama orası Dünya'dan daha zor bir yer. Mesela sabahları -140, öğle vakitlerinde 20-30 derece oluyor. Böyle olunca sabah insanlar çok üşüyor. Ama mesela daha az kirlilik ve ses var.

Dünyada ise yemek için çok para veriliyor, fiyatlar çok yüksek. Etrafta hiç ağaç yok, onun yerine hep yüksek binalar var bu yüzden çok az temiz hava alıyoruz, su çok az. Kısacası 2022'de yaptıklarımızın cezası çekiliyor bundan dolayı 2022'ye döndüğümde bu olayla ilgili daha çok önlem alacağım ve uyarılar yapacağım. Şimdi 2022'ye dönme zamanı çok heyecanlı ve beni bilgilendiren bir geziydi.

KEREM ÖZTÜRK 5/D

DÜNYA MEKTUP YAZMA GÜNÜ

Ben 31 Aralık gününü Dünya mektup yazma günü olarak seçtim. İnsanların sevdiği ve güvendiği bir dostuna ile yeni yıla girmeden haberleşmesi ve iyi dileklerde bulunması için bugünü seçtim. Bu mektupta geride bırakacakları yıl ile ilgili neler düşündüklerini, nasıl değerlendirdiklerini ve neleri özleyeceklerini yazarlar. Gelecek yıl ile ilgili isteklerini, planlarını ve beklentilerini dile getirirler. Bu sayede mektup yazma kültürü yeniden hayat bulacaktır.

Mektup yakın zamana kadar sıkça kullanılan bir iletişim aracı idi. Günümüzde yerini genel ağ ve akıllı cep telefonları aldı. Bu sayede daha hızlı ve daha konforlu bir şekilde istediğimiz bir kişi ile görüşebiliyoruz. Ancak yeni modern iletişim araçları mektubun yerini tam anlamı ile karşılamıyor. Mektup kişinin el yazısı ile yazılır. Mektup süslenebilir. Mektubu beklemenin heyecanı vardır. Bu nedenle manevi değeri yüksektir. Mektup edebiyat eseri olarak da çok değerlidir. Ünlü yazarların hayali karakterler yazdıkları mektupların edebiyatta önemli bir yeri vardır.

Gelin hep birlikte yılın bu son gününde mektup yazalım. Mektuplar ister bir dostunuza ister bir büyüünüze ister hayali bir kahramana isterseniz gelecekteki kendinize olsun. Mektuplarımız duygularımızı, düşüncelerimizi ve dileklerimizi ulaştırsın. Bence geleceğin yazarları aramızdan çıkmasını sağlayacak. Bence gelecekte mektup kendine yeni bir yer bulacak.

ÖNDER DENİZ EYLER 7/A

27 AĞUSTOS NOSTALJİ GÜNÜ

İçinde yer aldığımız dünya teknolojik, ekonomik ve sosyal alanda her saniye hızla büyümekte ve değişmektedir. Bu hızlı değişimin etkisiyle insanların çoğu kendilerini yaşadıkları zamana, yere ve değişen koşullara yabancı hissetmektedir.

Akrabalık, arkadaşlık, komşuluk hatta aile olabilmek bile anlamını her geçen gün yitirmekte ve pek çok insan yalnız kalmaktadır. Bununla başa çıkabilme yolu olarak tam bu noktada "nostalji" büyük bir sığınak ve güçtür. Araştırmacılara göre gelecekle baş etmeyi sağlayacak olumlu duyguları uyandıran, akıl ve ruh sağlığı için önemli bir etkidir. Kişiyi bulunduğu ruhsal çöküntüden çıkaran, her türlü korkudan arındıran, deneyimler sayesinde olaylar ve insanlarla bağlantı kurduran muhteşem bir depodur. Çünkü her yenilgiye uğradığımızda bizi güçlendirecek, umutlandıracak öyküleri geçmişte bulur ve destek alırız.

Nostalji, eskiye dair tüm güzelliklerin insan ruhunda yeniden anlam kazanmasıdır. İçinden çıkamadığımız durumlarda köprü görevi yapar ve bizi yeniden canlandıracak yeni pencereler açar. Deneyimlerimiz sayesinde daha doğru kararlar almamızı sağlar ve yalnızlık korkusundan arındırır. Nesiller arası köprü görevi de üstlenir. Unutulmaya yüz tutmuş gelenek ve görenekler yeniden gün yüzüne çıkar. Sanata, sanatçıya ilham kaynağı olur.

Aslında hepimiz geçmişte yaşanan özel günlerin, kişilerin ve olayların özlemini yaşıyoruz. Mark Twain'in dediği gibi "Hayat nasıldır biliyor musunuz? Üçte biri güzel geçen zamanlar, geri kalanı da o güzel zamanların hatırlanmasıdır." O hâlde nostalji bu kadar güçlü ve iyileştiriciyse her yıl 27 Ağustos günü Nostalji Günü olarak kutlanabilir. İnsanlar kendileri için değerli olan kişilere hediye, e-posta, mektup vb. gönderebilir. Nostalji geceleri düzenlenebilir. Eski okul, çocukluk, iş arkadaşlarıyla yemekler düzenlenebilir. İnsanlar birbirlerinin bu özel gününü, güzel duygu ve düşüncelerini ileterek kutlayabilir. Nostalji geceleri düzenleyerek geçmişteki arkadaşlarıyla yeniden görüşme imkânı bulabilir. Eminim pek çok duygunun yaşanacağı muhteşem bir gün olur.

"Nostalji Günü"müz kutlu ve sürekli olsun.

SEMİH EGE CANBELDEK 7/B

GEÇMİŞE YOLCULUK

Adım Yiğit, 11 yaşındayım. Dayım yıllardır zaman makinesi yapmak için uğraşıyor. Geçen hafta makineyi bitirdim deyince çok heyecanlandım. Zamanda yolculuk yapmak çok zevkli olacaktı. Bugün dayım bize gelip yarın zaman yolculuğuna çıkacağımızı söyledi. Bütün gece heyecandan uyuyamadım.

Ertesi gün sabah erkenden kalktım, hemen kahvaltımı yapıp dayımın evine gittim. Zaman makinesi çok güzel görünüyordu. Her yerinde rengârenk ışıklar ve rakamlar vardı. Dayım "Hangi zamana gitmek istersin?" diye sordu. Dayıma, Atatürk' ü canlı görmeyi çok istediğimi ama savaşı görmek istemediğimi söyledim. Dayım, "O zaman cumhuriyetin 10. yılı kutlamalarına yani 1933' e gidelim ne dersin?" dedi. Sevinçten havalara uçmuştum. Dayımla bizim eve gittik ve annemden 1933 yılına uygun kıyafetler istedik. Ben kıyafetlerimi giydikten sonra dayımın evine döndük ve birlikte zaman makinesinin içine girdik. Kapı garip sesler çıkararak kapandı. Dayım ve ben içerideki koltuklara oturduk, dayım bilgisayar ekranına 29 Ekim 1933 tarihini ve gideceğimiz yeri yazdı. Bana "Hazır mısın?" diye sordu. Ben "Hazırım!" dedikten sonra bir düğmeye bastı, geçmişe yolculuğumuz başladı. Düğmeye bastığında garip sesler ve ışıklar içinde bir yere düşüyormuş gibi olduk ve sonra büyük bir gürültü ile durduk. Boş bir alana inmiştik, dışarı çıktığımızda etrafta hiç kimse yoktu. Dayım zaman makinesinin üzerini başka kimse bulmasın diye çalılarla örttü. Daha önce araştırdığımız için Atatürk'ün konuşmasını Ankara Hipodromu' nda yapacağını biliyorduk. Hipodrom, indiğimiz yerden görünüyordu oraya doğru yürümeye başladık. Yarım saat sonra kutlamaların olduğu yere geldik. Atatürk konuşma yapıyordu, onu canlı canlı gördüğüme çok sevinmiştim. Bütün konuşmayı dayımla dinledik, Atatürk'ü alkışladık. Onu gördüğüme çok sevinmiştim, dayıma sarılıp ona teşekkür ettim.

Törenden ayrılıp zaman makinesinin olduğu alana geri döndük. Dayımla beraber araca bindik. Dayım 15 Kasım 2022 tarihini ve dayımın evinin adresini yazarak zaman makinesini çalıştırdı. Yine değişik sesler ve ışıklar içerisinde mahallemize geri döndük. Döndüğümüzde annem ve babam dayımın evinde bizi bekliyorlardı. Çok telaşlanmışlardı, annem bana sarıldı. Anneme ve babama tören alanına nasıl gittiğimizi, Atatürk' ü yakından görmenin ne kadar güzel olduğunu anlattım. Onlar da çok mutlu oldular.

Dayıma "Bir dahaki sefere geleceğe gidelim." dedim. Annem "Bir dahaki sefere biz de geleceğiz." dedi. Sonra hep beraber bizim eve akşam yemeğine gittik. Bir dahaki yolculuğumuzu iple çekiyorum.

YİĞİT ÖZDEMİR 5/D

Resimleyen: Engin Sarmal 7/C

OLUMLU KONUŞMA GÜNÜ

Merhaba ben Alper. Şimdi sizlere tasarladığım bir özel günden bahsedeceğim. Benim günümün adı olumlu konuşma günü. Ben bu günü eğlenmek ve biraz neşelenmek için yaptım. Bu günde adından da belli olduğu gibi insanlar bir şeyler söylerken onları hep olumlu olarak söylüyor. Böyle günlerde mutlu olmak herkesin hakkı. Bunun için de bu günü yaptım. Örneğin bir kişi beğenmediği bir yemeğe "yemeğinizi beğenmedim" değil , "yemeğinizi beğendim" diyor. Ancak bu günde sadece olumsuzluklar ters söylenmekle kalmıyor, olumlu düşünceler de abartılarak söyleniyor. Mesela annesini seven biri "anne seni sevmiyorum" dememeli, onun yerine "anne seni çok ama çok seviyorum" demeli. Ya da bir oyuncacı isteyen bir çocuk, "Bu oyuncacı çok ama çok istiyorum" diyor. Bu arada söylemeyi unuttum bu günden yılda bir değil, iki değil, tam üç tane var. Her yıl bayramlara göre bu günün de yeri değişiyor ki hayatımızda daha çok mutlu gün olsun ve birbirleriyle çakışmasınlar. Bu da insanların daha mutlu olmasını sağlıyor. Doğum günü bu günlerden birine denk gelen çocuklar için özel kutlama yapılıyor çünkü iki kat mutlu bir gün olması gerekiyor.

Ayrıca bu günde ihtiyaç sahiplerine yardım yapılır ve akşam olduğunda yemekten sonra çocuklar büyüklerine aldıkları hediyeleri onlara verirler. Bu gün hem çok pozitif bir gün hem de herkesin hediyeleştiği bir gün. Hiçbir şeye hayır diyemeyen bir adamın hayatının anlatıldığı bir film izlemiştim. Jim Carrey, hiçbir şeye hayır diyemeyen bir adamı canlandırıyor. Bu gün onun hayatına biraz benziyor. Kimse kötü bir şey söylemiyor ve herkes mutlu hissediyor. Yılbaşına da benziyor ama bu gün biraz daha güzel bir gün çünkü kimse kötü bir şey söylemiyor, herkes hep olumlu konuşuyor. Bu gün tüm dünyada ve herkes tarafından kutlanıyor. Her dilden, her dinden ve her ülkeden insanlar bu günü neşe içinde kutluyorlar.

Keşke bu gün gerçek olabilseydi. Hatta her gün bugün gibi olabilseydi. Dünya daha güzel bir yer olurdu.

ALPER KOCAKOÇ 7/C

HAYALLER VE SONUÇLARI

6. sınıftayken bir arkadaşım ile beraber Fen Bilimleri dersinden Tübitak projesi yapmayı çok istiyordum. Öğretmenimizin Tübitak projesine bizi seçmesi için üzerinde çalışabileceğimiz konu başlıkları bulduk. Bunlar arasından en uygun bulduğumuz Albinizm ve CIPA'di. Okul yılı başladığında Matematik olimpiyatlarına seçildiğim için Tübitak projesi yapamadık ama benim aklımdan Albinizm ve CIPA ile ilgili öğrendiğim şeyler silinmedi.

3. sınıftan beri bir hayalim vardı: Japonya'da yaşamak. Büyüdükçe bu hayalimi daha da geliştirdim. Artık Japonya'da yaşamak istemiyordum, Japonya'da bir doktor olarak yaşamak istiyordum.

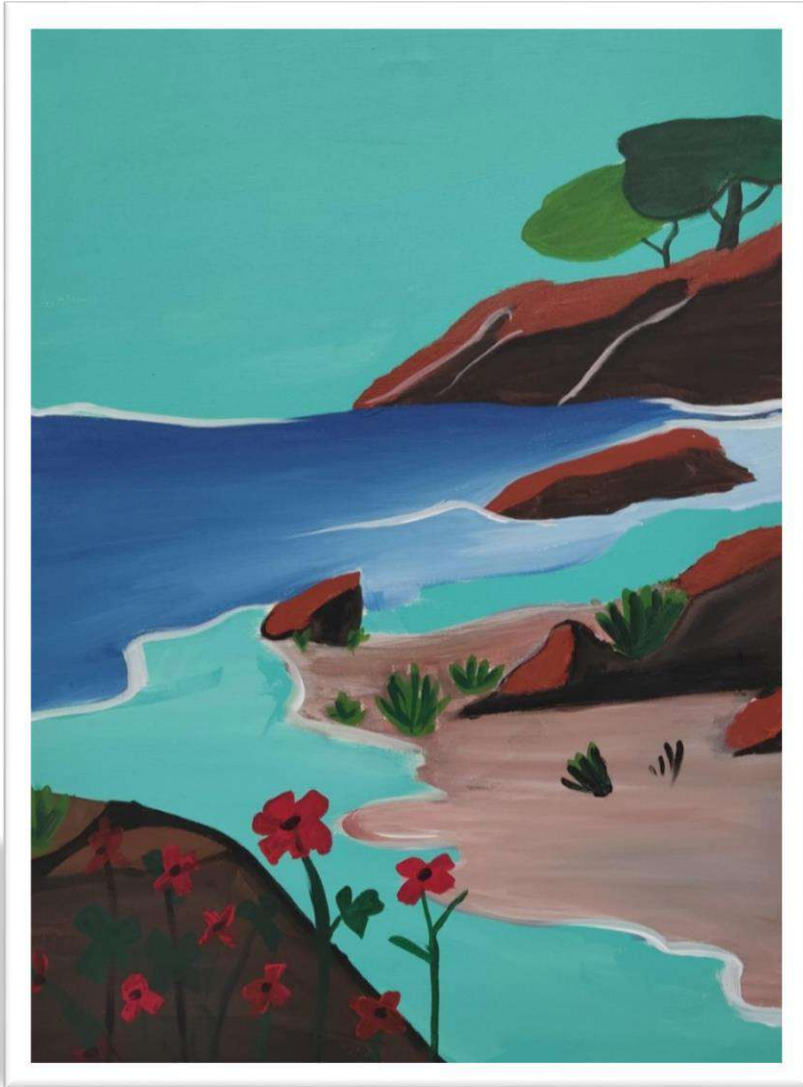
Bir gün bir sınıf arkadaşım Dünya Ödev Yok Günü hakkında konuşunca aklıma Dünya Miyoplar günü veya Dünya CIPA'liler günü olup olmadığı geldi. Araştırdığımda olmadığını öğrendim. Bu özel günler yoktu ama Dünya Glokom Günü vardı. Bence bu çok büyük bir haksızlıktı bir miyop olarak bizim yaşadıklarımızla ilgili bir gün olması da gerekirdi.

(100 yıl sonra)

"Günaydın çocuklar! Bugün ders işlemeyeceğiz. Konumuza yarın kaldığımız yerden devam ederiz çünkü bugün çok daha önemli bir konu hakkında konuşacağız. Öncelikle bugünün önemi nedir? Bugün "Dünya CIPA'liler Günü". Ayrıca bugün "Dünya Miyoplar Günü". Öncelikle CIPA nedir? CIPA'in açılımı Congenital Insensitivity to Pain with Anhidrosis. Türkçe olarak da anhidrozlu ağrıya konjenital duyarsızlık. CIPA hastaları acı, ağrı, kaşıntı, sıcaklık ve soğukluğu hissedemezler. Ayrıca terleyemezler. Bunun dışında yaralarının iyileşmesi normal insanlara göre daha uzun sürer. Örneğin duşa girdiklerinde suyun sıcaklığını hissedemeyip yanabilirler veya uyurken kendi dillerini kopartacak kadar ısırabilirler. Eğer ateşleri yükselirse bunu hissedemezler ve ateşlerini düşürmek için terleyemezler. CIPA'in görülme sıklığı 125 milyonda birdir. Günümüzde kayıtlara geçmiş olan yaklaşık 300 CIPA vakası vardır. Peki, Miyop nedir? Miyop görüntünün retinanın önünde oluşması nedeniyle uzağın bulanık görülmesidir. Görüntünün netleştirilmesi için kalın kenarlı mercek kullanılır. Şimdi bu günlerin tarihsel sürecini anlatalım. Çocukluğundan beri öğretmen olmak isteyen ama içinde doktorluk ve tıp sevgisi yatan bir kız varmış. İlkokul 3. sınıftayken öğretmen değil doktor olmak istediğini ve doktorluğun kendisine

daha uygun olduğunu fark etmiş. Ayrıca 3. sınıfta Japonya'yı çok sevmeye başlamış. Sonrasında bir karar vermiş, Japonya'da bir doktor olarak yaşayacakmış. 6. sınıftayken CIPA ve Albinizm ile ilgili araştırmalar yapmış. Yaptığı araştırmalar işe yaramamış ama o edindiği bilgileri aklından silmemiş. Üniversitede tıp fakültesine başladığında Mext Bursu (Japon Hükümeti Eğitim Bursu) ile Japonya'ya gitmiş. Japonya'da doktor olduğunda kendine üstüne yoğunlaşmak için bir konu seçmiş. Bu konu CIPA'mış. Yıllarca çalıştıktan sonra - neredeyse tüm meslek hayatını buna ayırdıktan sonra - CIPA'in tedavisini bulmuş. Bu doktor aynı zamanda miyopmuş. Bu doktorun doğum günü 13 Mayıs'mış. İşte biz bu yüzden her sene 13 Mayıs'ı Dünya CIPA Günü ve Dünya Miyop Günü olarak kutluyoruz.

DENİZ TELOĞLU 7/C

Resimleyen : Adar Doğan 9/D

DÜNYA YAZI GÜNÜ

Eğer günümüzde olmayan bir özel gün tasarlasaydım bu özel gün "Dünya Yazı Günü" olurdu. Ben Dünya Yazı Günü'nün tüm dünya tarafından kutlanmasını isterdim çünkü bildiğiniz üzere yazı yazmak, dünyanın dört bir yanında iletişim araçlarından önemli bir tanesidir.

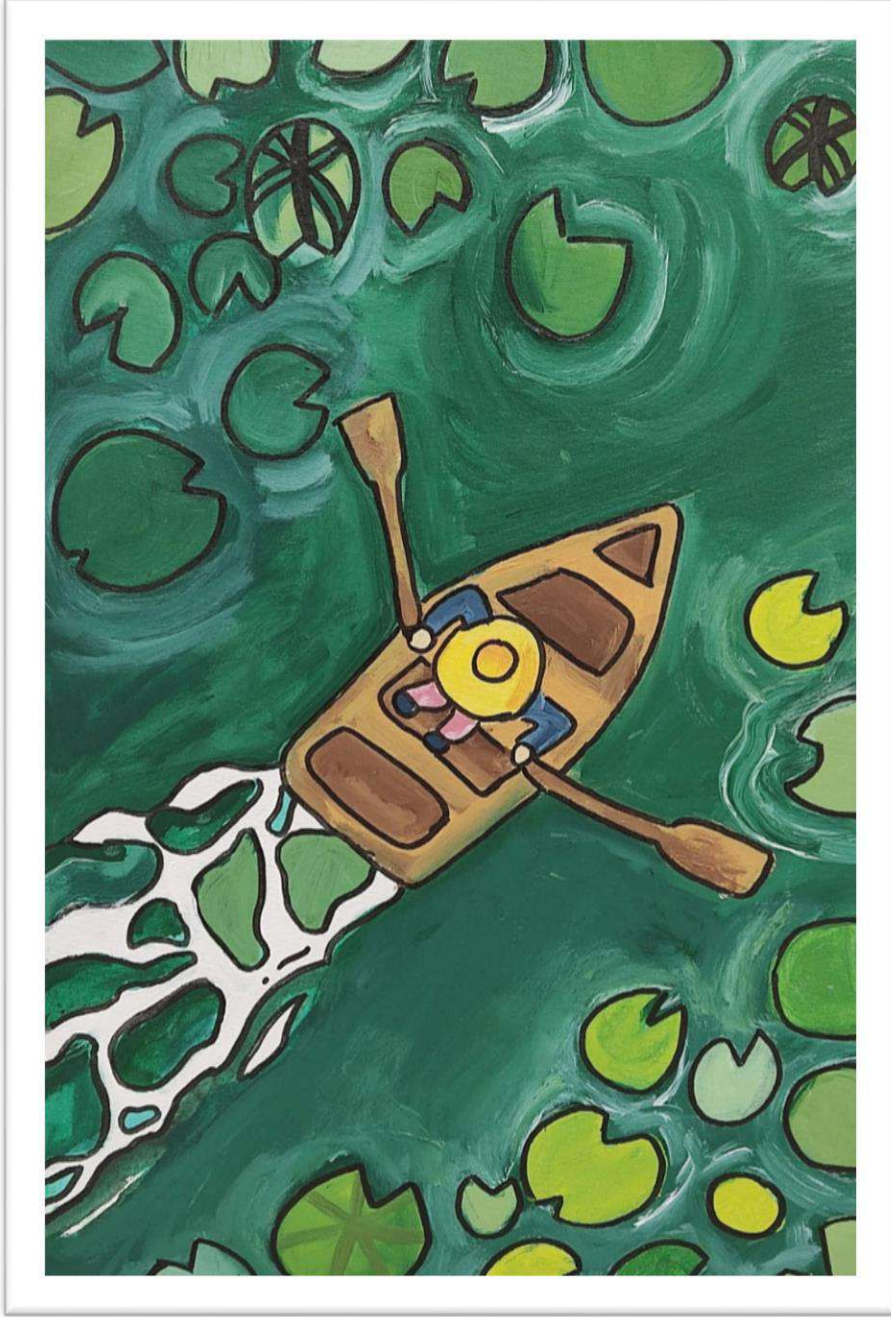
Yazı yazmak veya yazılan yazıları okumak bize çok şey katar. Yazı yazmanın ve okumanın bize kattığı şeyler gerçekten çok önemlidir. Yazı yazmak ve okumak hem mektuplarda duygularımızı aktarmamıza, ders kitaplarında öğrenmemizi, kitaplarda farklı yaşamları deneyimleyip kafamızı dağıtmamızı, geçmişe dair yazılı kaynaklardan yararlanıp geçmişimiz hakkında doğru bilgiler edinmemizi, düşünmemizi, kendimizi geliştirmemizi ve daha sayamayacağım birçok şeyi sağlar. Başlıca bu sebeplerden dolayı, sahip olduğumuz ve hayatımızı kolaylaştırıp renklendirmemizi sağlayan yazının adına kutlamamız gereken bir güne sahip olmamız gerektiğini düşündüm.

Bu özel günün kutlanması gereken tarihin ülkemizin tarihinde yazı ile ilgili bir çalışmanın yapıldığı veya yapılmaya başlandığı bir tarih olması gerektiğini düşündüm. Bu kıstaslara uygun günü seçerken biraz zorlanmış olsam da en sonunda, bu günün kutlanması için en uygun tarihin 1 Kasım olduğuna karar verdim. Bunun sebebi ise, 1 Kasım 1928 tarihinde Türkiye'de Atatürk tarafından gerçekleştirilen alfabe ile ilgili çok önemli bir devrimin yapılmış olmasıydı. 1 Kasım 1928 tarihinde, "Harf Devrimi" olarak adlandırılan, günümüzde kullandığımız "Latin Alfabesi "ne geçilmesi sürecinin başlamış olmasıydı. Bu tarihi seçtiğim için Dünya Yazı Günü'nde hem yazı yazabilmenin ne kadar iyi bir şey olduğunu, yazı yazmanın bize çok şey kattığını anlarız hem de geçmişte Atatürk'ün yazı yazmaya ve okumaya verdiği büyük önemi, ülkemizin gelişmesi için yaptığı büyük şeyleri anarız.

Bu özel günde neler yapılması gerektiği konusuna gelirsek ilk söyleyeceğim şey tahmin edebileceğiniz üzere kitap okumak ve öykü yazmak olurdu. Ama sosyal etkinliklere değinecek olursam, yazarların imza günü yapmasını, kitap fuarları düzenlenmesini, söyleşiler yapılmasını, insanların akrabalarına, eski dostlarına kısacası birbirine eskiyi yâd etmek adına mektuplar yazmasını, çeşitli eğlenceli yarışmalar düzenlenmesini ve de en önemlisi; bol bol eğlenilip bol bol öğrenilmesini isterdim.

Ben eğer Dünya Yazı Günü gibi bir özel gün olsaydı hem çok eğleneceğimizi hem çok öğreneceğimizi hem de bu özel günün bize çok şey katabileceğini düşünüyorum. Ayrıca ben bu özel günü tasarlarırken çok keyif aldım.

DOğA BİLDİRİCİ 7/C

Resimleyen: Zeynep Köse 10/B

HER ŞEYE EVET GÜNÜ

Sizlere tanıtacağım özel günün adı "Her Şeye Evet Günü". Bu özel günde herkesin her şeye "evet" denmesi gerekiyor ve "hayır" demek kesinlikle yasaktır. Bu özel gün çocukların ve ailelerinin keyif alacağı ve aynı zamanda onları mutlu edecek bir aktivitelerin olacağı bir gündür. Bu günde aslında herkes herkese istediğini yaptırabilir. Ama bu günün bazı kısıtlamaları vardır.

- 1- İnsanlara zarar verdirecek şeyleri yaptırmak yasaktır.
- 2- İnsanları utandırtacak ve hakaret olarak kabul edilen her şey yasaktır; eğer yaptırılacak şey bir kişinin çok zoruna giderse o kişi evet demek zorunda değildir.
- 3- En önemlisi olarak bu kısıtlamaların dışında hayır demek yasaktır.
- 4- Bu günde kötü alışkanlıklar yoktur.

Bu kısıtlamalar sayesinde toplumun huzuru ve mutluluğu bozulmuyor. Ve bu günü daha özel ve mutlu kılıyor. Bu özel günü oluşturma sebebim, çocukların kırlarda ve çayırarda mutlulukla koşması ve koşturması. Bu gün sayesinde çocuklar heyecanlı, değişik ve fantastik maceralar ve anılar elde edebiliyor. Aileleriyle hayatında geçirmediği kadar mutluluk verici anlar yaşıyorlar ve bu durum toplumu ve dünyayı daha iyi bir hale getiriyor. Çocukların bu özel günde yaptığı aktiviteler; lunaparktaki bütün oyuncaklara binmek, hızlı korkunç sallanan oyuncakta sallanırken salyalarını akıtarak kusmak ya da aileleriyle değişik aktiviteler ve sporlar yapmaktır. Örneğin balık tutmak ve akşam onu yemek, basketbol gibi bir spor kursuna giderek yeteneklerini geliştirmek ya da benim gibi bir yerleri kırık veya sakat olan kişilerin hevesleri sönmüş bir şekilde evde oturması da olabilir. Çocuklar bu gün sayesinde bazı hayallerini gerçekleştirebiliyor. Çocukların hayallerini gerçekleştirmesi dışarıdan belli olmasa bile, onlar için çok mutluluk verici ve önemli bir şeydir. Daha da önemlisi çocukların hayallerine ulaşması gelecekte onların psikolojisini olumlu yönde etkiler ve bu çocukların ruhsal gelişiminde de rol oynar. O nedenle bu günün kurallarına uygun bir şekilde tadını çıkarmak çocuklarınız ve sizin mutluluğunuz için en iyisidir. Bu gün ayrıca ailelerinizle iyi geçinmiyorsanız ya da birlikte vakit geçirmiyorsanız sizi bu durumdan kurtarabilir. Toplumsal huzur yeniden sağlanabilir ve hayatınızın geri kalanını mutlu bir şekilde devam ettirebilirsiniz ve bu sizin yararınıza olan bir şeydir.

Her Şeye Evet Günü'nün tadını çıkarın ve eğlenmeye bakın...

EGE YALIN YILDIRIM 7/C

DÜNYA KARDEŞLİK GÜNÜ

Bir gün odamda kendimi dersime kaptırmış harıl harıl ders çalışırken, kardeşim Aylin'in yanağıma kondurduğu sıcacık öpücükle kendime geldim. Kendimi dersime o kadar kaptırmıştım ki, odaya girdiğini fark etmemiştim bile. Aylin odadan çıktıktan sonra yüzümdeki tatlı tebessüm ile kardeşliğin ne kadar güzel bir şey, abla olmanın ise tarifsiz bir duygu olduğunu düşündüm. Peki ya kardeşi olmayanlar ne yapıyordu? Onlar bu duyguyu hiç yaşayamıyorlardı.

Bir an için o insanların yerine koydum kendimi. Kiminle oynar, dertleşir, eğlenir, üzülür, mutlu olur... Bunlar gibi sayabileceğim nice duyguları kiminle nasıl yaşayabilirdi ki insan? Tüm bunlar ve birçok soru aklıma takıldı ve küçücük yüreğimde kocaman bir boşluk oluştu. Sonra insanların kendilerine yakın gördükleri dostlarını, arkadaşlarını kardeşleri gibi gördükleri geldi. Hatta bazen insanoğlu bu öz kardeşi bile olsa anlaşılmaz derler ya arkadaşı veya dostuyla kardeşten daha yakın olabildiğini hatırladım. Gerçekten de bazen bir çocukluk arkadaşı bazen okuldaki sınıf arkadaşı bazen de bir komşusu. Hayatta tesadüfen tanıştığımız birisi veya birileri kardeş yerine koyabileceğimiz özel insanlar hâline dönüşebiliyor, hatta bu kardeşlik ömür boyu sürebiliyor ve hayatının her anını senin yanında gerçek bir kardeş gibi paylaşıyor, tüm zorluklara seninle göğüs bile gerebiliyordu. Tüm bunları düşünürken kardeşimle geçinemediğimiz zamanları da aklıma gelmedi değil. O anlarımızı kızgınlıkla hatırlayıp, birlikte yaptığımız saçma kavgaları da düşününce öfke ile karışık bir gülümseme yerleşti yüzüme. Her ne olursa olsun çoğu zaman birbirimizle sudan saçma sebeplerle kavga edip didişsek bile birbirimize olan sevgimiz hiçbir zaman eksilmiyor. İnsanın kardeşi olduğu zaman; paylaşmayı, sabırlı olmayı, zor zamanlarda güçlü olmayı da öğreniyor.

Kardeşliği düşünürken yaşamış olduğum karmaşık duygular arasında birden aklıma kardeşlik günü geldi. Anneler Günü, Babalar Günü, Sevgililer Günü bile vardı da neden Kardeşlik Günü yoktu? İnsanlar kardeşleriyle kardeşi olmayanlar ise kendine kardeş bildikleri ile böyle bir günü neden kutlamıyorlardı ki? İnternette hemen biraz araştırma yaptım, aslında 10 Nisan tarihi Dünya Kardeşlik Günü olduğuna dair birkaç yazı buldum. Ama böyle bir günü hiç duymamıştım, kimse böyle güzel bir günü kutlamıyordu.

O günü özel kılabilmek ve kutlayabilmek için neler yapabilirdim? Kendi ellerimle Aylin'in sevdiği bir şeyler pişirebilir, en sevdiği etkinlikleri yapabilir, küçük hediyeler alıp onu mutlu

edebilirdim. Evet, bu fikir çok hoşuma gitmişti, bundan sonra istisnasız her 10 Nisan'da Dünya Kardeşlik Günü'nü kutlayacak ve iyi ki benim kardeşimsin, iyi ki varsın diyerek Aylin'imı mutlu edecek ve ona sıkı sıkı sarılacaktım. Çünkü o bana annem ve babamdan gelen en güzel armağan.

ELİF ECE ULU 7/B

Resimleyen : Asya Arslan 11/B

KOSTÜM GÜNÜ

Size bir soru sormak istiyorum. Hiç daha önce bir kostüm yaptınız mı? Yüksek bütçeli bir proje de olabilir, evde bulduğunuz aksesuarları karıştırdığınız bir kıyafet takımı da. Bunları yapmamış olsanız bile en azından bir kostüm giydiğinizden eminim. Bir soru daha, o kostümü giyerken ne kadar eğlendiniz? Kostümün o sıkışıklığı ve hareket kabiliyetini azaltması rahatsız edici olduğu kadar eğlenceli de.

Günümüzde insanların kostüm giydikleri bayramlar mevcut. "Cadılar Bayramı" ve "Ölümler Günü" bu örneklerden sadece birkaçı. Ama buna benzer bayramlar ülkemizde mevcut değil. Biraz da kendimiz ülke olarak kostümlerimizi ortaya koyalım.

İlk olarak bir gün belirlemeliyiz. İlk olarak kostümlü bayramların en ünlü örneklerinde bir ortak nokta var. Hepsi biraz depresiflik içeriyor. Bunun icabına bakmak için bahar güzel bir mevsim olabilir. Ama ben kişisel olarak ilkbaharın serin döneminden hoşlanıyorum ve bu yüzden mart ayı elimizdeki en iyi seçeneklerden biri. Gün olarak da ilkbaharın ortalarına daha yakın olsun istiyorum. O yüzden 31 Mart bence iyi bir tarih.

Şimdi asıl kutlama olayına gelelim. Bu özel günde ne yapıyoruz? İlk olarak okul yarım gün olmalı. Okula gitmek tatillerde yapmayı en sevdiğim şey değil ama eğer okul olmazsa çocukların çoğu dışarı çıkmaz. O kostümler başkaları tarafından görülmezse anlamı ne olurdu ki?

Aynı zamanda bu bayramda giyilecek olan kostümler, kostümlerin sahipleri tarafından yapılmalıdır. Sadece bir dükkândan bir şey alıp giymek yok. Bu şekilde insanların, özellikle çocukların hayal güçleri ve el becerileri gelişebilir.

Ülke genelinde kostüm toplanmaları da yapılabilir. Olay aynı adı gibi. İnsanlar yaptıkları kostümleri giyerler ve belirli bir alanda toplanırlar. Belki müzik çalabilir, gösteriler olabilir, gerçekten ev sahibinin seçimine bağlı olur. Toplanmalarda insanlar ilginç ve saçma fotoğraflar çekebilirler. Seçenekler neredeyse sınırsız.

Bu büyük gün büyük bir kutlama olmadan geçmez tabii ki. Bu özel günde, İzmir'in Bornova ilçesinde bir yarışma düzenlenir. Bir kostüm yarışması. Aslında tema yine biraz kendini açıklıyor. Büyük bir stadyuma insanlar dolar ve stadyumun ortasında bir sahne konulur.

Moda gösterilerinde olan türden. Moda konusunda uzman bir grup jüri toplanır. Ortalama 100 kişi de kendileri hazırladıkları kostümleri ile jüriyi etkilemeye çalışırlar. Kazanan da özelleştirilebilen bir ödül alır. Bu şekilde yaratıcılıklarını ödülleriyle bile konuşturabilirler.

Ve hepsi bu kadar. Bayramın genel fikri bu tür bir şey. Böyle bir bayram yapmamın sebeplerinden biri de Türkiye'nin eğlenceye dayalı çok, neredeyse hiç bayramı yok. Umarım bunu yaparken iyi bir iş çıkarmışım.

ENGİN SARMAN 7/C

Resimleyen : Aysu Turan 7/D

HEDİYELEŞME GÜNÜ

Günümüzde pek çok özel günde (doğum günü- öğretmenler günü- evlilik yıldönümü- anneler günü gibi) insanlar birbirine hediye vermektedir. Ancak ben sadece insanların içinden geldiği gibi ve istedikleri herkese hediye alabilecekleri ayrı bir hediyeleşme günü de olmasını isterdim.

Hediyeleşme Günü'nün her yıl 7 Mayıs'ta kutlanmasını isterdim. 7 Mayıs baharın ilk günlerinden biri. Doğanın uyanışını, yaz günlerinin yaklaşmasının mutluluğunu, parkların bahçelerin yeşermesini, rengarenk çiçeklerin açışını, havanın ısınışını düşününce en uygun gün olarak 7 Mayıs'ı seçtim. İnsanların enerjisinin arttığı bu ilkbahar günü hediyeleşme gününü kutlamak için oldukça uygun olurdu. İnsanlar nisandan itibaren kimlere, kaç kişiye, ne hediyeler alacaklarını düşünür; planlardı. 7 Mayıs'ta hediyeleşme gününde seçtikleri hediyelerini istedikleri kişilere verirlerdi ya da hediyeleri o tarihte ellerinde olacak şekilde birkaç gün önce kargo ile uzaktaki tanıdıklarına da gönderebilirlerdi.

Hediyeleşme Günü'nde diğer birçok kutlama gününde olduğu gibi belirli insanlara hediye alınmaz. Yani anneler gününde sadece annelere, doğum gününde sadece doğum günü olan kişiye hediye alınır. Oysa hediyeleşme gününde komşunuza, iş arkadaşınıza, okul arkadaşınıza, site görevlisine, sokakta çalışan çöp toplayıcılara hatta kedi köpeğinize bile hediye alabilirsiniz. Hediye verdiğimiz kişilerden hediye beklenmez bu özel günde. Sadece içimizden gelen gerçekten hediye vermek istediğimiz kişilere hediye veririz. Yani ayıp olmasın, ya da o geçen sefer almıştı o yüzden ben de şimdi ona hediye alayım gibi şeyleri düşünmeden özgürce ve gerçekten istenen kişilere hediye alınır.

7 Mayıs Hediyeleşme Günü'nde her türlü kişiye her türlü hediye verilebilir. Hediyeleri alacak kişilerin istek ve ihtiyaçlarına göz önünde tutulmaz. Hediye seçimi tamamen hediye verecek kişinin içinden ne geçtiği ve parasının neye yettiğine göre belirlenir. Kimse bana niye bu hediye verildi diye kızmaz, alınmaz, sinirlenmez. Yani bu özel günde hediye alan kişinin değil hediye veren kişinin mutluluğu daha önemlidir. Herkes bu özel günü tadını doyasıya çıkarır.

Hediyeleşme Günü'nü hediye almayı ve vermeyi çok sevdiğim için istedim. Kim bilir belki de gelecekte böyle bir gün kutlanır.

İrem TAMER 7/C

DÜNYA TAKLİT GÜNÜ

Dünya'da yeni bir gün oluşturmak isteseniz ne olurdu? Neden o günü seçerdiniz? İlk başta çok kolay bir düşünce gibi gözükse bile aslında çok zor. Bunun nedeni ise zaten hâlihazırda birçok özel günün insanlar tarafından üretilmiş olması. Ben de bunlara yeni bir tane bulmayı başardım! İşte karşınızda "Dünya Taklit Günü". Çoğu yerde empati yoksunluğu olan dünyamızda empati hissini uyandırmasını hedeflediğim bu özel günün zamanını "6 Haziran" olarak belirledim. "6 Haziran" olmasının sebebinden söz etmem gerekirse kısaca bunları yazabilirim, ikizler deyince benim aklıma ilk olarak birbirinin kopyası iki şey gelir. İkizler burcu ise 21 Mayıs ile 21 Haziran arasında yer alıyor. Ayrıca bu özel günün zamanının ay ve günü sayı ile yazdığımız zaman birbirlerini tekrarlamalarını istediğim için zamana "6 Haziran (06.06.?) " olarak karar verdim.

Şimdi gelelim bir başka soruya "Neden başka bir özel gün değil de bu gün?" bunun aslında birçok nedeni var. En büyük nedenlerinden biri ise insanlar arasında empati eksikliği olduğunu düşünmem. İnsanların eğlenerek bir gün dahi olsa empati kurmasını ve karşısındakinin yaşamını tatmasını istemem. Komedi ile dolu olacak bu günde hem eğlenip hem öğreneceğiz diyebilirsiniz.

Ben o kadar yazdım siz de okudunuz. Neden ve ne zaman olduğunu bilsek de hâlâ Dünya Taklit Günü'nde ne yapacağımızı bilmiyoruz. O zaman artık vakti geldi. Acaba her yıl haziran ayının altıncı gününde kutlayacağımız bu özel günde bizi neler bekliyor. İlk olarak Dünya Taklit Günü'nden bir hafta önce herkes imrendiği veya sevmediği birini taklit etmek üzere seçerek bir hafta boyunca gözlem ve hazırlık yapar. Bu süreçte seçtiği kişiye onu seçtiğini bildirecek ve hayatı ile ilgili çeşitli detayları o kişiden isteyecek. 6 Haziran sabahı ise kalktığı saatten yattığı saate kadar her saatini taklit etmek üzere seçtiği kişi gibi yaşayacak. Etrafındakiler ona seçtiği kişi gibi davranırken siz de etrafınıza sanki siz o kişiymişsiniz gibi davranacaksınız. Gün sonunda o kişi ile ilgili öz değerlendirme yapıp o kişinin hayatı ile ilgili olan dileklerinizi bir kâğıda yazarak ikizler burcunu temsil ettiği için bir teraryuma koyup gün boyunca taklit ettiğiniz kişiye vereceksiniz. Bu şekilde gününüz son bulacak. Sonuç olarak ben düşünüp taşındım ve aklıma Dünya Taklit günü geldi. Umarım bir gün uygulamaya konulur ve bu özel gün hedeflediğim gibi hep düşündürür hem eğlendirir. Peki, sizin aklınıza hangi özel gün fikirleri geldi? Benimle paylaşır mısınız?

IRMAK YILMAZ 7/C

BENİM DÜNYAM

Merhaba, ben bir camgöz köpek balığıyım. Köpek balıklarının en büyük ve en korkutucu görünenlerinden birisiyim. Yavru olduğum için boyum 4 metre, büyüyünce 8 m. kadar uzayabileceğim. Annem, babam, ablam ve kedi balığımız Duman, Büyük Okyanus'un derin sularında yaşıyoruz. Her ne kadar canlılara zarar vermek istemesem de beslenmek zorundayım. Bu sebeple balık yiyorum. Ama en yaşlılarını! Korkunç görüntüm beni düşmanlarımdan koruyor ama bazen arkadaş bulmakta zorlanıyordum. Ta ki balıkçıların saldırısına uğrayana kadar.

Peki neler oldu size anlatayım. Oldukça sıcak bir günün sabahı okyanusta neşeyle yüzüyordum. Tüm gücümle yine hız denemeleri yapıyordum. Suyun bir yüzeyine çıkıp bir derine iniyordum. Tabii o hızla giderken balıkçıların dev ağını fark etmedim. Daha ne olduğunu anlayamadan beni hızla yukarı çektiler. Teknenin üzerine çıkartıldım. Çok korktuğumu hatırlıyorum. Her ne kadar onlar için bir canavar gibi görünsem de ben yavru bir balıktım. Etrafımda heyecanla bağırarak koşuşturuyorlar, sopalarla bir oramdan bir buramdan itiyorlardı. Çok sıcak olduğu için güneş derimi iyice kurutup yakmaya başlamıştı. Birden aklımı topladım. Tüm gücümle çırpınmaya başladım. Asla durmamaya karar verdim. Yavaş yavaş teknenin yan yatmaya başladığını hissettim. Adamlar çığlık atıp beni durdurmaya çalıştılar. Bir anda tekne yan geldi ve işte yine soğuk sulardaydım. Adamlar suyun içinde çırpınarak ters dönen teknenin üzerine çıkmaya başladılar.

Hızla yüzdüm. Birkaç arkadaşım beni görünce yanıma geldi ve sakinleştirmeye çalıştılar. Bazıları da yardım bulmaya gittiler. Çünkü birçok teknenin balıkçılara yardıma geldiğini görmüşlerdi. Ve bizden intikam almak isteyebilirlerdi. Kendimizi ve bölgemizi korumak için bir planım vardı. Herkes görevini anlamış bir şekilde dağılarak derin suya daldık. Diğer tekneler yukarına toplanmış ve dev ağlarını sulara bırakmışlardı. Bir grubumuz farklı yönlerinden hızla geçerek dalga oluşturdu. Dalgalar oyalasa bile hala ağ atıyorlardı. Sonra tekneleri kemirmeye başladık. Ayrıca teknelerin bazıları dalga ve kemirdiğimiz yerlerle tekneleri battı ters döndüler. Bazıları boğularak, bazıları ise yem olarak ölmüştü. Buna gören balıkçılar kaçtılar. Balıklar kazandığı için bunu kutlamıştık. Balıkçılar bir daha bu bölgeye avlanmak için gelmediler. Bu yaşananlardan sonra artık daha çok arkadaşım oldu ve birlikte yaşamayı öğrendik.

KAAN TATAR 6/B

DENİZATININ GÜNLÜĞÜNDEN

Papua Yeni Gine ve Avustralya arasında yüzüyoruz bugün. Şu an Papua Yeni Gine yakınlarındayız. Avustralya'ya doğru gidiyoruz. Bir buçuk gün sonra orada olmayı umuyorum. Sürümüzde az sayıda denizati ve iki deniz ejderi var. Bu deniz ejderlerinden biri benim yakın arkadaşım. Diğerisi ise çok sevdiğimiz annesi. Annesini çok sevmemizin nedenlerinden biri, bizim için farklı yemler bulması ve onları bize getirmesi. Elbette bu yemleri bulmak için çıktığı yolculuklar çok maceralı oluyor. Büyüyünce bu tehlikeli yolculuklara bizi de götüreceğini söylüyor.

Son hızla yolculuğumuza devam ederken hızlı gittiğimiz için geride kalıyordum ama arkadaşımın yardımlarıyla sürümüze hemen yetişiyorduk. Bir saat yol gittikten sonra karnımız acıktı. Deniz biti arayışı için biraz derine daldık. Neyse ki çok geçmeden deniz bitini bulduk ve yedik. Orada biraz dinlenmek için ara verdik. Ben ve arkadaşım deniz ejderi, mercanların arasında saklambaç oynadık. Oynarken denizati arkadaşımızı da çağırdık. Yarım saat gibi bir süre sonra tekrardan yollara düştük. Bu sefer daha yavaş ilerliyorduk. Çünkü karşımıza birden büyük bir deniz canlısı çıkabilirdi. Nitekim tam düşündüğüm gibi oldu. Koca bir vatoz balığı geliyordu arkamızdan. Öncelikle sağa doğru kaçtık. Fakat vatoz bizi fark etti. Durum böyle olunca değişik bir taktik denemeye karar verdik. Bir anda geriye doğru gitmeye başladık ve hemen çevrenin rengine büründük. Böylece vatoz bizi fark etmeden üstümüzden hızlıca geçti ve ne olduğuna şaşırıp oradan uzaklaştı. Bu bizim için büyük bir zaferdi. Bunu hemen kutladık, arkadaşımın annesi bulduğu lezzetli balıkçı yemlerini bize dağıttı. Daha sonra tekrar yola koyulduk.

Yanımızdan bir küçük balık sürüsü geçiyordu. Balıklar bize göre çok hızlıydı. Çünkü bizim yüzgeçlerimiz hızlı yüzmek için çok etkili değillerdi. Balık sürüsü yanımızdan geçerken bize selam verdi. Tam da o sırada balıklardan biri babama çarptı. Babamın yüzgecinin bir tanesi zarar gördü. Çarpışmadan sonra babamın dengede durabildiği söylenemezdi. Yüzüşü gerçekten çok komikti. Yavaş yavaş akşam oluyordu. Güneşin batmadan önceki son parlaklığı Avustralya sularının yakınlarındaki mercanlara vuruyordu. Biraz daha ileride, kuyruklarımız sayesinde deniz otlarına ve o mercanlara tutunduk. Sürüklenen su karidesleri ve küçük kabukluları yedik. Bunlar gerçekten çok lezzetli oluyorlar. Yemeği biraz fazla kaçırmışız, biz denizatları biraz oburuz sanırım. Yemekten sonra herkes yavaş

yüzmeye başladı. Çünkü artık yorulduk. Bilge büyükbabaya sorduğumuzda "Ara vermeyelim, Avustralya yakınlarına neredeyse geldik, vardığımızda çok rahat bir uyku uyuyacağız" dedi. Yola devam ettik. Giderken yanlışlıkla başımı büyük bir balığa çarptım yorgunluktan. Neyse ki balık bunu hissetmedi. Onun izinden ilerleyerek yolculuğumuzu nihayet tamamladık. Artık herkes rahat bir uykuyu hak etti.

MEHMET BARTU PEHLİVAN 6/B

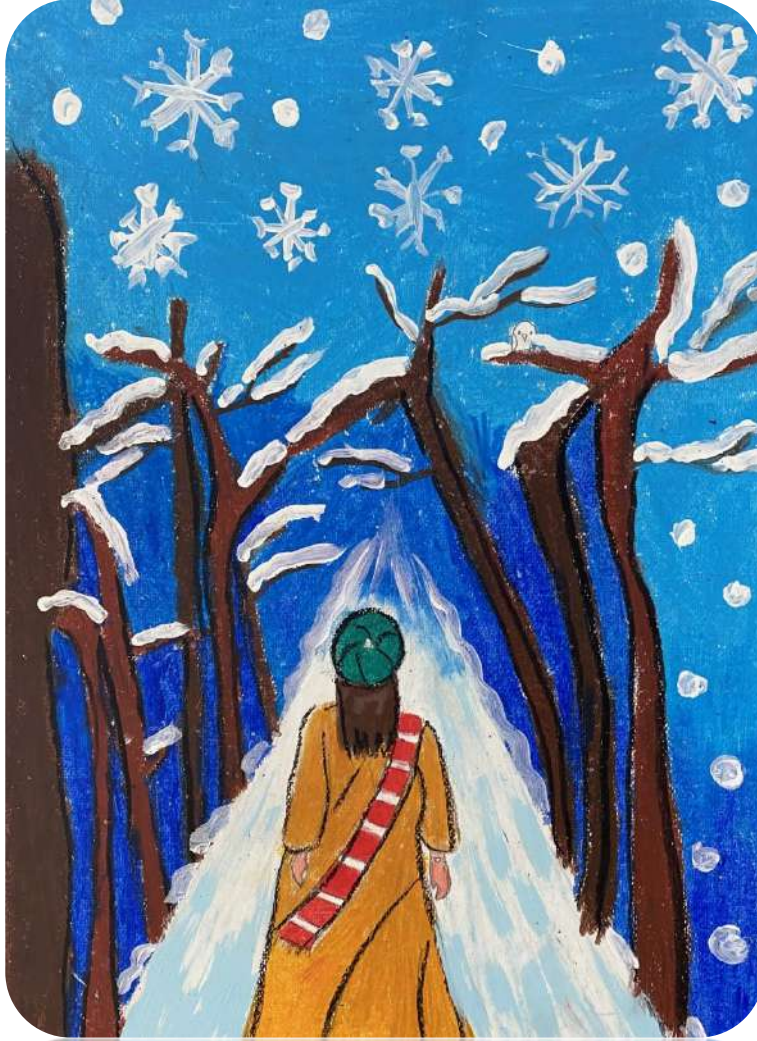
Resimleyen : Balım Beren Erken 11/D

ULUSLARARASI BASKETBOL GÜNÜ

Tüm dünyada özel olan bazı günler bulunuyor. Bu günlerin hepsinin anlamları farklı olabiliyor. Özel günler, anlamları ve konusu sayesinde belirli nedenlerden dolayı özel olarak kabul edilen günlerdir. Bu günlere örnek olarak Kadınlar Günü, Anneler Günü, Hayvanları Koruma Günü'nü örnek olarak verebiliriz. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nün Dünya Kadınlar Günü" olarak 8 Mart günü için belirlenmesine sebep olan birçok olay vardır. Bu olaylardan bir tanesi, Rusya'da *çarlığın yıkılmasına yol açan* 1917 Şubat Devrimi'nin 8 Mart günü yapılan kadın yürüyüşü ve grevleri ile başlamış olmasıdır. Bir diğer olay ise, 8 Mart 1908'de ABD'nin New York kentinde çoğu sosyalist olan kadın işçilerin öncülüğünde *sendikal haklar ve kadınlara oy hakkı talepleriyle* düzenlenen mitingdir ve başka biri ise 8 Mart 1857'de yine ABD'nin New York kentindeki bir *tekstil fabrikasında grevci işçilere polisin saldırması*, işçilerin fabrikaya kilitlenmesi, arkasından da çıkan yangında işçilerin kurulan barikatlar nedeniyle kaçamamaları sonucunda 120 kadın işçinin ölmesidir. Diğer önemli günler ise, Anneler Günü ve Hayvanları Koruma Günüleri özel günler içinde en önemli günlerden sayılabilir. Çünkü Anneler Günü aslında bir özlem hikayesidir. ABD'de öğretmen bir annenin çocuğu olan Anna 1905 yılı Mayıs ayının ikinci pazar gününde annesini kaybedince ona ömrü boyunca yeterli özeni göstermediğini düşünür. 1907 yılında acısını dindirmek için bütün arkadaşlarıyla beraber mayıs ayının ikinci pazar günü tüm anneler için kutlama yapmaya başladılar. Bu şekilde gelenek hâline gelerek Anneler Günü oluşur. Bir de Hayvanları Koruma Günü ilk kez İngiltere'de 1822 yılında hayvanları korumak, insanların hayvanlara daha iyi davranmaları için ve daha iyi koşullarda beslenme ve korunmalarını sağlamak amaçlı Hayvanları Koruma Birliği kuruldu ve ilerleyen tarihlerde 4 Ekim Hayvanları Koruma Günü olarak kutlandı. Bu günler, insanlığın ilgisini çekmek ve sürekli duyarlı olmalarını sağlamak için oluşturulan özel ve önemli günlerdir. Ben de günümüzde olmayan bir gün tasarlasam bugün neden Basketbol Günü olmasın diye düşündüm. Basketbol, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir okulda beden eğitimi öğretmeni olan Kanadalı Dr. James tarafından 1891 yılında icat edilmiştir. Bu icat başta şeftali sepetinin içine basket atmakla başlayıp günümüzde koca bir basketbol evreni oluşturdu. Fakat belirli bir günü olmadığı için bu özel günü biz NBA'in kuruluş tarihi olan 6 Haziran'da kutlayacağız. Bu özel günde insanlar sokaklarda sevdikleri oyuncuların, onlar için özel olan oyuncuların

veya anmak istedikleri basketbolcuların formalarıyla sokakta gezinecekler. Uluslararası Basketbol Federasyonu da bugüne özel ekilişlerden tutun hediyelere dağıtır. Basketbol takımları da özel gösteriler ve oyuncularını hayranlarıyla tanıştırlır. Bugün de okullarda da spor ağırlıklı ve serbest kıyafet giyebileceğiniz bir gün olacak. Bu zel gün bize birlikte spor yaparak eğlenmeyi ve takım olmayı öğretecek.

MUSTAFA ATLAS BAŐARAN 7/C

Resimleyen : Naz Yıldız 5/D

AHTAPOT LOLO'NUN BİR GÜNÜ

Merhaba! Ben Ahtapot Lolo. Bugün sizlere bir günde ne yaptığımı anlatacağım. Sabah uyandığımda ailem ile kahvaltı ediyorum. Kahvaltı benim öğünlerden en sevdiğimdir. Her sabah zeytin, yumurta ve peynir ile karnımı doyurduktan sonra babam işe ben okula... Okulum tam olarak iki saat sürüyor. Teneffüste arkadaşlarım ile kendi yarattığımız oyunları oynuyoruz. Bir tane oyun var adı fare kapanı. Kendi oluşturduğumuz oyunlardan en sevdiğim bu. Oyunun kuralları çok basit. Oyundaki karakter de şöyle, bir tane ebe (kedi) ve ebeden kaçan kişiler (fare). Kedinin amacı fareleri yakalamak, farelerin görevi ise kediden kaçmak. Bir tane kapan belirliyoruz o yer duvar köşesi veya bir eşyanın altı olabilir. O belirli noktada kedi fareleri yakalayamıyor fakat fareler kapanın içinde en fazla on beş saniye durabilir aksi hâlde o kişi ebe olur. Kedi tek tek fareleri yakalar, yakalanan fareler oyun dışı olur. Kedi bütün fareleri yakaladığında oyun biter. Çok kolay ve eğlenceli değil mi? Daha başka çok oyunumuz var ama anlatsam üç saatten fazla sürer. Neyse biz konumuza dönelim. Tabii ki de okulumuzda öğlen yemeği de var bu sayede öğlen karnımı doyurabiliyorum. Bazen kötü yemek çıkıyor bu durumda kantinden bir çörek alıp afiyetle yiyorum. Okul bitince eve geri dönüyorum. Eve döndüğümde annem ya bahçe işleri ile uğraşıyordur ya da yemek yapıyordur. Bugün yemek yapıyordu. Annemin yemekleri çok lezzetlidir. Bir yesen parmaklarını ısırırsın. Bence annemden daha güzel yemek yapan anne yoktur. Tabii herkesin annesi kendine özel. Babam gelene kadar ödevlerimi bitiriyorum. Su altı bilimi ve yosunlar konusuyla ilgili test çözüyorum (Maalesef o konularda biraz eksikim var). Yapacaklarımı tamamladıktan sonra bahçeye iniyorum. Orada Dori, Nemo, Albert, Sindy oluyor. Arkadaşlarımla top oynuyoruz. Hava kararmaya doğru eve dönüyorum. Bir iki dakika sonrada babam geliyor. Hep beraber masayı kuruyoruz. O an herkes kurt gibi acıkmış oluyor. Bir nefeste bütün yiyecekleri yiyoruz. Yatmadan önce babamla biraz oyun oynuyoruz. Saat dokuz on civarlarında yatağa geçip kitap okuyorum. Zaten yatağa girdiğimde gözümden uyku akıyor oluyor. Kitaptan bir bölüm okuduktan sonra benim gözler yavaş yavaş kapanmaya başlıyor. O gece uyuduğumda güzel bir uyku çekiyorum. İşte bu benim bir günüm. Su altında yaşasam bile benim de hayatım normal geçiyor. Sonra sabah olunca anlattıklarımın birebir aynısı bir daha yaşanıyor. Bugünlük bu kadar. Sonraki günlerde görüşürüz!

Nehir DEMİR 6/B

DENİZATİYİM

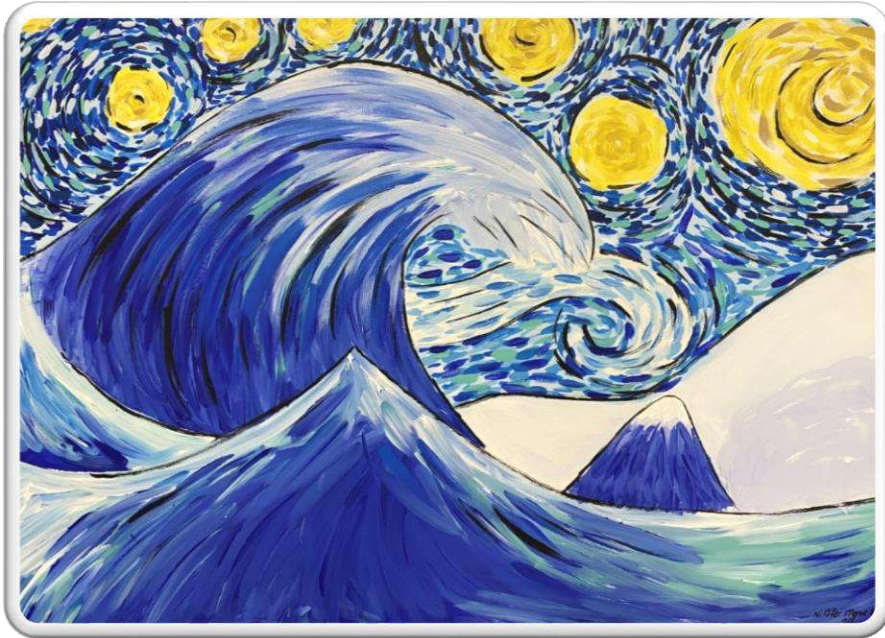
Denizatları sadakatli hayvanlardır. Sadakatli denmesinin nedeni eşini bulduğu zaman kuyruklarını eşlerinin kuyruğuna takar ve hayat boyu o ikisi devam eder yollarına. Ve biri öldüğü zaman diğeri bir gün içerisinde ölür. Bu da onların birbirlerine olan sadakatidir. Ben bu deniz canlısını seçtim çünkü bende kendimi sadakatli bir insan olarak görüyorum. Hadi size bir günümü anlatayım.

Günlerden 21 Aralık Pazar. Havanın soğuk olmasıyla denizler de buz gibiydi. İnci kabuğundan olan evimden uyanıp koşa koşa annemlerin yanına yosun bahçesine gittim. Çok güzel deniz kabuklarından bir masada kahvaltımızı yapıp annemin arkadaşı olan Yıldız teyzeye gittik. Adından da anlaşılacağı gibi o bir yıldız, bence denizlerin en güzel yıldızı. Yıldız teyzelerin evine vardığımızda bir de kızı Minik Yıldız vardı. Beni gördüğüne biraz şaşırmıştı. Minik Yıldız da benim gibi 18 yaşındaydı. Okuma ve yazmayı çok sever derslerinde de çok başarılıdır. Annelerimize merhaba dedikten sonra beni odasına çağırdı ve aldığı yeni renkli kalemle kâğıtları gösterdi. Evet, 18 yaşında olabilirsiniz fakat bunlara hâlâ ilgi duymayacağımız anlamına gelmiyordu. Hemen salı gününe olacak bir proje ödevimiz vardı onu yapmaya başladık. Aradan biraz zaman geçti ve saate baktık bakmaz olaydık saat olmuş üç, iki buçuk saattir Yıldız teyzelerdeydik. Birkaç saniye sonra kapı çaldı "tık, tık, tık, tık" gelen annemdi ve eve gitmemiz gerektiğini, yarına yetiştirmem gereken daha çok ödev olabileceğini söyledi. Hemen kalkıp eve geldik ve geriye kalan ödevlerimi yaptım. Aradan bir yıl geçti üniversite sınavına girdim. Çok yüksek bir puan alarak istediğim doktorluk bölümünü kazandım. Fakat çok sevdiğim bir arkadaşım vardı, hem çocukluktan arkadaş hem de aynı bölümde okumuştuk aklım hep ondaydı. Onu çok özlediğim için ona mektup yazmaya karar verdim. Yazdım, yazdım, yazdım ve en son cümlem "Seni çok seviyorum ve seni çok özledim en kısa zamanda görüşmek üzere Mia" olmuştu. Hemen mektubu katlayıp postaneye götürdüm. Postanedeki çalışan hanım bana çok yardımcı oldu hemen benimle ilgilendi. Aradan birkaç gün geçti bana Mia'dan bir mektup geldi mektupta bugün saat iki kırk beşte Denizaltı Okyanus Park'ında buluşacağımızdan bahsediyordu. Hemen buluşacağımız yere doğru hazırlandım çünkü sadece yirmi dakikam vardı. Hazırlandım güzelce süslendim ve anahtarı alıp evden çıktım. Şansıma hemen denizaltı geldi ve beni buluşacağımız yere bıraktı. Orada Mia'yı görünce çok heyecanlı ve mutluydum.

Hemen ona doğru koştum. Biraz sohbet ettikten sonra ona en yakın arkadaşım olduğu için ona kuyruğumu onunkine takmamı istediğimi ve sonsuza kadar arkadaş kalacağımızın söyledim, hemen kabul etti. Kuyruklarımızı birbirimize taktığımızda birkaç saniyeliğine bir ışık oldu ve sonrasında o ışık hemen sona erdi. Arkadaşlığımız sonsuza kadar gideceğini düşünmüştük fakat beklediğimiz gibi olmadı. Tarih, 03 Kasım 2026 sabahı Mia ile Deniz Market'e gidiyorduk Mia biraz daha su üstünde yüzmek istediğini söyledi ve yukarı doğru hareket etmeye başladı. Bende yukarı doğru yüzmeye başladım.

Fakat biraz deniz, altının kararmaya başladığını fark ettim ardından da denizin üzerinde duran gemiyi gördüm. Mia'ya her ne kadar dur desem de beni dinlemedi. En sonunda gemi ona çarptı ve Mia o an orada hayatını kaybetti. Şok içinde Mia'nın kanlı yüzgeçlerine bakıyordum. Birkaç saniye ona bakışından sonra ikimizin de kuyruğunda ışık yanmaya başladı. Her yerime ağrı giriyordu sanki Mia'nın ağrısını ben de çekiyordum. Ve o birkaç saniye acıdan sonra ben de ölmüştüm.

NİL ERGÜL 6/B

Resimleyen : Nilüfer Merve Eren 9/E

MUCİZE DAĞI'NDAKİ NARİN İNCİ ÇİÇEĞİ GÜNÜ

Ülkemizde her 19 Ocak sabahı binlerce kar tanesi gökyüzünden toprağa düşer. Bunlardan Mucize Dağı'nın payına düşenler tohumlardaki sedef rengi yaprakların açılarak narin inci çiçeğinin muhteşem görünümüne kavuşmasını sağlar. Nesiller boyunca dilden dile aktarılan hikâyelerde bu çiçeğin efsanesinin binlerce yıl öncesine kadar dayandığı söylenilir. Derler ki yıllar boyu ülkemiz, Soğuk Ormanlar Krallığı ile çetin savaşlar geçirmiş. Bu böyle devam etmiş ta ki İnci Prenses bu iki krallığı barıştıran dek. Efsaneye göre artık savaştan bıkan ve yorgun düşen bu prenses o kadar çok dua etmiş ki savaşın olduğu gün yağan kar tanelerinden açan sedef rengi çiçeklerin tüm dağda yaydığı kokuyla iki kralın da kalpleri yumuşayıp merhametle dolmuş ve bu sonsuz kavgaya bir son vermişler. İki halk da bu açan mucizevi çiçeklere minnettar kalmışlar ve duaları kabul olan bu prensesin adı İnci olduğu için çiçeğin adını da İnci koymuşlar. Bu yüzden her yılın 19 Ocak günü "Narin İnci Çiçeği Günü" olarak kutlanır. Bu özel gün barışı simgeler. Her yere tam bir festival havası hâkim olur. Herkes neşe ve coşkuyla bugünü kutlar. Birkaç gün öncesinden süslemeler başlar. Bütün evlere bayraklar asılıp bahçelere inci çiçekleri dikilir. Sokaklar prensesin maskesini takan kişilerle dolar. Kadınlar ve çocuklar inci çiçeğinden yapılmış taçlar takarlar. Bütün pazar, manav, market, bakkal inci çiçeği suları, inci çiçeği aromalı kurabiyeler dağıtırlar. Gün boyu müzik ve dans gösterileri sokakları doldurur. Gece havai fişek gösterileri ortalığı gündüz gibi aydınlatır. Kutlamalar sabaha kadar sürer. Sabah olunca yarışmalar başlar. Toplam üç yarışma olur, birinci yarışmada katılanların bir kova suyu dökmeden getirmeleri gerekir ve ilk getiren kazanır ancak eğer ilk getiren kişinin kovanının içindeki suyun yarısından fazlası dökülmüş ise ikinci gelen yarışmacı kazanır. Kazanan yarışmacıya bir inci çiçeği tacı, inci çiçeği kolonyası ve inci çiçeği kokulu bir defter hediye edilir. İkinci yarışmada yarışmacılar en güzel inci çiçeğini çizmeye çalışırlar. Tam üç jüri tarafından çizimler değerlendirilir ve kazanan kişi inci çiçekli bir kutu kurabiye ve inci çiçeği suyu kazanır. Ve son yarışmamızda ise yarışan kişiler tadı en güzel keki pişirmeye çalışırlar. En güzel kek seçildikten sonra seçilen kişiye inci çiçekli kek malzemeleri ve inci çiçeği kolonyası verilir. Her yıl kutlanan bu festival ülkemiz için çok önemli bir gündür.

ÖYKÜ ÖZGENEN 7/C

BİR GÜNÜM

Ben su kaplumbağası Tusbik. Su Bakanlığında yazar olarak çalışıyorum. Bugün yine sabahın ilk ışıkları evimi aydınlatınca uyandım. Vejetaryen bir kahvaltıyla güne başladım. Kahvaltıdan sonra dişlerimi fırçalayıp kâğıtlarımı ve kalemlerimi toplayıp çantama yerleştirdim. Evimden dışarı çıkıp otobüsü beklemeye başladım. Daha birkaç dakika geçmişti ki otobüsün bana doğru yavaş yavaş ilerlediğini gördüm. Otobüse binip camdan dışarıyı seyretmeye koyuldum. Çok güzel manzaralar vardı. Otobüs bize doğru yüzen bir balık sürüsünün yanından geçti. Rengârenk balıklar bize el sallıyorlardı. Büyük bir resifin yanından geçtik. Sonraki durakta ben indim ve Su Bakanlığına doğru yavaş yavaş resifi seyrederek yüzmeye başladım. Su Bakanlığına geldiğimde üst kata çıktım. 610 numaralı odamı buldum ve işe koyuldum. Bir yandan resife bakan pencereden balıkları ve denizi seyrediyor bir yandan en sevdiğim yosunları yiyor bir yandan da keyifle yazıyordum. Kitabım su canlılarıyla ilgili bir efsaneyi konu alıyordu. Denizi seyrederek yazmayı sürdürüyordum ki kulağıma gelen hoş bir şarkı bana öğle zamanı olduğunu ve işimin bittiğini söyledi. Kâğıtlarımı özenle toplayıp çantama koydum ve Su Bakanlığından çıktım. Su öğle güneşiyle ılık ve hoş bir hal almıştı. Ben de otobüsü beklemek yerine ılık suda yüzmeye başladım. Balık sürülerinin arasından geçiyor beni tanıyanlara selam veriyordum ki mercandan küçük sevimli bir ev ve çeşit çeşit yosunların olduğu büyük bir bahçe gördüm. Evime gelmiştim. Önce çantamı çalışma masamın üzerine bıraktım. Sonra bahçeye çıktım. En sevdiğim yosunları bir makas yardımıyla topladım ve bahçedeki kırmızı ekose desenli örtümün üzerine koydum. Etrafta dolaşan bir yunus sürüsünü izleyerek yemek yemeye başladım. Yemek bittikten sonra evime girdim ve suyun tatlı tatlı dalgalarının eşliğinde güzel bir uykuya daldım. Uyanır uyanmaz evimdeki bahçe aletlerinin olduğu çantayı çıkardım, şapkamı taktım ve bahçeye çıktım. Bahçemdeki yosunlarla ilgileniyor, kazdığım çukurlara yosun tohumları atıyordum. Sonunda bütün yosunlarımın sağlıklı ve iyi olduklarını anlayınca bahçe aletlerimi çantama yerleştirdim ve evime girdim. Çalışma masamın üstünde bıraktığım çantamı açtım, içinden kâğıtlarımı ve kalemimi çıkardım. Denizi seyrederek yazmaya koyuldum. Yavaş yavaş yazıyor cümlelerimin güzel olması için yazdıklarımı tekrar tekrar okuyordum. Akşama doğru çok acıktığımı fark ettim ve bahçeme çıktım. Yosunlarımdan birkaç tutam kopardım ve onları kırmızı ekose desenli örtümün üzerine

koydum. Uzunca bir süre yemek yedim. Bir yandan da kitabımı düşünüyordum. Sonra yavaşça masadan kalktım. Tabağımı yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Yatmadan önce dışarı çıktım ve yüzmeye başladım. Yaptığım sporun yeterli olacağını anladığımda evime dönüp yatak odama girdim. Yavaşça pijamalarımı giydim. Yatağımı hazırladım. Sonra başucumda duran kitabı aldım ve okumaya başladım. Yunusların ve balinaların şarkısını dinlerken uykuya dalmışım. Rüyamda her türden deniz canlılarıyla güle oynaya yüzüyorduk.

SURA UÇAR 6/B

Resimleyen : Su Şengezer Anaokulu F

AMERİKAN HAYALİ

Uzun süre önce çalıştığım şirkete bir zarf gelmişti, kimden veya nereden geldiği tahmin edilemeyecek türden. Pentagon'un yürüttüğü bir çalışma için asistan olmam bekleniyordu. Şirketin hükümete yakınlığına bakarsak çok da şaşırılacak bir olay değildi ama yine de insanın aklında bir karmaşa oluşturunuyordu. Kurul, başbakan ile irtibata geçtikten kısa bir süre sonra özel bir jetle ve korumalarla 2 saat içinde kalkış yapmam gerektiğini öğrendim. Eşyalarımı toplamam için gereken vakit yoktu, sadece bazı önemli evraklarımı ve kişisel bilgisayarımı alarak Washington'a doğru yola çıktım. İçimde garip bir his vardı, açıklamalarındaki gerekçeler ve bilgi azınlığı konuyu herhangi bir noktaya bağlamamı engelliyordu, belki de bu konu yüzünden geçmiş aylarda devlet başkanları Pentagon'a sık sık ziyarette bulunuyorlardı.

Uçuş sakın geçmişti, çoğunluğunda uyuduğumu da göz önüne alırsak şu ana kadar büyük bir problemle karşılaşmamıştım. Belli başlı prosedürlerden geçerek toplantı odasına ulaştım, bu kadar güçlü insanları bir arada görebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Evet , bunun önemli bir konu olduğunu biliyordum ama ne kadar büyük ve etki bırakabilecek bir olay bu kadar önemli insanları sadece 1 gün içerisinde Pentagon'a getirmişti? Bir anda herkesin gözlerini üstümde hissettim ve küçük bir selamlaymayla bana ayrılan koltuğa oturdum.

"Mrs. Davis, aramıza katılmanızdan dolayı büyük onur duyuyoruz, gereken açıklamalar size daha önceden yapılmadığı için hükümet adına özür diliyoruz ama anlamanızı istediğimiz küçük noktalar var bu kesinlikle ama kesinlikle gizli kalması gereken bir bilgi toplantıya başladığımızda ne kadar büyük bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu anlayacaksınız." Bu denli set bir açıklama beni sarsmamıştı değil. Sakince karşılık verdim:

"Bu kadar bilim insanını topladığınıza göre umarım sadece savunma sanayiiyle ilgili bir olaydan bahsetmiyor olunuz."

Hafifçe g len Dr. Mavis'e arkadaş canlısı bir g l msemi atarak dinlemeye koyuldum. Uzay zamanın dışından gelen bir objeden söz ediyorduk, taramalara göre cismin galaksimizin ortasından geldiği savunuluyordu. Öyle ilginç ve ileri düzeyde teknolojik bir objeden bahsetmiyorduk, kırmızı renkli bir alet kutusuna benziyor ama dünya üzerinde bulunan hiçbir element ile uyuşmuyordu.

Bu cismin saniyede 10.000 km kadar büyük bir hızla ilerlediğini tespit ettik ama atmosferden geçerken en k ş k bir aşınma bile yaşamadı ve beklediğimiz gibi bir çarpışma gerçekleşmedi adeta kontrollü bir inişi anımsatıyordu. Herkesin gözü masadaki kutunun üzerindeydi, kutuyu açmak için gönüllü oldum belki de hayatımın en büyük hatasını yapıyordum ama en azından evrenle ilgili sırları öğrenecektim. Yalıtımlı bir odaya götürüldüm, aradan on dakikalık bir zaman geçti ve kutu cam bir fanus içerisinde önüme bırakıldı. Gergindim ama kendime güveniyordum, kutuyu açmadan önce birkaç test yapıldı.

"Mrs. Davis, fikrinizi değiştirmek için çok geç değil." dedi Dr. Mavis.

Teşekkür ettim ama bunu yapmayı gerçekten istiyordum eğer başıma bir şey gelecek olursa en azından  ğruna emek verdiğim bir amaç için ölecektim ya da daha kötüsü. Yavaşça kapağı kaldırdım ve etraftaki sesler giderek azaldı. Gözümü açtığımda bir Sovyet hapishanesine benzeyen bir binada yanımda gardiyanla beraber koğuşa g t r l yordum. Tepki vermenin bir anlamı yoktu, aklımda böyle bir şeyin nasıl olabileceği düşünmekten başka bir şeye odaklanamıyordum. Koğuşa girdim ve etrafıma bakındım, tipik bir Sovyet hapishanesiydi. Sırtını kapıya dönmüş mahkûm, elinde Agatha Christie'nin olduğunu düşündüğüm bir kitap tutuyordu. Selam verdim ve yatağın üstünde bulunan kitabı elime aldım.

"Ne yapıyorsun?" dedi orta yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim hücre arkadaşım.

"Hiç." diye cevap verdim.

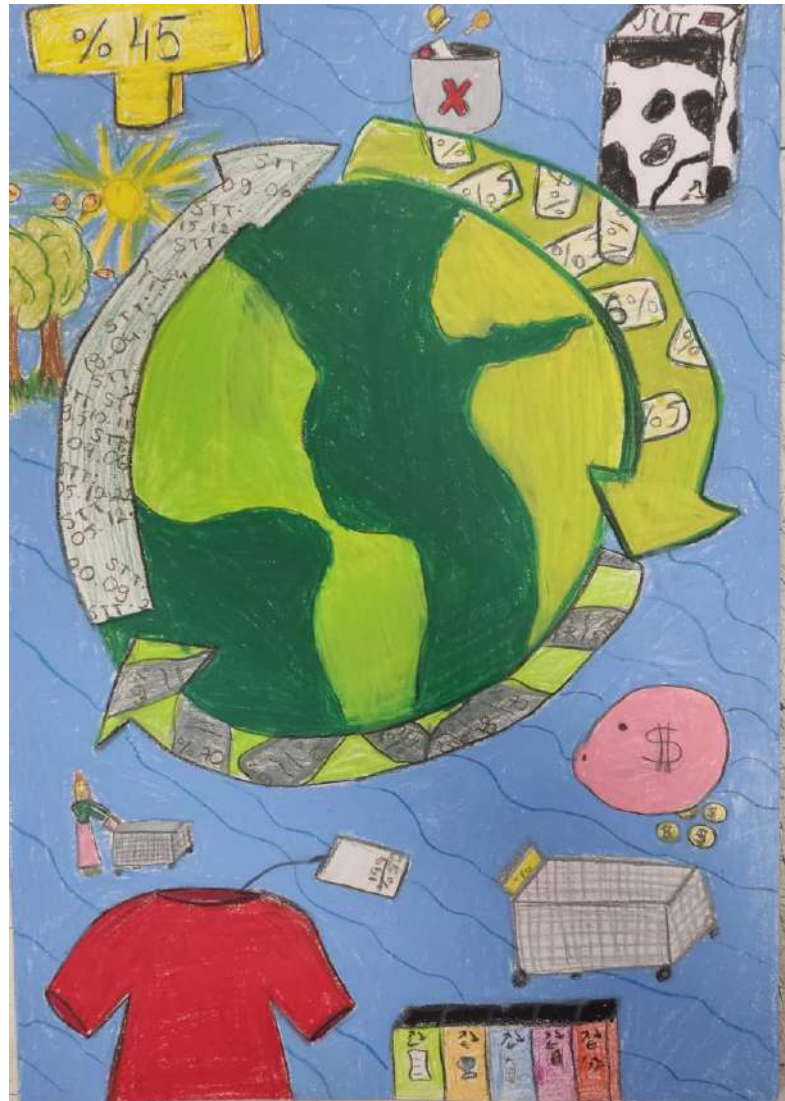
Ani tepkisi beni korkutmuştu. Elimde tuttuğ m kitabı yavaşça yatağa bırakırken gözüme kırmızı bir kutu çarptı.  zerinde alışma yaptığımıza tıpa tıp benziyordu, dönüp sormak aklımdan geçti ama adam sanırım aklımdan geçeni tahmin etmişti.

"Yerinde olsam onu amazdım." dedi.

"Teşekkürler ama sanırım bu riske gireceğim." diye cevap verdim.

Omzunu silkeleyip okuduğu kitaba geri döndü. Kapağı açtı ve yalıtımlı odadaydım. Aklım almıyordu herkes bıraktığım gibi aynı yerlerindelerdi, zaman sanki hiç ilerlememişti. Gözlemciler beni görünce derin bir iç çektiler, birinin yanındaki gözlemciye "Deney başarılı." dediğini duydum. Yansımamda kendime baktım, yıllar sonra geri dönmek kadar güzel bir his yoktu. Birkaç konuşmayaa kulak misafiri oldum, beni geri getirmek için Dr. Davis diye bir fizikçiye kullandıklarını ve yerimde onun olduğunu söylediklerini duydum. Açıkçası çok da aldırmamıştım ne de olsa Sovyetlerin bilgilerini bulunduran bendim o değil.

ADA YAZ GÜMÜŞ 11/C

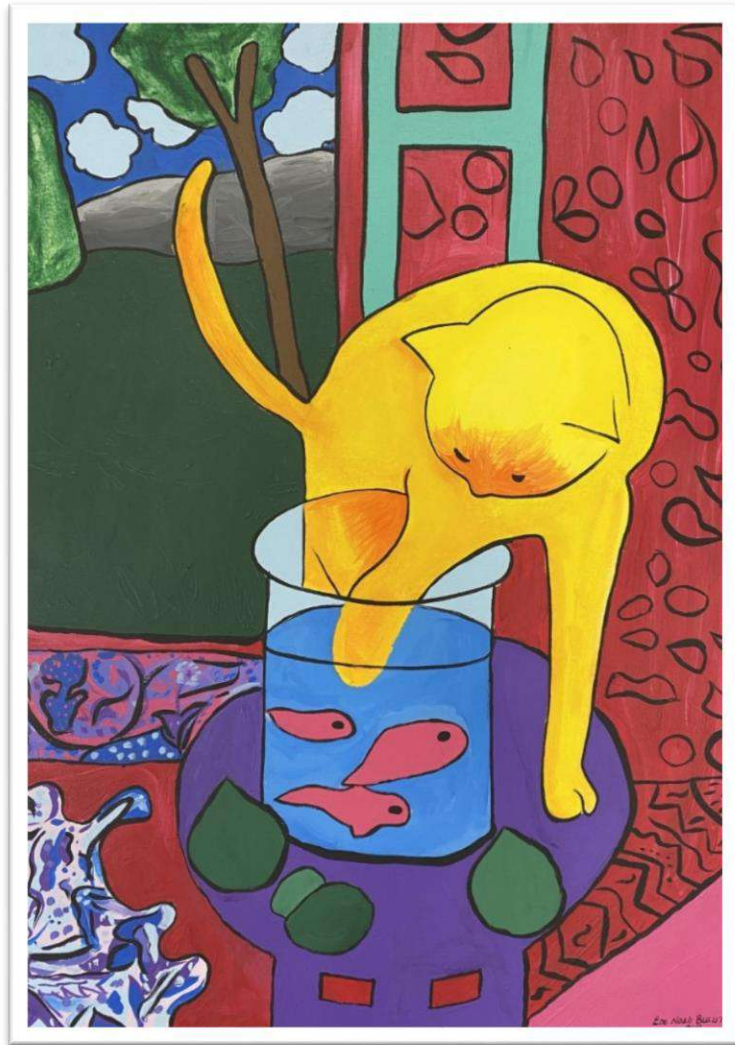
Resimleyen : Selin Özturgut 7/D

BİR ÖMRE BEDEL SEKİZ YIL

Her şey Doğu Avrupa gezisinde başlamıştı. Dünyayı görme isteğim ve ekonomik şartlar sonucunda bu geziyi tercih etmiştim. Havanın soğuk ve karlı olduğu bir anı, gezi için uygun görüyordum. Zaten mevsimsel olarak buralar hep böyle soğuk ve iç karartıcı olurdu. Katıldığım, bitmek bilmeyen partiler benim için muhteşemdi. Kendimi bulmam açısından dağılmam gerektiği saçmalığı beynimi kemiriyordu. Bunun sonucunda saçma ve aşırıya kaçan hareketler sergilemeye başlamıştım. Geceler gündüz, gündüzler ise gece olmuştu benim için. Kendi benliğimi aştığım bu gezide zaman kavramı benim için yok olmuştu. Her şey bu noktada başlamıştı. Gözümü açtığımda bir nezarethanedeydim. Bir bar kavgasına karışmış ve birini yaralamıştım. Bakıldığında vaziyet pek de kötü görünmüyordu ancak yapılan aramada üzerimde yasaklı maddeler ve kesici alet bulunması, durumu biraz sorunlu hâle getiriyordu. Yapılan yargılamada sekiz yıllık bir ceza almıştım. Burada yalnız başıma olmam, bir ziyaretçimin dahi olmayacağını bilmem beni çok korkutuyordu. İnfaz memurunun beni hücreye bırakması ve iyi yıllar dilemesi de son darbe olmuştu. Hücre tamamıyla 1900'lü yıllardan kalma gibi duruyordu. Kir ve pislikten ötürü, ağır bir rutubet kokusu her tarafı sarmıştı. Hücre arkadaşı olarak yanımda, çok da konuşkan olduğunu söyleyebileceğim biri yoktu. Masasında arkası bana dönük bir şekilde oturan, yakaladığı hamam böceklerini kibrit kutusuna tıkmış ve onlarla oynayan biri. Ranza sanırım benden önce birçok mahkûmu ağırlamıştı. Oturduğum esnada farklı insan kokularını alabiliyordum. 8 yılımı burada geçirmek zorunda olduğumu düşünmek beni çıldırtıyordu. Özgür bir ruha sahip olan ben bu kaniya sadece otuz saniyede varmıştım. Burada sekiz yıl nasıl geçerdi acaba? Yatağımın üzerine oturup etrafa bakındığımda iki masa, bir ranza ve küçük bir pencereden başka bir şey göremiyordum. Daha sonra yatağımın üstündeki kırmızı bir kutu dikkatimi çekti. Bu, mat bir dokuya sahip, üzeri tokalı bir kapağı olan mini sandık tipinde bir kutuydu. Bu kutunun burada olması biraz tuhaftı. Kutuyu, arkası bana dönük ve sakin bir şekilde oturan hücre arkadaşına sormak o an için mantıklı bir fikir gibi geldi. Aldığım cevap çok kısa ve ilginçti: " Sakın açma.". Bu cümleyi hayatım boyunca birçok kez duymuştum ve hiçbir zaman bana denilene kulak asmamıştım. Kutuyu açma isteği bende bir kat daha artmıştı. Kutunun içerisinde yüzlerce anahtar mevcuttu. Dikkatli bakınca birbirine tıpatıp benzeyen kapı anahtarlarıydı bunlar. Oda arkadaşına dönüp bu anahtarların ne olduğunu sordum. Aldığım

cevap beklenmedikti. Bu anahtarlardan sadece bir tanesi kapıyı açıyor ve de bu anahtarı bulduğumda özgürlüğümü kazanabiliyordum. Kulağa çok hoş gelmişti. Anahtarlardan hemen birini aldım ve anahtar deliğine sokup kapıyı açmaya çalıştım. Ancak birden bir şeyler oldu ve kendimde bir tuhafılık hissedip irkilerek geriye düştüm. Bu noktada oda arkadaşım açıklama gereği duydu. Kapıyı açmak için denenen her anahtar ömrümden iki yıl azaltıyor yani bir anda iki yaş büyüyordum. Aldığım cezadan ise yıl olarak bir azalmaya sebep olmuyordu. Yani ben özgürlüğümü kazanmak için denemeler yapabilir fakat aynı zamanda da ömrümden yıllarımı silebilirdim. Oda arkadaşım ilk geldiğimde bana biraz yaşlı görünmüştü. Sanırım o da bu anahtarlardan birkaç tanesini kapıyı açmak için kullanmış ve sonunda durmuştu. Şimdi kafamda binbir çeşit soru belirmişti. Özgürlüğümü elde etmek için kaç anahtarı kullanabilir, hayatımdan kaç yılı yatacağım sekiz yıl için feda edebilirdim?

BEGÜM PORDOĞAN 11/B

Resimleyen : Ece Nazlı Bulut 9/B

MEKTUP KUTUSU

Yaşayacaklarından habersiz bir şekilde hapishane hücrelerine götürülen mahkûmun düşündüğü tek şey biraz uyumaktı. Bu hücrede çok da uzun vakit geçirmeyeceğinin farkındaydı. Sadece bir kavgaya karışmıştı ve bu kavga sonucunda tanımadığı bir adamın gözünü neredeyse kör etmişti. Tanıdığı bazı nüfuzlu kişiler sayesinde hapishanede geçireceği birkaç günün ya da haftanın olabildiğince hızlı geçmesini umuyordu. Yaşanacak olayları belirleyen kişiye aynı hücreyi paylaşacağı bir başka mahkûmdu.

Odaya getirildiğinde kalacak yerin çok da kötü olmadığını düşündü. Yatağa oturdu ve dikkatini bir kutu çekti. Yeni oda arkadaşı olan mahkûmla sohbet etmeye çalıştı fakat onun söylediği tek şey o kutuyu açmaması yönünde verdiği mesajdı. Adamın merakı daha da artmıştı ve kutuyu açmak üzereydi. Açtığı anda bir kız ve babası olabilecek bir adamın fotoğrafları vardı. İçinden bir ses bunlara bakmanın gerçekten de iyi olmayacağını söyledi ve kutuyu kapatıp yere bıraktı. Kendisi de yatağa uzandı ve biraz kestirmek istediğini söyledi. Diğer mahkûmdan ses çıkmadı. Elindeki kutu benzeri bir karton parçasıyla ilgileniyordu. O sırada adam odaya biraz daha bakındıktan sonra uyudu. Kısa bir süre sonra uyandığında tekrar aynı yerde diğer mahkûmu gördü. Ona fotoğrafı sormak istedi ama başaramadı. Zaman geçirebilmek için bir konuşma başlatması gerekiyordu fakat o fotoğrafın özel bir eşya olduğunu veya manevi değerinin olduğunu düşündü. Bu düşünce de ona soru sormasını engelliyordu. Konuşma başlatabilmek için başka bir şey denese de işe yaramayacağından emindi. Biraz tereddüt ettikten sonra kutuya doğru bir hamle yaptı. Tam o esnada mahkûm "Ne olduğunu mu merak ettin?" diye alaycı bir tavırla soru sordu. Adam bir bakış attı ve kutuyu kucağına aldı. Belli ki bu tavır pek hoşuna gitmemişti. Kutunun kapağını açtı ve fotoğrafla yine karşılaştı. Umursamaz bir tavırla kutunun içindeki eşyaları inceleyip bir kenarda topladı. Birkaç aile fotoğrafı ve mektuptan sonra diğerlerine göre biraz daha yeni bir mektupla karşılaştı. Yazı biraz daha özenli ve okunaklıydı. Farklı bir kişi tarafından yazılmış gibi gözüküyordu. Mektupta dikkatlice bakabildiği başka bir şey olmadı çünkü diğer mahkûm aynı alaycı tavrıyla "Bu kadar yeter." diyerek kutuyu elinden aldı. En üstte özenli mektubu görünce bir anda davranışları değişti. Kutuyu kilitledi ve sinirli bir şekilde yatağına gitti. Adam bu olayları anlamaya çalışıyordu fakat şu anda elinde yeterli bilgi yoktu. Kendisi de yatağına uzandı ve üç gün boyunca birbirleriyle konuşmadılar.

Bu sürede adamın aklında mektup ve fotoğraflar vardı ama bu merakı gitgide azaldı. Üçüncü günde bu sefer konuyu açan kişi diğer mahkûm oldu. Amacı adamla konuşmak değil, içinde sakladığı şeyi birisine anlatabilmektir. Kutunun kilidini açıp birkaç fotoğrafı aldı ve adamın yanına gitti. Fotoğrafı gösterip "Abim ve kızı." dedi. Abisinin hiç evlenmediğini ve bir kız çocuğu sahiplendiğini söyledi. Diğer fotoğraflarda da eşini, anne ve babasını gösterdi. Hayatında önemseydiği bütün insanların bunlar olduğunu söyledi. İki mahkûmun birbirinden farklı olduğunu anladığımız ilk an burası. Diğer mahkûmun çok geniş bir çevresi var ve bu yüzden de daha rahat bir kişiliği var. Yaptığı bir hatada kaybedecek bir şeyi yok ve bunun verdiği güven duygusuyla daha mutlu yaşayabiliyor. Daha sonra, o mektupların hepsinin onlardan aldığı mektuplar olduğunu söyledi. Bir tanesi dışında. O mektup da diğerlerine göre daha özenli olan mektuptu. Ama onun hakkında herhangi bir şey anlatmadı. Sadece hayatını mahveden bir haberi ona ilettiğini söyledi. Adam bunu duyunca daha da meraklandı. Duyduğuna göre bu mektup annesi tarafından yazılmış. Abisi ve babasının bir saldırı sonucu ağır yaralandığının haberini iletiyormuş.

Bu mektup dokunaklı ve üzücü bir olayın habercisidir. Fakat bu noktada mahkûmumuz daha da derin duygular hissetti. Aslında özünde böyle bir insan olmadığını fark etti. Bunu uzun süre önce fark etmişti ama çevresindeki insanlara söyleyebileceği bir şey değildi bu. Söylediği takdirde dalga geçilebilecek bir konuma gelecekti. Çünkü kafasına göre takılıp çevresinde terör estirmek ona göre bir şey değildi. Ama neredeyse tanıdığı bütün insanlar bunu yapıyordu. Bir anda böyle derinden bir duygu yaşamasının sebebi ise yeni tanıdığı bu adamın masum ailesinin, mahkûmumuz gibi insanlar tarafından hayatlarının tehlikeye girmesi ve hatta sonlanmasıdır. Bu mektubun yeni yazıldığını göz önünde bulundurarak belki de bu üç kişinin hayatını kaybetmesinde kendisinin de payı vardı. Karıştığı kavga gerçekleştikten birkaç gün sonra bu mektup yazılmış olabilir. Ailesine büyük zarar verdiği bir adamla aynı hücrede bulunmak mahkûmumuza belki de yeni bir hayat planı çizmeye sebep olacaktır.

BORA YILMAZ 11/D

UMUDUN İÇİNDEKİ TUTSAKLIK

Aleksander, rutubetli hapisane odasının içindeki kutudan gözlerini uzun bir süre boyunca ayıramadı. Yaşlı adamın kutuyu açmaması gerektiği hakkındaki söylemleri, Aleksander'ın içindeki merak duygusunu zirveye taşımıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra tozlu kutunun kapğını yavaşça açtı.

"Bu da ne?"

Kutu bomboştı. Aleksander'ın içindeki hayal kırıklığı kısa bir süre içinde öfkeye dönüştü. Yaşlı adama döndü: "Sanırım benimle oyun oynamaya çalışıyorsun, bu sana ne fayda sağlayacak anlamış değilim ancak bilmeni istiyorum ki bir adamın umudunu kırmak, ona savaş açmakla eş değerdir."

"Umut" kavramı yaşlı adamın zihninde bir süre boyunca yankılandı ancak adam ağzını açıp karşılık vermeye yeltenmedi. Öfkesi dinmeyen Aleksander ise kutuyu, içinde ne hapsettiğini bilmeksizin, kapattı ve o gece bu olayı düşünmekten saatlerce uyuyamadı. Ertesi sabah, koşuşturma ve çığlık sesleriyle mahmur gözleri aralandı Aleksander'ın. Hapishanedeki mahkûmların mutluluk çığlıkları bariz bir şekilde duyuluyordu. Başta ne olduğunu anlamasa da tüm hapisane hücrelerinin kapılarının açık olduğunu görmesiyle o da bir çığlık patlattı ve Tanrı'ya şükretmeye başladı. Tam kapıdan çıkarak özgürlüğüne kavuşacaktı ki aklına yaşlı adam geldi. Yaşlı adam, kaçan herkesin aksine, kargaşanın ortasında oturmuş kitap okuyordu. Gördüğüne inanamayan Aleksander, "Hey, ne bekliyorsun? Özgürlüğe kavuşmanın tam vakti, hadisenel!" diye bağırdı. Bu sefer de "özgürlük" kavramında takılı kalan yaşlı adam, yine hiçbir şey dememeyi tercih etti ve kitabını okumaya devam etti.

"Ne hâlin varsa gör." diye kendi kendine fısıldayan Aleksander, özgürlüğü için hapishaneden çıktı ve nereye gittiğini bilmeksizin koşmaya başladı. Koştı, koştı, koştı... Bir süre sonra bir şeylerin ters gittiğini anlasa da koşmaya devam etti. Sonunda, soluklanmak için durduğunda etrafına göz atmasıyla neye uğradığını şaşırması bir oldu. Çünkü gördüğü şey,

paslı demir parmaklıklardan ve kokusunu bile alabildiği rutubetten başka bir şey değildi. Aleksander, yeniden hapishanedeydi.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

Düştüğü durumun gerçek olduğuna kendisini ikna edemeyen Aleksander, hapishanenin açık kapısından yine çıktı ve koşmaya başladı. Kısa bir süre sonra kendisini aynı yerde buldu ve bu işlemi olayın gerçekliğini idrak edene kadar devam ettirdi. Çok geçmeden nefessiz kalan Aleksander, "özgürlük" olarak nitelendirdiği şeyin aslında kendisini kara delik gibi bir çıkmaza sürüklediğini fark etti. Yavaş adımlarla hapishanedeki hüccresine geri döndü ve kapalı olan kutunun kapağını tekrardan açtı, önceki açışıyla aradaki tek fark, bu sefer sahip olmadığı merak duygusuydu. Kutunun içi ise yine boştu, bunun üzerine Aleksander, sinirden ağlamaya başladı.

"Neden ağlıyorsun?"

Hâlâ orada olan yaşlı adam, uzun bir süre sonra ilk defa konuşmuştu. Adamın sorduğu soru karşısında kendine hâkim olamayan Aleksander, bağırmaya başladı: "Bunu nasıl sorabilirsin? Özgürlüğe ulaşacağıma dair inancım tamdı, şimdi ise en başa döndüm, bütün uğraşlarım boşunaymış!"

Bunun ardından bilge bir edayla gülümseyen yaşlı adam, hiçbir şey demedi.

Ertesi sabah Aleksander, alışılmışın dışında bir duyguyla gözlerini araladı. Bu duyguyu isimlendirmek için kendine biraz zaman tanıdı. Acı? Hayır. Öfke? Çok uzak. Keder? Değil. Mutluluk? Hiç değil. Neydi o zaman bu duygu, içinde hissettiği bu yenilik? Aleksander, çok geçmeden hissettiği şeyin ne olduğunu anladı. Umuttu bu. Aleksander'ı bulunduğu çıkmazdan çıkaracak sandığı şeydi. Bunun üstüne Aleksander, asla kaybetmeyeceği, istese bile kaybedemeyeceği bu umut duygusuyla özgürlüğünü aramaya koyuldu.

Aradan belki aylar geçti, belki yıllar. Aleksander, denemekten vazgeçmedi. Tek istediği şey olan özgürlüğe kavuşmak için aynı yolları tekrar tekrar denedi. En sonunda yıpranıp öleceğini bile bile denemeye devam etti. Bir gün aklına yaşlı adam geldi, bu süre zarfında neredeyse hiç konuşmadığı ihtiyarı düşündü. Onun yardımıyla başarabilme ihtimalinin olduğu kanısına ulaştı Aleksander.

"Hey yaşı adam, bir gün özgürlüğe kavuşacağıma dair umudum var. Ancak söylesene, bu çıkmazdan daha hızlı nasıl çıkarım?"

Yaşı adam, bir süre boyunca sessiz kaldı, ardından soğuktan çatlamış dudaklarını araladı:

"Çıkamazsın, çıkamayacaksın. Sana açma dediğim o kutuyu açtığın anda etrafa kibir, sinsilik, nefret, öfke, sahtekarlık ve nicesi yayıldı. Senin bir hiç sandığın şey aslında kötülüğün ta kendisiydi. Asla neden bütün mahkumların serbest bırakıldığını ya da neden benim kaçmadığımı sorgulamadın, her zaman en yanlış soruları sordun. Kutuyu ikinci kez açtığında ise etrafa yayılan şey, yine bir hiç olarak gördüğün umuttu. Sen umudu kurtuluşun sandın, ancak bu duygu, yayılan tüm kötülüklerden beterd. Çünkü evlat, umut; en büyük kötülüktür, işkenceyi uzatır. Umut, arada kalmışların ve çaresizlik çekip ne yapacağını bilmeyenlerin sığındığı bir yerdir. * "

* Friedrich Nietzsche

CEREN DURSUN 11/C

Resimleyen : Okyanus Kasap 9/C

MILENA'YA MEKTUPLAR

Kaybedilince kıymet bilmek, belki de en sık karşılaşılan durumdur bu dünyada. Her gün karşılaşılan durumlar ve insanlarla bir gün karşılayamayınca farkına varırız orada olduklarının. Franz Kafka da aynen böyle biriydi. Kırk yıllık yaşamına sığdırdığı onlarca hatta belki de yüzlerce eserin değeri kendisini kaybettikten sonra bilinen Kafka, aslında çok nitelikli bir yazardı. Avusturya-Macaristan'da dünyaya gelen yazar eserlerinin çoğunu ana dili olan Almanca yazmıştır. Kendi yazılarını paylaşmaya çekinen ve şüphe duyan Kafka, vasiyetinde eserlerinin yok edilmesini istemiştir. Buna rağmen yayınlanan eserleri, Kafka'yı 20.yy.ın en değerli roman ve hikayecileri arasına sokmuştur. Bu popüler eserler arasında "Dönüşüm" romanı ile "Milena'ya Mektuplar" yer alıyor. Tabii bunlar sadece birkaçı.

1920 yılında, iş için katıldığı bir etkinlikte Kafka'nın karşısına bir kadın çıkıyor. Bu kadın, tahmin edeceğiniz gibi, Milena'dır. Kafka'nın yayımladığı bir kitabından çok etkilenmiş olan 23 yaşındaki Milena Jesenska, yazarımızın sahip olduğu potansiyeli fark etmiş sınırlı sayıda insanlardandır. Bu kadar etkileyici bir anlatıma sahip olan Kafka'ya, eserlerinin çevirilerini yapmayı teklif ediyor. Ve o an, ikisi için her şeyin başlangıcı oluyor da denebilir. Kafka teklifi kabul ediyor ve ikilinin ilişkisi, bir iş ortaklığından aşka kadar uzanıyor. Kafka'nın o anlaşılması zor, kafa karıştırıcı söz oyunlarını Milena, aynı şekilde çevirisini yaparak Kafka'yı etkiliyor. Aralarında on iki yaş olan bu ikili aslında birbirinden çok farklı iki insandı. Franz Kafka, asosyal, korkak, içine kapanık ve yaşama elverişsizdi. Aynı zamanda erken ölümüne sebep olan tüberküloz hastalığına da sahipti. Yazarımızın aksine Milena, yarışmacı, kafasına koyduğunu yapan ve cömert biriydi. Kitaptaki mektuplar o kadar derinlemesine ve içten ki, okuduğum bir eleştiri metninde "Kafka'nın Milena'sı olası geliyor insanın böylesine mektuplarla karşılaşınca." Buradan Kafka'nın Milena'ya karşı hislerinin, gerçekten sevginin en güzel ama bir o kadar da acı verici türü olduğu anlaşılıyor. İçerik açısından kesinlikle bir şaheser olan bu eserin üslubu ve biçimi de bir o kadar başarılıdır. Roman, bir mektup derlemesi olduğundan dolayı anlatım günlük, sade bir dile sahip ve aynı zamanda içten bir anlatış görülür.

Sonuç olarak benim bakış açımdan bu roman, hem ilgi çekici hem de anlatım ve üslup olarak kusursuzdu diyebilirim. Mektupların bir derlemesi olan romanlara alışıktır aslında Kafka, sevdiklerine yazdığı mektupların birçoğı, öldükten sonra roman olarak karşımıza çıkıyor. Mektuplarında aşkı anlatarak aşkının zamanla çaresizliğe dönüştüğünü gören Kafka, mektup yazmayı hayaletlerin önünde soyunmaya benzetmiştir. "...hayaletlerin önünde soyunmak demektir ki onlar da aç kurtlar gibi bunu bekler zaten. Yazıya dökülen öpücükler yerlerine ulaşmaz, hayaletler yolda içip bitirir onları."

ÇAĞAN UYANIK 11/D

Resimleyen : Duru Erdem 10/D

ATEŞ BÖCEĞİ

"Çünkü pişman olabilirsiniz."

Bu gizemli adamın ağzından çıkan sözler Ivan'ı memnun etmemişti. Adam kendisine yöneltilen soruları asla Ivan'ın istediği gibi cevaplamıyordu.

Pişman mı olacaktı? Neyden pişman olacaktı ki? Kaybedecek neyi kalmıştı bu idam mahkumu gencin? Gençliği elinden alınmıştı, idam edilecekti. Hayattan ümidini kesmiş bir adamın kaybedecek neyi vardı ki?

Ivan adamı dinlemeyerek kutuya uzandı ve kutuyu açtı. Kutudan bir harita ve kitap çıkmıştı. Çıkan kitap bu dönemin yasaklı kitaplarından birisiydi. Bu kitap nasıl buraya gelebilmişti? Bu soruyu sonra düşünmek üzere zihninin bir köşesine itekleyip kitabın altındaki haritayı aldı. Kare içine alınmış 8. odadan bu haritanın hapisane haritası olduğunu anlamıştı. Bulundukları koğuştu 8. oda. Peki Ivan bu haritayla ne yapacaktı? Zihnini kurcalayan tüm bu soruları adama sormak istiyordu ancak yine sinir bozucu tavırlarına maruz kalmamak için vazgeçti. Haritayı kutuya geri koyup kutuyu yere koydu. Tam o sırada koğuş kapısı açıldı ve içeri iki gardiyan girdi. Onların içeri girmesiyle gizemli adam ayağa kalkıp yanlarına gitti. Ivan neler olacağını elbette anlamıştı. Bu yaşlı adam idam edilecekti. Onu almaya gelmişlerdi. Ivan adamın tavırlarından her ne kadar hoşnut olmasa da idam edilecek olmasına üzülüyordu. Demek aynı suçtan yargılanıyorlardı. Buruk bir gülümseme belirdi Ivan'ın dudaklarında. Adama baktı ve yüzündeki bu buruk gülümsemeyi armağan etti adama. Karşılığında bu gizemli adamdan kırılgan bir gülümseme aldı. Gardiyanlar adamı kollarından tutarak itekledi ve koğuştan çıkardılar. Kapı gürültüsüyle kapandığında Ivan bu karanlık koğuşta bir başına kalmıştı. Ivan'ın da vakti dardı. Yakında sıra ona gelecekti. Eğer harita düşündüğü şey ise bu beton yığınının kaçabilirdi. Hızlıca kırmızı kutuyu aldı ve haritayla kitabı çıkarıp kutuyu bir kenara koydu. Haritada anlamlandıramadığı sözcükler vardı. Belki de bu kitabı okuması gerekiyordu? Vakit kaybetmeden kitabın ilk sayfasını çevirdi ve okumaya başladı.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken Ivan'ın yaptığı tek şey kitabı okumaktı. Okudukça bakış açısı değişiyordu. Tek umudu bu kitaptı Ivan'ın. Onu hayatına kavuşturacak tek şey şu an elinde tuttuğu bu kağıt yığınıydı. Ivan'ın kaçış anahtarı elinde tuttuğu bu kitaptı. Kitabı bitirdiğinde haritayı anlayabilecek bilgilere sahip olacaktı. Durumu Ivan'a oldukça trajikomik gelmişti. Kutuyu açmadan önce umudu yoktu, kaybedecek

hiçbir şey yoktu. Ancak şu an kitabın pürüzlü sayfalarını çevirdikçe içine umut parçaları serpiştiriliyordu. Buradan çıkabileceğine inanıyordu.

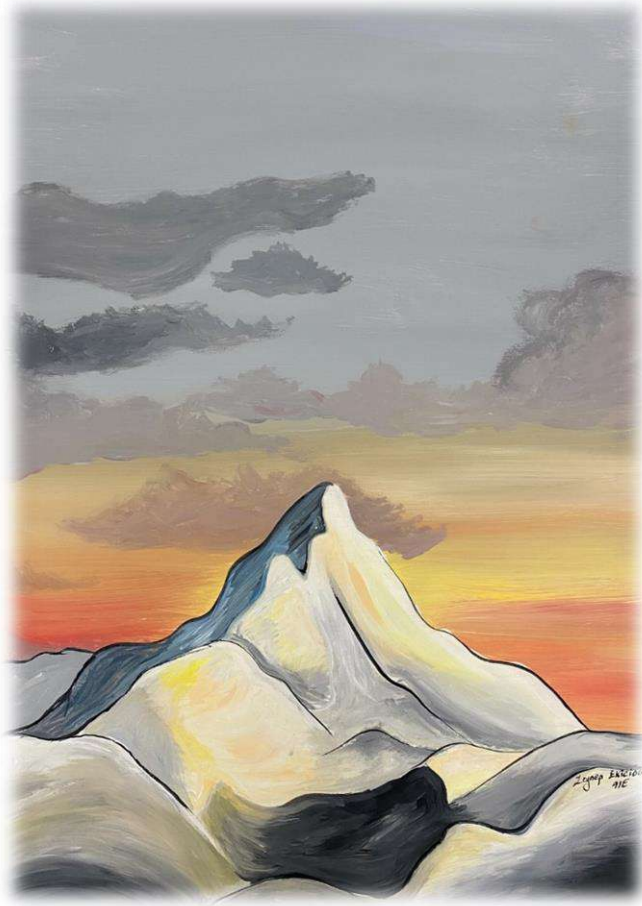
Kitabı okudukça fark ediyordu ki bazı yerlerin altı çizilmişti. Kaleme benzer bir şey kullanılmıştı ama kalem olmadığına emindi çünkü dokunduğunda boya dağılıyordu. Küle benziyordu sanki. Kibrit olabilir diye düşünmüştü Ivan. Kitabı bitirdiğinde hemen yataktan kalktı ve odada kibrit çöpü aramaya başladı. Gizemli adamın oturduğu masaya gittiğinde masada bir çekmece olduğunu gördü. Çekmeceyi açtığında çekmecedeki bir kibrit kutusu ve yakılmış bir sürü kibrit vardı. Doğru tahmin etmişti. Kibrit kutusunu eline aldığı anda kutunun içinde canlı bir şey olduğunu ve hareket ettiğini anladı Ivan. Bu ne olabilirdi? Kaçmaması için kutuyu çok az açıp küçük boşluktan baktığında bunun bir ateş böceği olduğunu gördü. Ivan bu duruma çok şaşırılmıştı. Ateş böceklerinin ömrü uzun değildir ki diye düşündü genç adam. Ne zamandır buradaydı? Gizemli adam mı getirmişti bu böceği buraya? Haritayı ve kibrit kutusunu cebine koyup koğuştan çıktı. Kapı açıktı çünkü suçlular günün belli saatlerinde hapishanenin belli yerlerinde çalışıyorlardı. Ivan görevli olduğu alana gittiğinde tek başına olduğundan emin olup haritaya göz attığında nereye gitmesi gerektiğini anlamıştı. Kitaptaki altı çizili yerlerden oluşuyordu bu harita. Ivan haritayı takip ettiğinde ön bahçeden arka bahçeye geçişi sağlayan bir tünelle karşılaşmıştı. Tereddüt etmeden tünele giren Ivan önünü göremeyecek kadar karanlık olduğunu fark ettiğinde cebindeki kibrit kutusunu çıkarıp açtı ve küçük ateş böceği uçuşmaya başladı. Tam da beklediği gibi olmuş, ateş böceği Ivan'ın önünü görebileceği kadar ışık sağlamıştı. Tünelden çıktığında arka bahçeye ulaşmıştı. Arka bahçede odadaki kırmızı kutunun aynısını gördü. Hızlı adımlarla kutuya ilerledi ve kutuyu açtı. Kutunun içinden bir anahtar ve katlanmış bir kağıt çıkmıştı. Kağıdı açtığında bir mektup olduğunu fark etti ve okumaya koyuldu.

"Adı Svetlana'ydı. Onunla özgür düşünürlerin toplandığı bir toplantıda tanışmıştık. İlk görüşte aşık olmuş, bir süre sonra evlenmiştik. Çok aşık olduk birbirimize. Birlikte çalışıyor; gazeteler, dergiler yazıyorduk. Bir gün yine toplantıdayken bir anda askerler tarafından saldırıya uğradık ve onu kaybettim. O an canımdan bir parça kopmuş gibiydi. Ben de orada hayatımın aşkıyla ölmüştüm. Tutuklandım ve buraya getirildim. Çok uzun zamandır buradayım. Farklı bölümlerinde çalışa çalışa bu binanın tüm haritasını çıkardım. Ben Svetlana'yı kaybettiğim an kendimi de kaybettim. Yaşamıyordum. O yanımda yoksa buradan çıkmamın ne anlamı vardı? Hayatımı yaşanabilir kılan tek şey o iken yokluğunda benim

varlığım ne ifade edecekti? Her şeyimi kaybetmiş bir adamdım. Birdenbire dünyanın var olup olmadığının ya da hiçbir şeyin var olmadığının benim için aynı şey olduğunu iliklerime kadar hissetmiştim. Var olan hiçbir şeyin olmadığını tüm varlığımla hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden ki kendim buradan çıkmayı biliyorken bunu yapmamam. Ancak önemli olan şifreleri çözebilmektir. Bu mektubumu okuyorsan, başarmışsın demektir. Şimdi kutudaki anahtarı alıp yerdeki metal kapağı aç ve tıpkı o küçük kibrit kutusundan çıkıp özgürlüğe giden yolunu aydınlatan ateş böceği gibi sen de özgürlüğüne kavuş. O ateş böceği ise her zaman senin yol göstericin olsun."

Gennadius

DAMLA ALPTEKİN 11/B

Resimleyen : Zeynep Ekicioğlu 9/E

KADERE KAVUŞMAK

Boris kutuyu açtı. Kırmızı metal kutunun içinden yayılan parlak ışık odayı kapladı. Boris kutunun içine uzanıp içinde duran nesneyi aldı ve ışık güçsüzleşmeye başladı. Kutunun içinden çıkan küçük kürenin pürüzsüz bir yüzeyi vardı ve neredeyse ağırlıksızdı. Küreyi gözünün önünde tutan Boris kürenin yüzeyinde bir görüntü olduğunu fark etti. Küreye dikkatle bakan Boris bu görüntünün çiçeklerle, dev gibi ağaçlarla bezeli bir yeşillik olduğunu ve yaprakların tuhaf bir şekilde hareket ettiğini gördü.

Boris masada oturan yaşlı adama "Bu küre de ne böyle, neden bu görüntü hareket ediyor?" diye sordu.

"Bu kürede gördüğün şey senin geleceğin." dedi adam.

"Benim geleceğim mi duruyor bu kürenin üstünde, benimle dalga geçme ve açıkla!"

"Sakin ol, ben tamamen ciddiyim ve bu gördüğün zamanı belli olmasa da senin geleceğin." dedi adam ve masasının çekmecesinden bir kibrit kutusu çıkardı ve Boris'e uzattı. "Bu da benimki." dedi adam.

Boris kibrit kutusunun içinden tıpkı elindeki gibi görünen bir küre çıkardı. Bu küreyi gözünün önünde tutunca odanın kapısının görüş açısıyla adamı sandalyesinde kitap okurken gördü.

"Yani sen burada kalacaksın ve ben bir şekilde çıkacağım buradan." dedi Boris heyecanlı bir ses tonuyla.

"Evet çıkacaksın ama nasıl çıkacağın belli değil, dikkatli olmalı ve her şeyi kadere yüklememelisin." dedi adam ciddi bir şekilde.

"Pişman olabilirim derken bunu bu kastetmiştin?"

"Geleceğin benim gibi burada kalmak da olabilirdi, bunu öğrenmek ister miydin?" diye sordu adam ve kitabını okumaya geri döndü.

"Hayır istemezdim." dedi Boris ve düşüncelerine daldı. Buradan çıkmak istiyorsa bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı ve sadece kadere güvenip bekleyemezdi. Bu yeni keşfin heyecanıyla kaçış planını hazırlamaya başladı.

Boris kaçışı için gerekli olan şeyleri toplamaya, hapishanenin oda düzeni ve bekçi vardiya değişim saatlerini öğrenmeye başladı. Hapishaneden kaçmayı, kaderi olan özgür hayatı yaşamayı kafasına koymuştu ve hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermeyecekti.

Bir gece kapısının önündeki bir bekçinin acı dolu sesleri Boris'i uyandırdı. Boris yatağından kalktı ve kapıdaki parmaklıkların arasından bekçiye bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bekçi zorlukla yürüyor ve acı içinde kıvranıyordu. Boris bu durumu anlamlandırmaya çalışırken bekçi bir anda yere yığıldı. Adamın yere düşmesiyle beline astığı anahtarları tutan halka fırladı ve anahtarlar kapının altındaki boşluktan geçerek Boris'in ayakları önüne kaydı.

Boris bunu kaderini olan özgürlüğün geldiğine inanıp anahtarları aldı ve odasının kapısını açtı ve bekçiye odanın içine sürükledi. Bütün bu olaylar sonucunda sestten uyanan adam Boris'e ne yaptığını sordu.

Boris "Kaderim olan özgürlüğüme sonunda kavuşuyorum." deyip adama anahtarları gösterdi.

"Sana bu yolda bol şans." dedi adam ve yatağına geri döndü.

Boris "Neden sen de benle gelmiyorsun, birlikte kaçabiliriz?" dedi.

"Senin kaderin ve benim kaderim farklı, ben seninle aynı yolda gidemem." dedi yaşlı adam.

"O zaman elveda ve her şey için teşekkürler." dedi Boris ve kapının kilidini açıp dışarı çıktı.

Boris sessizce çıkış kapısına doğru ilerlerken bir anda hapishane ışıkları açıldı ve sirenler çalmaya başladı. Boris panikleyip koşarak çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Siren sesleri ve mahkûmların bağırıışları eşliğinde çıkış kapısına ulaşan Boris bekçilerin seslerini duyabiliyordu. Hızlıca anahtarları denerken bir silah sesi duydu ve sırtında keskin bir acı hissetti. Yere yığılan Boris kendi kendine sorular soruyordu: "Nasıl bildiler kaçtığımı?", "Nasıl bu kadar hızlı yetiştiler?", "Bu benim kaderim değil, nasıl olur?".

Boris yere düştüğü anda cebinden kaderini gösteren küre yuvarlanarak gözünün önüne geldi. Boris o ana kadar fark edemediği büyük bir ayrıntıyı fark etti, bu görüntüde o yoktu.

DENİZ ULUIŞIK 11/B

PANDORA'NIN KUTUSU

Bir gün Hermes adında kötü kalpli bir adam bir kutu buluyor ve bu kutuyu açmadan Pandora adında meraklı bir kadının kapısının önüne bu kutuyu bırakıyor. Kadın kapısının önünde kutuyu görünce çok meraklı olduğundan kutuyu açıyor ve bütün kötülükler dünyaya salınıyor. En sonunda kutunun dibinden tek bir iyilik çıkıyor, o da hapsedilmiş umut oluyor.

Bazen hiç sonunda kötü bir şey olacağını bile bile yine de yaptığınız bir şey oldu mu Alexei gibi? Alexei sürünerek geldiği Alaska'daki hapishanenin ilk gününde 8. odaya verildi. 8 aslında her zaman hep bir şüphe sayısıdır onun için. Çünkü dünyanın yedi harikası, İncil'deki yedi günah, haftanın yedi günü gibi kalıplaşmış ifadeler varken 8 sayısının 7 sayısından sonra gelmesi tamamen Tanrı'nın mecazıdır. 8 ise ödüllendirme veya cezalandırma katıdır. Bu yüzden oda 8'e gideceğini duyar duymaz onun için bu korkunç buz gibi hapishanenin ödül olamayacağını bildiğinden çekeceği acıları ceza katına gittiğini düşündüğü için anlamıştı. Gider gitmez de kaçınılmaz zor kararların verildiği sonsuz döngü başladı. Ranzanın alt kısmında kırmızı bir kutu gördü ve yaşlı adam "Sakın açma." dedi. Alexei neden dediğinde de "Çünkü pişman olabilirsin." dedi. Alexei ise "Yine de şansımı deneyeceğim." demeyi seçti. Kararından pişman olacağı belliydi aslında gözünün çevresi morluklarla kaplı, elleri Alaska'nın soğuktan çatlamış, o çaresiz suratlı Alexei'nin. Bu sözü söylediğinde yaşlı adam daha fazla Alexei'nin kaderinin önünde duramayacağını anladı ve "Peki öyleyse, devam et." diyerek onu bu hayatını etkileyecek kararlar baş başa bırakmak istedi.

O an gelmişti, soğuktan çatlamış, çatlakların arası kanla dolmuş ve soğuktan o kanın tekrar donduğu acınası Alexei, ellerini yavaş yavaş kutuya doğru götürdü ve odadaki tek cazibeli şeyin kapağını kaldırdı. Bir de ne görsün milyonlarca plastik çocuk aynası. Ağzından çıkan ilk cümle "Bu da ne şimdi, benimle oyun mu oynuyorsun seni yaşlı bunak!" oldu. Yaşlı adam adını sorduğu soruda yanıt vermediği gibi bunda da sanki duvarla konuşuyormuş muamelesi yaptı Alexei'ye.

Günler geçti Alexei o kutunun kapağını açtığı günden beri koğuşa gardiyanlardan ne gelen ne de giden oldu. Alexei insan yaratılışına aykırı bir şekilde hiç acıkmamaya susamamaya başlamıştı. Yaşlı adam da hiçbir şey yemiyordu ama neden yemek gelmiyor diye sorgulamıyordu bile. Alexei gün geçtikçe açlık, tokluk duygusu hissetmeden kilo verirken

yüzü ve vücudundaki kemikler ortaya çıkarken yaşlı adamını adı yaşlı adam olmasına rağmen, sanki Alexei'den kaybolan et parçaları yaşlı adama ekleniyordu ve gün geçtikçe güçleniyordu.

Psikolojisi günden güne kötüye giden Alexei artık tanınamaz haldeydi ve ilk açtığı gün içinde hiçbir şey yokmuş gibi kenara fırlattığı kırmızı kutuyu yüzleşmek için geri açtığında milyonlarca ayna yok olmuş içinde sadece gerçek bir adet ayna vardı. Alexei gözlerine inanamadı. Bu küçük yaşta kaybettiği kızının aynasıydı. İşte o an Alexei eskiden bir hayatının ve yaşama amacının olduğunu hatırladı. Kutu ondan hem hayatını çalmıştı hem de geri vermişti. Kutunun büyüünü sorguluyordu ve aklına Pandora'nın Kutusu geldi. O oyuncak sahte aynalar kötülüğü temsil etse de eğer onları önemseyip bir bir ayıklayarak kenara atsaydı en dibe hapsedilmiş olan hayata tutunma sebebini bulabilirdi. "Bazen inadımızı ve merakımızı bir kenara bırakıp açılmaması gereken kutuları açmamamız gerektiğini aklımızın ucunda hep bulundurmaliyiz. Ancak yasaklı kutuyu açsak da işler ne kadar kötü giderse gitsin işin sonunda her zaman bir iyilik, umut vardır." O ayna o kutunun içine konarken mahkumlara kendilerini görmekten delirmeleri amaçlanırken Alexei, Pandora'nın Kutusu'nu ve kızını aklına getirip o aynada hayat buldu.

DERİN GÜVEZNE 11/B

Resimleyen : Ünal Yaman 9/B

DOĞRU SEÇİM

Odadaki adam oldukça sakin ve tavırsız bir şekilde masa başında oturuyordu. Uzun yıllardır hapishanede olması bu soğukkanlılığını, bir yandan hayattan artık beklentisinin kalmadığını da açıklayabilecek tek gerçek gibi duruyor ilk bakışta. Ranzalı yatağın alt katında bulduğum kırmızı kutunun içerisinde ne olduğunu bilerek beni yine aynı tonda uyarmıştı. Çoktan elime almış olduğum kutuyu açmamam gerektiğini söylerken bile tavrını bozmamıştı. Beni bu hareketimden caydırmadan daha çok sadece ön bir uyarı gibiydi konuşma tonu. Açmak için yeltendiğimde engel olmak yerine yerinden kıpırdamadan "Sen bilirsin." demekle yetindi. İlk başta beni durdurması bir saniyeliğine de olsa bunun iyi bir fikir olup olmadığı hakkında düşünmemi sağladı. Buna rağmen içimdeki merak adamın bilge tavırlarından daha ağır bastı. Üstelik insanoğlunun düşünce yapısı gereği benim de yapma dendiğinde tam tersini yapma isteğim artmıştı. Bu yüzden içinden ne çıkacağını bilmediğim kutunun kapağını araladım.

Gördüğüm şey, üzerinde siyah keçeli kalemle yazılmış yazılar ve sayfaların başında tarih bulunduran bir kâğıt destanıydı. Bunun odadaki adama ait bir günlük olduğu için açmamam gerektiğini söylediğini düşünmüştüm sayfaların başındayken. Ona sorduğumda bunun benden önce burada kalan bir idam mahkûmunun günlüğü olduğunu söyledi. Hem de akla bile gelemeyecek kadar insanlık dışı düşüncelere sahip bir suçlunun günlüğüydü elimde tuttuğum yüzlerce sayfadan oluşan destan. Hızlıca sayfaları çevirerek okuduklarımdan anladığım kadarıyla banka soymak, evleri gasp etmek, kaçakçılık gibi temelinde hırsızlık olan suçlar işlemiş. Asıl problem ise hükümet yüzünden parasız kaldığı için kendi yöntemiyle, yani banka soymak gibi illegal yollarla, geçimini sağlamasının suç olmaması gerektiğini savunuyor olması. Üstelik tüm mal varlıklarını ellerinden aldığı insanlara hiç acıma duygusu duymamış içinde. Yaptığı hiçbir şeyden pişman olmadığını ve cezası bitince tekrardan suç işlemek için yaptığı utanç verici planları da yazmış. Normal şartlarda hiçbir yerde bu suçlardan dolayı idam cezası verilmez bu yüzden tam olarak anlayamamıştım bu cezaya çarptırılmasının sebebinin. Ama son sayfalarını okuduğumda başımdan kaynar sular dökülmüşe döndüm. Kalp atışlarım gitgide arttı ama zar zor nefes alarak okumaya devam ettim.

Bu denli merhametsiz olan idam mahkûmunun aslında hiç işlemediği bir cinayet suçundan dolayı idam cezası aldığına inanamamıştım. Tesadüfen olay yerinde bulunduğu için cinayete şahitlik ederek şüpheliler listesine soylu bir ailenin en büyük oğlu olan kişiyle birlikte yer aldığı yazılıydı. Soylu aile kamera kaydı ve olaya tanık olan şahitler gibi delilleri para karşılığında kendi lehinde olacak şekilde değiştirttikleri için hükümet, hapishane geçmişi kabarık olan idam mahkûmunu suçlu bulmuş. Bunları mahkûmun yazmış olmasından dolayı pek inandırıcı gelmediği için odadaki adama sordum. Bana kutudaki kasete bakmam gerektiğini söyledi ve masanın çekmecesinden tipinden çok eskilerden kalma olduğu kolaylıkla anlaşılan küçük bir kaset oynatıcı uzattı. O söyleyene kadar varlığını bile fark etmediğim kaseti oynatıcıya yerleştirerek izlemeye başladım. Asıl katilin soylu diye suçunun üstü örtülen adamın olduğu kasette yer alan kamera kayıtlarından apaçık belli oluyordu. Ancak kendini savunmak için öldürdüğü önemli bir detaydı. Anlaşılan o ki hem nefsi müdafaa hem de ailesinin devlet otoritesindeki konumu sebebi ile bu suç zaten hapishane geçmişi bulunan idam mahkûmunun üstüne atılmış. Odadaki adamdan öğrendiğim kadarıyla, para karşılığında kamera kayıtlarını silmesini söyledikleri güvenlik görevlisi suçsuz birinin idam edilmesine göz yummayı vicdanı el vermediği için bu kaseti iletmek istemiş. Ancak hükümete karşı çıkmaktan korktuğu için görüşme esnasında gizlice kaseti mahkûma iletmış. Bugün idam günü olduğu için mahkûmu kaseti izleyemeden hazırlıklar için ayrı bir odaya almışlar.

Odadaki adam da suçu atanlar gibi düşündüğü için kaseti görevlilere teslim etmeyerek bu sırra ortak olmuş aynı zamanda benim de adalet ve merhamet arasında yapmam gereken zorlu seçim için kutuyu açmamam gerektiğini ilk başta uyarılmıştı. Bir yanda kendisini korumak için bir suç işlemek zorunda kalan bir aile babası diğer yanda ise hırsızlık yaparak insanların hayatlarını elinden almayı normal gören idam mahkûmu. Kutuyu açarak öğrendiğim bunca bilgi ve yapmam gereken zorlu seçim kendime her zaman hakikati bilmenin en iyisi olup olmadığını bir kez daha sorgulattı. Çünkü bilmek, beraberinde sorumluluğu da getirir. Bilgiye hazırsan ardından gelecek etmenlerine ve bilgili insan olmanın zorluklarına da hazır olmalısın. Ben, kutunun içindekini bilmemin beni bu denli zorlu bir seçim yapmaya sürükleyeceğine hazır değildim. Seçimim doğrultusunda literatürdeki adaleti sağlamak adına mahkûmun idam edilmesi önlenerek, kendini savunmak için suçlu

durumuna düşen kişinin hayatı zindana atılabilir. Diğer yandan masum birinin idam edilmesi yerine kendisini kötülüğe adanmış birinin bu cezayı almasına göz yumabilirim, tıpkı odadaki adam gibi. Esasında gidişatı değiştirmeyerek olaylara göz yummak da bir seçimdir ve verilen her seçimin bir sonucu vardır. Peki, doğru seçim nedir, kanunlara göre adaletli olan mıdır yoksa sonuçları da göz önünde bulundurarak hareket etmek midir? Asıl mesele işte bu ayrımdır.

GÜLİN GERÇEKER 11/C

Resimleyen : Ada Ekicioğlu 9/A

OBLOMOV

Rus edebiyatının en önemli yazarların biri olan İvan Gonçarov, 1849 yılında bir dergide "Oblomov'un Rüyası" isimli öyküler yayımlıyordu. Daha sonra geniş bir kitleye erişmek isteyen Gonçarov, öykülere eklemeler yaparak 1857 yılında Oblomov'u edebiyat dünyasına kazandırdı. Rus edebiyatının en önemli eserlerinden biri olan Oblomov tüm dünyaya yeni bir terim kazandırmayı başarmıştır. "Oblomovluk". Basıldığı dönemden itibaren bu muhteşem romanı Rusya'da okumayan kişi kalmamıştır. Öyle ki Rus edebiyatının en önemli yazarı Lev Tolstoy bile bu kitap için "Oblomov'u dehşet içinde, tekrar ve tekrar okuyorum." demiş. Edebiyata olan sevgisiyle bilinen Rus devrimci ve politikacı Lenin'i de çok etkiler. Oblomovluğun ne kadar güçlü olduğunu şu sözlerle ifade eder: "Rusya üç devrim geçirdi ama gene de "Oblomovlar" kaldı; çünkü "Oblomovlar" yalnız derebeyler, köylüler, aydınlar arasında değil; işçiler, komünistler arasında da vardır. Toplantılarda, komisyonlarda nasıl çalıştığımıza bakarsanız, eski Oblomov'un içimizde olduğunu görürsünüz. Onu adam etmek için daha çok zaman yıkamak, temizlemek, sarsmak, dövmek gerekecektir."

Çok kaba hatlarıyla kitabın konusu; 19. yy da Rusya'sında, Rusya'nın çok küçük bir taşra kasabasında, Oblomovka adlı bir çiftliği ve üç yüze yakın köylüsüyle yaşayan bir anne ve babanın oğlu olan Oblomov'un hikâyesini anlatıyor. Oblomov bu çiftlikte doğup büyüdüktan sonra eğitimi için St. Sanpetersburg'a gidiyor ve hayatını orada devam ettiriyor. 30'lu yaşları anlatıyor kitapta. Fakat eğitimini tamamladıktan sonra doğru düzgün hiçbir işte çalışmıyor, günlerini hiçbir şey yapmadan geçiriyor ve mutsuzdur. Hayatının amacını bulamamış, hayatta ne yapmak istediğini bulamamış bir insan Oblomov. Kitapta çok katmanlı multidisipliner analizler var, yani hem psikolojik hem sosyolojik, hem ekonomik hem sosyo kültürel analizler var. Psikolojik açıdan Gonçarov bir çocuğun büyüdüğü ortamı normalleştirmesi, idealleştirmesi ve daha sonra hayatının geri kalan kısmında ise bu normalleştirdiği şeylerin hayatına yeniden şekil verdiğinden bahsediyor. İnsanın doğduktan sonra büyürken yetişkin olana kadar geçen zamanda yaşadığı her şeyin, çevresindeki herkesin o insanın hayatının şekillenmesinde ve hayatın anlamını bulmada ne kadar önemli olduğundan bahsediliyor. Oblomov'un çocukluk dönemi anlatılırken ailesi üzerinden ciddi bir sistem eleştirisi olduğu göze çarpıyor. Aslında çocukluğun getirdiği o

büyük enerjiyi, merak ve keşfetme duygusunun ailesi tarafından nasıl bertaraf edildiği kısıtlandığı, koruma duygusu ile nasıl engellendiği anlatılıyor. Bu elbette Oblomov'un ailesinin dahil olduğu aristokrat sınıftan da kaynaklanan bir durum. Bütün ihtiyaçları anında karşılanan, hatta çorabını bile giymesine izin verilmeyen bir çocuğun büyüdükten sonra kendine yetebilen bir insana dönüşmesi beklenemez elbette. Romanın geçtiği tarihlerde kapitalizm Batı'dan başlayarak tüm dünyaya yayılıyordu ve yaklaşık 3 yıl sonra da kölelik kaldırılacaktı. Kitapta bunun etkilerini görüyoruz. Oblomov'un ailesi değişen bir şeyleri sezinlediği için önceden gereksiz görünen okul konusunu ciddiye almışlar ve iyi bir gelecek kurabilmesi için Oblomov'u okula göndermişlerdir ancak yine kendi tarzlarında yapmışlardır bunu, bolca devamsızlık yapmasına izin vererek ve öğrendiği şeyleri ciddiye almayarak baştan önemini kaybetmiştir. Sonrasında St. Petersburg'a devlet dairesinde çalışması için gönderilir. Ailesinin umudu yüksek derecede memur olmasıdır. Ancak o iki sene çalıştıktan sonra görevini devam ettirememiştir. Şehir hayatının getirdiği yenilikler arasında kendini sıkışık hisseden İlya İlyiç yeni yaşamına ayak uydurmakta epey bir zorlanıyor. Kendi parasını kendi kazanan, çalışan insanların arasında kendini yalnız hissediyor. Kendine bile yük olmaya başlayan Oblomov evden çıkmamaya hatta artık yatağından bile kalkamaz hale gelmeye kafasındaki hiçbir düşüncüyü hayata geçirememeye başlıyor. Oblomovluk terimini dünya ile tanıştıran romanımızın anti kahramanı İlya İlyiç Oblomov, kitap boyunca bizi strese sokuyor. Bolca kızdığımız, çokça üzüldüğümüz ama umutla hep harekete geçmesini beklediğimiz karakter roman boyunca hiçbir şeyi yapmıyoro yapamıyor. Başta tembellik gibi algıladığımız oblomovluğun, aslında bilinçli bir atalet durumunda olma hali olduğunu kitabın ilerleyen bölümlerinde kavırıyorsunuz. Aslında yaşadıklarının farkında olan ileriye görebilecek kadar uyanık ancak bir adım öteye gidecek kadar cesareti olamayan biri Oblomov. Onunki bilinçli bir vazgeçiştir. Ama aynı zamanda tam bir uyuşukluk ve her şeyi erteleme huyu oblomovluk. dünyada olup bitenlere ilgisiz ve yaşamından şikayetçi. Felaketlerden korkan biri, köyünden gelen mektupta istemeyeceği şeyler yazıyor olabilir kaygısı ile haftalarca okumamıştır örneğin. Fakat kaçamadığı felaketleri düzeltmek için de uğraşmaz, hep gelip başkasının müdahale etmesi ve kurtarması gerekir. Sürekli bir düşünme ve plan yapma döngüsü içindedir. Hayalperesttir ancak bu hayallerin gerçekleşmesi var olan konfor alanını ve düzenini bozacağı için gerçekleşmesini istemez.

Romanın ana karakterlerinden yarı Alman Yarı Rus, burjuva sınıfından olan Stolz Oblomov'un en yakın arkadaşıdır. Oblomov'un tam tersine tam bir kahramandır. Oblomov'da eksik olan ne varsa Stolz da tamdır. Kitaptaki bu iki zıt karakterle aslında Gançarov, doğu-batı arasındaki karşılaştırmayı yapar. Anti kahramanımız Oblomov Doğu'yu temsil ederken Stolz Batı'yı temsil eder. Rusya'da bulunan aristokrat sınıfın eleştirisi Oblomov üzerinden "Oblomovluk" ile yapar yazar. Batı dünyası ise burjuva sınıfına ait olan yetenekli, güçlü, işbilir, çalışkan ve değişime açık Stolz üzerinden tarif eder. Yazar kendi dönemin aydın sınıfında olduğu için kitapta da açıkça batı dünyasını tutmuştur. Romanın bir diğer ana karakteri olan Olga ise yine Rus toplumunun kadına bakış açısını yansıtır. Doğu toplumlarında kadın üzerindeki şekilci ve baskıcı tutumu gözler önüne serer. Olga'nın hem Oblomov hem Stolz ile yaşadığı aşk üzerinden aslında kadınların yüzünü batıya dönerek yani Olga'nın Stolz'u seçerek daha özgür ve eşitlikçi bir hayat yaşanabileceği anlatılır. Oblomov'un uşağı Zahar karakteri, o dönemde, bazen tezatlar bazen de ahenkle devam eden fendi-hizmetçi, köle-sahip, yöneten-yönetilen ilişkisini anlatmaktadır. Zahar'ın ne olursa olsun sahibine karşı kopmaz bağı anlatmaktadır. Ne yazık ki Oblomov ile aynı kaderi paylaşmıştır.

Sonuç olarak; okuyan her insanın mutlaka kendinden bir şeyler bulacağı kitapta, hem Oblomov'un duygu ve düşünceleri ustalıkla anlatılıyor hem de yaşadığı toplumu, kültürü, Doğu ve Batı arasında yaşanan çatışmalar çok güzel ifade ediliyor.

GÜLSÜN YAZ SOYDAN 11/C

HAPİSHANE POSTASI

Aralık ayının son günleriydi, Rusya'nın kuzeyindeki Bereznik kentinde hapishanenin kapısından bir araba girdi. Yeni bir mahkûm getirmişti. Yeni mahkûm arabadan indiğinde ortalık daha yeni aydınlanmıştı. Her zaman olduğu gibi hava çok soğuk ve bulutluydu. Genç adam ona verilen çok kalın olmayan gri ceketini giymişti. Arabadan indiği anda gardiyan koluna girdi ve onu içeri götürdü.

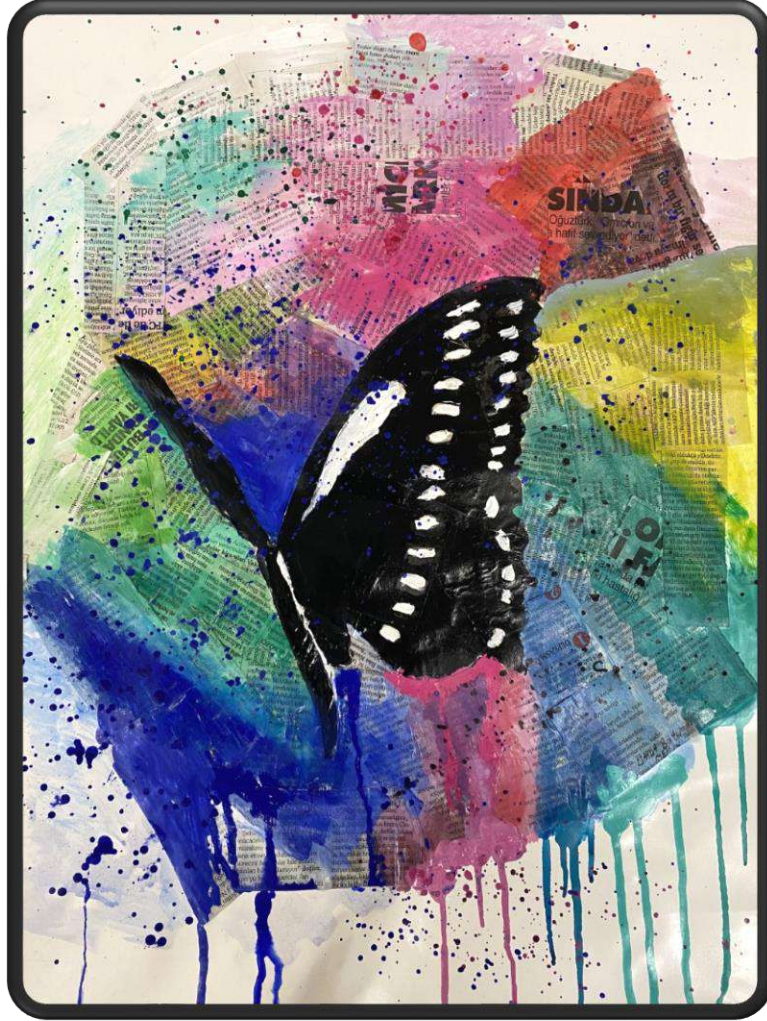
Gardiyan sekizinci koğuşun önünde durdu ve cebinden çıkardığı anahtarları teker teker deneyerek kapıyı açtı. Genç adam içeri girdiğinde gardiyan kelepçelerini çözdü. Bu sırada pencerenin önündeki masada oturan adam elindeki kibrit kutusunu masanın çekmecesine koydu. Gardiyan çıkınca masada kitap okuyan adam yavaşça arkasına dönerek genç adama selam verdi. Ardından genç adam, masada oturan adama adını sordu ama cevap alamadı. Genç adam şaşkın bir şekilde odanın ortasındaki ranzaya yürüdü ve üstündeki kitapları incelemeye başladı. O sırada masada oturan adam arkasına döndü ve ne yaptığını sordu. Genç adam elindeki kitabı gösterdi ve hiçbir şey yapmadığını söyledi. Ardından aşağıdaki kırmızı kutuya gözü çarptı ve yanına oturdu. Masada kitap okuyan adam artık tamamen onunla ilgileniyordu. Genç adama birkaç kere kutuyu açmamasını söyledi ama o yine de kutuyu açtı.

Kutuyu açmasıyla beraber odanın içine lapa lapa kar doldu. Kutunun içinden sürekli kar çıkıyordu. Genç adam bu durumdan biraz ürkütlü ve hemen kutunun kapağını kapattı. Bir süre sonra tekrar açtı ve kutu bu sefer dalga sesleri geliyordu ve odayı aydınlatacak kadar ışık saçıyordu. Masadaki adam bir kere daha genç adamı kutuyu kapatması ve bir daha açmaması için uyardı. Ama genç adam kutuyla ilgilenmeye devam ediyordu. Yavaşça kafasını kutunun içine soktu ve bakınmaya başladı. Kutu bir plaja açılıyordu. Etrafta hiç kimse yoktu. Genç adam kollarını da dışarı çıkarmaya çalışsa da kolları kutuya sığmıyordu. Sadece kafasıyla etrafı izleyebiliyordu.

Genç adam kutuyla ilgilenirken odadaki diğer mahkûm da onu izliyordu. Genç adam her kutuyu kapattığında göz göze geliyorlardı. Genç adamın ne kadar heyecanlı ve şaşkın olduğu

gözlerinden anlaşıyordu. Kutunun kapağını kapatıp tekrar açınca farklı bir yerlere gidiyordu. Her seferinde aslında bir hapishanede olduğunu unutup gittiği yerin güzelliklerine dalıyordu. Kutuyu açıp gittiği her yeri en ince detayına kadar inceliyordu. Hep aynı yerden etrafa baktıkça daha önce göremeyeceği detayları görmeye başladı. Daha önceki hayatında ne kadar rastgele yaşadığını ve hiçbir şeye değer vermediğini anladı. Önceden çok sıradan gelen davranışların aslında ne kadar lüks olduğunu anladı.

İBRAHİM EMRE DEMİRCİ 11/D

Resimleyen : Umut Batu Mengü 11/B

PİA MATER

Pia Mater ince zar demektir. Beynin üç zarından en alt katmanda olan, beyne yapışık ve kan damarları bulunan bir zardır. İçerdiği kan damarları sayesinde beyni besler. Aynı bu kitabın edebiyatı ve okuyucusunu bilgiyle ve kendisiyle beslediği gibi...

Biyolojiden mezun olmuş ve yüksek lisansını fizyolojiden yapmış olan yazar, diğer kitapları "Beyinde Ararken Bağırsakta Buldum" ve "Kadın Beyni Erkek Beyni"nde olduğu gibi bilgi birikimini Pia Mater'e de yansıtmıştır. Bu eserde görüldüğü gibi yansıttığı birikime bir kurgu da eklendiğinde "nöro-roman" kavramı ortaya çıkmıştır. Pia Mater, Serkan Karaismailoğlu'nun deyimi ile bir nöro-romandır. Yani sinir bilimsel bilgi ve gerçeklerin okuyucusuna kurgu ve kurgusal kişiler aracılığıyla aktarıldığı bir romandır.

Kitabın ilk sayfalarında bahsedilen uzun karanlık tünelin gizemi sinir ağıymışçasına dallanıp budaklanırken merak duygusu eserin sonuna kadar hiç azalmayacaktır. İçeriğindeki bilimsel ve biyolojik bilgiler de aynı oranda devam ederken Serkan Karaismailoğlu hisler ve bilim arasındaki dengeyi mükemmel biçimde yakalamıştır. Bu nedenle Pia Mater bir nöronda (sinir hücresinde) uyarının iletimi kadar hızlı okuyabileceğiniz bir kitaptır.

Yazar kitabı sayesinde limbiğe dokundurtmak istemiştir. Beynimizde kısaca karar verici iki mekanizma bulunmaktadır. Bunlar limbik ve ön lobdur. Ön lob rasyonel ve düşünmeye ihtiyaç duyulan kararlar verirken limbik, duygularla kararları almaktadır. Ön lobun, verilecek karara limbik dâhil olduğunda baskın çıkması mümkün değildir. Bunu günümüzde "post-truth" kavramı ile oldukça fazla görmekteyiz. Bu kavram rasyonel gerçeklerin belirli bir kitleyi etkilemede veya kitle oluşturmada duygulardan ve kişisel görüşlerden geri planda kalması demektir. Bilim tamamen rasyonel olan ön loba hitap etmektedir. Limbik ise hiç kimsenin düşünmeye ve akılcı hareket etmeye zaman bulamadığı "post-truth" çağda çoğu zaman öne geçmektedir. Peki ya Pia Mater'de olduğu gibi bilimsel olgular, duyguları harekete geçiren bir kurgunun içinde yer alsaydı? İşte tam da nöro-roman kavramının önemi burada ortaya çıkmaktadır. Serkan Karaismailoğlu yazdığı bu eser sayesinde ön loba hitap eden bilimi, bir romanın içine dağıtmış ve kitabında işlediği aşk, ihanet, gerilim, acı gibi duygularla limbiğe dokundurarak öğretmeyi başarmıştır. Hem bu duyguları hissettirmiş hem de bu duygular sonucunda insan fizyolojisinde gerçekleşen tepkileri okuyucusuna aktarmıştır.

İLKE USLU 11/B

RASTLANTI

Bundan çeyrek asır önceydi. Hayallerimin peşinden koşup Rusya'da hukuk okumaya karar vermiştim. Yakınlarım gerek iklim şartları gerek de kültürel farklılıklar nedeniyle Rusya'ya yerleşmeme hiç sıcak bakmıyorlardı. Aynı zamanda Rusya'da on sekiz yaşında bir genç olarak tek başıma hayatımı idare ettirebilmek hiç de kolay gözüküyordu. Tüm bunlara rağmen kabulümü aldığım gibi gitme hazırlıklarına başladım. Soğuk bir kış gecesi Rusya'ya vardım ve böylece hayatımın geri kalan kısmını geçireceğim ülkeye ilk adımlarımı attım.

Hukuk eğitimim tam istediğim gibi sorunsuz bir şekilde ilerliyordu. Bu mutluluğum iki ay gibi kısa bir süre boyunca devam etti. Ta ki bir gün kaldığım eve dönerken genç bir oğlan bana çarpana kadar. Evimin bulunduğu sokağa doğru yürürken onu gördüm. 20'li yaşlarının başında, sıksa, uzun siyah saçlı bir gençti. Tedirgin hatta belki de korku dolu bir surat ifadesiyle üzerime doğru koşar adımlarla yürüyordu. Yanımdan koşarak geçeceğini düşünüyordum fakat yanıma yaklaşınca durdu. Yanıma yaklaştıkça kemikli yüzünü karanlığa rağmen daha net görebiliyordum. Genç yaşına rağmen yüzünde kırışıklıklar vardı. Sanki hayat onu bu genç yaşta yiyip bitirmişti. Duraksadı ve elindeki çantayı bana doğru adeta fırlatıp koşarak uzaklaştı. O an elimde çantayla sokağın ortasında öylece kalakaldım. Ellerim titreyerek çantanın fermuarına uzandım. Çantayı açacaktım ki omzumda hissettiğim acıyla çanta ellerimden kaydı. İki polis memuru beni omzumdan tutup yere doğru ittirdiler. Daha ne olduğunu anlayamadan ellerim kelepçeli bir şekilde, soğuk kaldırımın üzerine yere serilmiştim. Etrafımıza siyah polis arabalarının toplanmasıyla beraber beni yerden kaldırıp arabaya götürdüler. Araba hareket etmeden bir saniyeliğine camdan dönüp baktığımda yerde sırt çantası fermuarı açık bir şekilde duruyordu. Yanında da içerisinden düşmüş olan, baş kısmı kanla kaplı kahverengi bir balta...

Gözlerimi açtığımda iki rus askerinin kollarında, karlı bir zeminde sürükleniyordum. Bir hapishanenin avlusundaydım. Işıksız ve dar koridorlardan geçtikten sonra koğuşa vardık. İki yataklı, küçük bir odaydı. Tavandaki tek ampulle aydınlanan bu odada bir de masa vardı. Masanın başında orta yaşlarda ve gözlüklü bir adam oturuyordu. Pek tanışmaya niyetli durmuyordu. Bütün dikkati önüne yığılmış kağıtlardaydı. Sürekli yazdığını beğenmeyip kağıtları buruşturuyordu. Yatağın üzerinde duran kutuyu elleyene kadar benim gelmemi umursamamıştı. Kutuyu ellemememi ve açmamam gerektiğini söyledi. O an hiçbir şey

hissetmiyordum. Bir gün içerisinde tamamen hayatım değişmişti. Hukuk okuyan bir öğrenciyken genç bir oğlanın bana verdiği çanta yüzünden hapishaneye düşmüştüm. Kaybedecek bir şeyimin kalmadığı düşüncesiyle kutuyu açtım.

Kutuyu açtığımda adeta bir kapıyı açmış gibi hissettim. Kutunun içinden odaya yayılan beyaz ışık nedeniyle hiçbir şey göremiyordum. Oda sanki dönmeye başlamıştı. Durdu. Renkler tekrardan düzeliyordu fakat artık koğuşta değildim. Sırtıma vuran soğuk rüzgarla irkildim. Bir anının içindeydim ve kontrol edemiyordum. Adeta bir döngüye girmiştim. Tanımadığım insanlarla konuştuğum, bilmediğim yerlere gittiğim bir döngü. Bazen küçük bir tavan arasında, bazen yaşlı bir kadının evinde bazen de mahkeme salonundaydım. Zaman kavramım tamamen yok olmuştu. Döngünün içerisinde sürüklenip gidiyordum. Bu rüyaya benzer gerçekliği belki de yıllardır yaşıyordum. Renkler tekrardan solmaya başladığında döngünün artık sona ermeye başladığını fark ettim. Mekanlar dönmeye başladı ve tekrar her yer beyaza büründü. Koğuşa dönmüştüm. Masa başındaki adam artık yazmayı bırakmıştı. Önünde kalın bir kitap duruyordu ve o eski somurtkanlığından eser yoktu. Yanıma geldi ve bana her şey için teşekkür ettiğini söyledi. Yaşlı bedeninden beklemediğim bir çeviklikle yataktan hızla kalkıp gardiyanı çağırdı. Kapılar açıldı ve artık görevimin sona erdiğini, evime gidebileceğimi söylediler.

Hangi görevim sona erdi? Ne kadardır hapisteyim? Yaşlı adam kimdi ve gardiyanlar neden onu dinliyorlardı? Kafamda onca soruyla hapishane çıkışının yolunu tuttum. Çıkıştaki görevliye sorduğum ilk soru hangi yılda olduğumuzdu. Hapishaneden çıktığım günün tarihi 7 Ocak 1866'ydı. Tam 1 senedir bir rüyanın, döngünün içerisindeydim. Bulduğum ilk taksiyle evimin yolunu tuttum.

Her şey eskisi gibiydi, sanki genç oğlana çarpmamıştım da o gece eve dönebilmiştim. Bu garip olaylar serisinden sıyrılıp evime dönebilmiş olsam da kafamdaki sorular hâlâ cevapsızdı. Olanları danışabileceğim kimse olmadığından hiç bir şey olmamış gibi hayatımı sürdürmeye karar verdim. Hayatım boyunca kimseye söylemeyeceğim bir sır olarak kalacaktı.

Günler birbirini kovaladı, aylar geçti. Bir sabah kapımın çalınmasıyla uyandım. Kapıyı açtığımda karşımda kimse yoktu. Kapının önüne gazete kağıdına sarılmış, kutuya benzer bir

şey bırakılmıştı. Heyecanla alıp açtım. Kutu sandığım şey kalınca bir romandı. Üzerinde büyük harflerle yazan yazıyı okudum: "SUÇ VE CEZA" Kimden geldiği belirsiz olan bu eseri bir çırpıda okudum ve hayretler içinde kaldım. Döngüde şahit olduğum her şey eserde en küçük detayına kadar tanıştığım her insan en gereksiz özelliğine kadar anlatılmıştı. Bir yapbozun parçaları gibi her şey yerine oturmaya başlamıştı. Hapishanedeki yaşlı adam ileride dünya edebiyatına yön verecek olan Fyodor Mihayloviç Dostoyevski'den başkası değildi. Genç bir hukuk öğrencisi olan ana karakter Raskolnikov ise adeta benim bir yansımamdı.

Dünya edebiyatına yön veren, Rus klasikleri denilince akla ilk gelen yazar olan Dostoyevski ile tanışmamın 25. yıldönümünde, her sene olduğu gibi o geceyi tekrar tekrar düşünürüm.

Genç oğlan kimdi ve bana çarpması bir rastlantı mıydı?

NAZMÎ KAAAN AKSOY 11/D

Resimleyen : Hüseyin Ata Öz 9/E

SAKIN O KUTUYU AÇMA!

Bundan tam 20 yıl önceydi. Rusya'nın alışkın olduğum sert kışlarından biri daha geçiyordu. Kardan dolayı ayağım kara batıyor, yürümekte güçlük çekiyordum. Ailecek geçirdiğimiz kazadan sağ çıkan tek kişi olarak geçimimi sağlayamıyordum. Ne kadar denesem de yaşadığım bu yoksul kasabada iş bulamadım. İçinde bulunduğum durum maalesef ki beni hırsızlığa itti.

Kazayı geçirdiğimiz zamanlarda Victor Hugo'nun "Sefiller" isimli romanını okuyordum. Kitap beni gerçekten de derinden etkilemişti, özellikle de ana karakter olan Jean Valjean. Jean Valjean sefillik çektiğinden ötürü fırından ekmek çalmıştı. Ben de ona özenmiş olmalıyım ki aklıma direkt bu yol geldi. Hayatımda ilk defa hırsızlık yapacaktım ve bu beni oldukça üzüyordu. Kendime başka çarem olmadığını defalarca hatırlatarak vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordum. Yürürken sonunda bir fırına denk geldim. Cesaretimi toplamak için bir süre bekledim. Ardından fırına yaklaştım. Tam o sırada tıpkı benim gibi baştan aşağı siyah giyinmiş olan bir adam elinde birkaç ekmek ile hızlı hızlı yürüyordu. O sırada da çevrede tesadüfen polis sirenleri duyuluyordu. Adam bir şey belli etmeden bana ekmekleri verip doğrudan uzaklaştı. Hemen sonrasında fırıncı beni gördü ve tabii ki de suç benim üzerime kaldı. Ne yapacağımı bilemedim. Fırıncıya durumu anlatmaya çalıştım ama doğal olarak beni dinlemedi ve polisler geldi. Polis arabasıyla beni hapishaneye götürdüler. Hapishanede benden yaşça büyük birisi daha vardı. Oldukça gizemli birisine benziyordu. Pek de tanışmaya niyetli gibi görünmüyordu. Okuduğu kitaptan kafasını kaldırmıyordu, ta ki yatağın üzerinde duran kutuyu elleyene kadar. Bana ısrarla kutuyu açmamamı söyledi. Bense merakıma yenik düştüm ve her şey o an başladı.

Kutuyu açtığımda birkaç alet edavatın üzerindeki not gözüme çarptı. Notta tek bir cümle yazıyordu: "Eğer bunu okuyorsan planıma dahil oldun demektir." Bu cümleyi okuduktan sonra adamla göz göze geldik. İlk başta oldukça korkmuştum. Ardından adam isminin Thomas Kyle olduğunu ve buradan birlikte kaçacağımızı söyledi. Kutuya doğru yavaş adımlarla ilerledi ve içinden küreye benzer bir şey çıkardı. Kürenin üzerinde yer ve tarih seçenekleri bulunuyordu. Thomas küreyi bana verdi. Gitmek istediğim yeri ve zamanı sordu. Tabii ki ilk başta böyle bir duruma ihtimal bile vermiyordum. Ardından Thomas'ın şakasının olmadığını anladım. Geleceğe gitmektense kaza gününe gidip her şeyi değiştirmek

istedim. Thomas da kürenin kendine bakan tarafından istediği tarihi ve yeri işaretledi. Artık ikimiz de hazırдық. Thomas'a daha önce neden bu küreyi kullanmadığını sordum. O ise bana şöyle söyledi: "Küreyi iki kişi kullanabiliyor. Tek başıma yapmak bencillik olurdu. Yıllardır buradayım ve kimse o kutuyu açmaya cesaret edemedi. Sen hem meraklı hem de cesur birisisin anlaşılan. Doğru kişinin sen olduğunu düşünüyorum. O yüzden bunu sen de hak ettin." Üçten geriye saydık ve parmağımızı aynı anda küreye dokundurduk.

Gözümü açtığımda arabadaydım. Etrafımda ailemi tekrar görmenin sevinci içerisindeydim. Bu sevinç bir anda paniğe dönüştü. Kazayı yaptığımız yere inanılmaz yaklaşıyorduk. Babama hemen fren yapmasını söyledim. Beni başta dinlemedi. Kazayı yaptığımız yere yaklaşık on saniye kalmıştı. Hemen ön koltuğa atladım ve arabayı durdurmak için babamla adeta kavga ettim. Babam doğal olarak direksiyon hakimiyetini kaybetti. Bariyerlere çarptık ve ağır bir kaza geçirdik. Hepimiz yaralandık. Neyse ki önceki kazadan farklı olarak kimse ölmedi. Ambulans ekipleri gelmişti. Hastaneye gittik ve artık kendimize gelmiştik. Ailem bana aşırı derecede kızgındı. Niye böyle bir şey yaptığımı akılları almıyordu. O günden sonra ailem bana küstü ve yıllarım bu sırrı saklamakla geçti. Onların yaşadığını bilmek tek teselli kaynağımdı.

OSMAN AKÇA 11/D

Resimleyen : Melek Seza Körlü 9/A

KİBRİT İLE ALEVLENEN UMUT

Size bir şeyi yapmamanız söylendiğinde normalden daha çok canınız istemez mi söylenenin tersini yapmak? Üstüne bir de imalı davranışlarda bulunsalar sonunun belki de kötü olacağını bile bile en azından şansınızı denemek istemez miydiniz? Adam pişman olabileceğini söylediği an kutuyu açmaya zaten karar vermişti. Yaşlı adama karşı soğukkanlılığını korumak için onun gibi ukalaca güldü. Bu kendisine adını bahşetme tenezzülünde bile bulunmayan adam kendini ne sanıyordu? İkisi de aynı koğuşun mahkumlarıydı. Şu anda geçmişteki vasıflarının zerre kadar önemi yoktu. Bütün bu derin düşünceleri bırakarak açtığında hiç de tatmin olmadı gördüklerinden. Kutunun içinde sadece yırtık kağıtlar vardı. Hayır, sadece boş kağıtlar değildi bunlar. Üzerlerinde numaralar, adresler ve bazı isimler bulunuyordu. Rusya'nın havası soğuktu oysaki onun elini titreten başkaydı. Geçmişinden bir tanıdığın ismiydi onun aklını başından alan. Çok yakın bir tanıdık...

Jonathan'ın ceset görmüş gibi kaskatı halini fark edince yaşlı adam da umursamaz tavırlarını bir kenara bırakmak zorunda kaldı. Yaşlı adam "Bildiğin bir şey mi var?" diye sordu. Jonathan sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Yaşlı adam "Belki bu kibrit kutusu yardımcı olabilir." dedi. Jonathan kaşla göz arasında adamın elinden diğer kutuyu da kaptı.

Jonathan hayatını değiştiren o güne kadar Birleşik Devletleri'nin New Jersey eyaletinde sivil polis olarak hayatını idame ettiren sıradan bir adamdı. Bir ılık ilkbahar gecesi asla tanık olmaması gereken bir olayla karşılaştı. Bağırarak biriyle tartışan bir genç vardı ve belgelerin elinde olduğunu ancak onları dakikalar içinde yok edeceğini bildiriyordu telefonun arkasındakine. Telefonu bir köşeye fırlatıp dediğini yapmak üzere cebinden kibrit kutusunu çıkardı ve ardından kağıtları yakmaya başladı. Bir süre sonra eliyle ağzını kapatarak kendi yüzüne doğru tuttu kibritin alevini. Fırlayarak gencin yanında belirdi Jonathan, aniden kibriti yere fırlatıp ateşini ayağıyla söndürdü. Ona "Bilirim bazen hiçbir şey bu yüzüne tuttuğun ateş bile hayat kadar acıtamaz gibi gelir. Öyle eziliriz ki yüklerimiz altında uçuruma atlayıp kurtulmak isteriz. Eminim ki sen de atlamak istiyorsun şu an o uçurumdan." dedi gencin sırtını sıvazlarken. Genç ise daha bir şey demeye kalmadan onu her geçen gün daha çok uçuruma sürükleyen zehirlerini döktü. Belki de tanımadığı bir

adama devletler arası sır sayılabilecek bir hukuksuzluğu anlatması normal şartlar için pek de akıl karı değildi. Ya hissettiği yakınlıktan ya da her şeyin zaten bitmiş olabileceğindendir ki kendisinin Ruslar tarafından zorla Beyaz Saray'a sokulan ve yapılması planlanan bir anlaşma için ABD'nin Rusya ile ilgili öğrendiği aslında ele geçirilmemesi gereken çeşitli bilgilerin olduğu kağıtları çalan bir genç olduğunu anlattı Jonathan'a. Jonathan hiçbir şey sorgulamadan genci adeta korumasına aldı. Onun hiçbir soru sormaması da belki de bu çözülemez bağdan dolayıydı.

Ne yazık ki bu abi-kardeş ilişkisi çok da uzun süremedi. Genç iki hafta içinde arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Jonathan da bütün bu gizli sebeplerden ötürü peşine düşmek istemedi. Ona bir şekilde daha da zarar verebileceğinden korktu belki de. Ne yazık ki gencin peşine düşmemesi onu Ruslardan korumaya yeterli olmadı. Yıllar sonra bulmuşlardı genç ile bir bağlantısı olduğunu.

Yaşlı adamın teorisine göre kutudaki kağıttaki isimler o koşušta bulunanların isimleriydi. Çok da mantıksız sayılmazdı bu teori. Ancak onun aklını kurcalayan tek bir soru vardı: O gence ne olmuştu? Günler haftaları haftalarsa ayları kovaladı. Kafasını kurcalayan sorulara cevap bulamamasının üstüne mental açıdan da çok yorulmuştu. Yaşlı adam "Gördün mü neden açma dediğimi, buldun mu belanı? Şimdi ikimiz belki de asla cevaplanmayacak sorularla kaldık bu odada."

Yemek ve su getiren görevliler dışında siması tanıdık olmayan başka biri girmişti bir gün odaya. Jonathan 'a doğru eğilerek cebinden bir kibrit çıkarmış ve yakmıştı. O an ikisi de anladı kendi boylarını oldukça aşan ülkeler arası meselelerle dolu karmakarışık bir olayın ortasında sıkıştıklarını. Bu hapishane benzeri binada aynı zamanda sorgular ve beyin yıkamalar da mevcuttu. Ancak Jonathan'ın suratına yöneltilen kibrit ışığı koruyordu adeta onu bütün zorluklardan yaydığı umut ile. Yine saçma sapan bir sorgulama için odaya geçerken Jonathan bu sefer o genç olduğuna emin olduğu suratına kibrit tutan adam geldi. Jonathan'a "Uçuruma değil de metrelerce derin bir çukura atladım diyelim." diye fısıldadı ve onu kendisiyle sürüklemeye hakkı olmadığını söyledi. Onu kendi odası olduğunu tahmin ettiği çeşitli kıyafet ve peruk benzeri kılık değiştirme eşyalarının olduğu bir yere götürdü. Başka tek kelime etmeden saçını kazıdı, kıyafet olarak üniformalarını giydirdi ve sayıları epey fazla olan görevlilerden birine benzetti. Bir şekilde oradan kaçarak arabaya atladılar

ve onu Ukrayna sınırında bıraktı. Soracak ve cevaplanacak çok soru vardı ama zaman yoktu tüm bunlar için. Çünkü gencin daha çok yolu vardı, daha koğuşa geri dönecek ve görevini layığıyla tamamlayacaktı. O an az da olsa bazı şeyleri kafasında oturtturdu Jonathan. Yaşlı adamın teorisi belki de doğruydu kim bilir?

Bütün bu yaşananları arkasında bırakarak unutma kararı aldı. Çünkü kendisi de ne yaşadığını tam anlamıyla çözememişti. Sadece yanında aldığı kibrit kutusu bir daha bakılmamak üzere dolabında yer edecekti.

SELEN BAL 11/D

Resimleyen : Duru Şimşek 9/D

OLASILIKSIZ

Epilepsi hastalığı hakkında araştırma yapmak hiç aklınıza geldi mi? Basitçe tanımıyla beyindeki nöronların kısa nöbetler doğurması, sinir boşalmaları gerçekleştirmesi olarak adlandırabileceğimiz bir hastalıktır, diğer adıyla sara. Anlaşılacağı üzere ana kaynağını bağlayabileceğimiz yer beyin ve sinir hücreleridir yani bir bakıma düşünülünce bilinçaltı ile ilgili olaylara bağlayabiliriz. Peki ya bu düzensiz ve aniden gelen nöbetleri istediğimiz yöne çevirip tahminlerimizde kullanmayı başarsaydık? İşte Adam Fawer bu soruyu bizden çok daha önce sorarak 2005'te kaleme aldığı "Olasılıksız", orijinal adıyla "Improbable" kitabıyla bu konudaki sorgusunu ve kurgusunu gösteriyor. Hafif bilim kurgu kırıntıları taşıyan ama yine de gerçekle özleştirilmiş ve bağdaştırılmış bir mantığı olan bu roman aslında bize epilepsi hastalığına sahip olan ana karakterimiz David Caine'in hikâyesini anlatıyor.

David, uzmanlık alanı olasılık olan bir öğretim görevlisidir ancak kumar bağımlılığı ona aksiyonlu bir yolculuğun başlangıcı için önayak oluyor. Kitabın başından itibaren olayı kavramak ise aslında bu şekilde oyunlar hakkında ufak tefek bilgiler gerektiriyor. Çünkü David uzmanlık alanı olan olasılıkları hesaplayarak o güne kadar büyük borçlara girmeden gelebiliyor ancak bir gün tutmayan hesaplaması onu mafyaya büyük bir borç batağının altında bırakıyor. Tam da bu talihsizliklerin üzerine geçirdiği nöbette aklını toparlayıp işini yapamamasına sebep olurken iyice çıkmaza giriyor. Aslında adı gibi bize de sürekli olasılıkları hesaplamaya alıştıran bu kitap daha en başından sunduğu ilgi çekici mantığıyla sürükleyici bir anlatım sunuyor ve sayfaları çevirdikçe çevirtiyor. Tüm bu anlatılanları yaşadktan sonra da deneysel bir tedavi teklifi alan, şizofreni hastalığına sahip ikiz kardeşine danışan fakat yine de teklifi kabul etmek zorunda kalan David'in başına gelen olayların paralelinde, yazar bize kendi aklındaki soruyu kitapta arayan bir karakteri ortaya koyuyor: Doktor Twersky. Bu profesör romanın ana sorgusunun bir kısmını oluşturan "Beyni geliştirerek geleceği görmek mümkün müdür?" sorusuna cevap için çeşitli deneyler peşinde koşuyor. Bu çalışmaları için gerekli en önemli bilgiyse gizli ajan Nava Vaner'ın da hayatı pahasına bulması gerektiği bilgiyle aynı bilgi ve aynı kişide saklanıyor. Tüm bu olay örgüsü bu şekilde bakıldığında üç farklı hikâye gibi görünse de Adam Fawer küçük noktaları öyle iyi birleştiriyor ve olayları öyle yerlerde kesiştiriyor ki kitabı okurken şaşkınlıktan ve bir

anda oluşan farkındalıktan dolayı elinizi kitaptan çekip ağzınıza kapamaya engel olamıyorsunuz. Muhtemelen yukarıda okuduğunuz kurguyla alakalı birkaç cümle size özetmiş gibi görünüyor ancak bu faktörler sadece işlerin iyice karmaşıklışarak dallanıp budaklanması için birer tohum. Nava, David ve David'in ikiz kardeşi Jasper'ı adeta "takım arkadaşları" konumunda bir araya getiren olaylar zaman zaman oldukça kanlı zaman zaman düşündürücü hallere bürünüyor. Öyle ki Fawer okura da düşündürtme ilkesini oldukça benimsemiş, kitabın içine ara sıra matematiksel işlemler ve tablolar yerleştirerek daha güçlü bir kavrama imkânı sunmuş. Daha fazla ayrıntı ve heyecanı kaçıracak detaylara girmeden söyleyebileceğim tek şey, David Caine'in Nava ve Jasper'ın, biraz da almayı kabul ettiğı tedavinin, yardımıyla bilincini kontrol altında tutma ve geleceğı en büyük olasılıklarıyla görme yeteneğı sağılama çabaları; bize okumak için çok keyifli, uzun ama bir o kadar da sürükleyici bir roman seçeneğı sunuyor. Farklı insanlar, farklı amaçlar, farklı nedenler ile yolları kesişen bir takım insan, verdikleri mücadeleler, mücadele verdikleri kişilerin mücadeleleri dahi her saniye biraz daha merak uyandırıyor. Sadece Epilepsi değıl, şizofreni gibi çeşitli ruhsal ve sinirsel; kısacası bilince bağılı gelişen daha birçok *bozukluk* ya da *lütfun* akıllarda sorgulamak için derin yerler edinmesine sebep oluyor. Birkaç deli, birkaç para bağımlısı, birkaç illegal iş derken kahramanların yükselen cesareti okuyucuya bile yansıyor, bazen kahramanlardan önce sizi oturup tahmine ve olasılıkları düşünmeye sürüklüyor.

Özellikle matematik, aksiyon, bilimkurgu ve gizeme meraklı; düşünmeyi hobi edinmiş kişilerin hoşuna gideceğı ve düşünce ufuklarını geliştireceğı bu kitap, hem anlaşılır diliyle hem yaşattığı heyecan ve duygu karmaşalarıyla dört yüz doksan dört sayfasının tümünde, kitabın kapağını kapattıktan sonra bile zihinde yer tutmayı başarıyor ve asla pişman etmiyor.

şİMAL AYDIN 11/B

TANRI'NİN LÜTFU

Bu hapishaneye neden geldiğimi hatırlamıyordum. Ne yapmıştım da böyle bir yere düşebilmişim? Koğuşa girdim, yaptığım ilk şey etrafa göz atmak oldu. Altmışlı yaşlarında olan gözlüklü bir adam masada bir şeylerle uğraşıyordu. Adam bilgili ve sakin birine benziyordu. Biraz daha etrafta bakındıktan sonra ranzanın alt yatağına geçtim. Yatağın kenarında bulunan siyah, ağzı kapalı bir kutu gözüme çarptı. Kutuya yöneldim, ama beklenmedik bir şekilde adam bana sertçe durmamı söyledi. İyice meraklanmaya başlamıştım, bu kutunun içinde ne vardı da yaşlı adam kutuyu açmama bu kadar karşı çıkmıştı? Adama döndüğümde hiç tahmin etmediğim bir yüz ifadesiyle karşılaştım. Sinirli olmaktan çok endişeli hatta belki de korkuyla kaplı bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Neden açmamam gerektiğini sorduğumdaysa bana bundan pişman olabileceğimi söyledi. Önce beni tehdit ettiğini sandım fakat anlık bir fark etme anından sonra emin olmuştum, bu adam gerçekten de benim için endişe duyuyordu. İnsanoğlu her zaman kendisine yasaklananı daha çok arzulamıştır, bu içgüdüsel bir dürtüdür. Ne yaparsak yapalım, ne kadar karşı koymaya çalışırsak çalışalım yasaklanan şeyi elde etme arzusu zaman içerisinde içimizde gitgide büyür. Belki de o an, her insanın yapacağı gibi kutuyu kucağıma aldım ve açmamam gerektiği söylenen o kutuyu açtım.

Belli bir şey beklemiyordum ama içinden çıkan şey yine de hiç beklediğim gibi değildi. Siyahtı, ne belli bir şekli vardı ne de belli bir hacmi. Bu "obje" katı da değildi, sıvı da. Bunun ne olduğunu betimlemek en az anlamlandırmak kadar zordu. Daha değmemiştim, tutmaya çalışsam elimden kayacak gibi duruyordu. Adama döndüğümde hüzünle bana doğru bakıyordu, sanki bu olayı defalarca kez yaşamış da ileride neler olacağını biliyormuş gibiydi. Bir kez daha merakıma yenik düştüm ve objeyi elimle tutmaya çalıştım. Bunu yaptığım anda başıma inanılmaz, tarif edilemez bir ağrı saplandı. Ağrıdan etrafı bulanık görmeye başladım. Bana neler oluyordu? Vücudum bu ağrıya yaklaşık iki dakika boyunca dayanabilmiş olsa da bu süre zarfının ardından yere yığıldım ve gözlerim kapandı.

Karlı bir orman içerisindeydim. Bu orman çok tanıdıktı; etraf, memleketim Minsk'in ormanlarını andırıyordu. Ayaklarım çıplaktı, üstümde yırtık pırtık bir deli gömleği bulunuyordu. Bir yerden veya bir şeyden kaçıyor gibi bir halim vardı. Kalktım ve yürümeye başladım. Bunların hiçbirisi gerçek gibi hissettirmiyordu, bir şeyler yanlış gidiyordu. Açık

bir düzlüğe geldim ve etrafa baktım, memleketim gözlerimin önünde duruyordu. İyi de ben buraya nasıl gelmişim? En son neler yaşandığını hatırlamaya çalıştım. Bir Sovyet ajanı olarak Amerika'da görevime devam ediyordum. Bulunduğum albaylık konumuna gelebilmek için yılların çalışması ve uğraşları gerekmişti ama başarıyla içeriye sızmıştım. Yakın bir tarihte belki de tüm dünyanın kaderini sonsuza dek etkileyecek bir emir gelmişti, bu emir bir suikast emriydi. Hedef ise Amerikan Başkanı'ndan başkası değildi.

İki seçeneğim bulunuyordu: ya Amerikan Başkanı'na bana emredildiği gibi suikast düzenleyecektim ya da Sovyet emirlerine karşı çıkıp görevimi bırakacaktım. İlk seçeneği uygularsam III. Dünya Savaşı'nın başlaması kaçınılmazdı, milyonlarca hatta belki de milyarlarca insanın ölümüne sebep olacaktım. Aynı zamanda nükleer silahların kullanımıyla dünya artık yaşanılmaz bir hâl alacaktı. İkinci seçeneği uygularsam da bu sefer kendi canımı tehlikeye atacaktım, Sovyetler beni hain ilan edecekti. Zor olsa da yapılması gereken seçim belliydi, dünyadaki hayatın var olmaya devam etmesi benim canımdan kat kat daha değerliydi. Eşyalarımı topladım ve kayıplara karıştırdım artık Sovyetleri karşıma aldığımın farkındaydım ve bir Sovyet ajanı olarak biliyordum ki dünyanın neresinde olursam olayım nereye kaçarsam kaçayım Sovyetler beni bulacaktı. Nitekim öyle de olmuştu, altı ay gibi kısa bir süre içerisinde Sovyet birlikleri saklandığım adada beni buldular. Helikoptere bindirildim, kafama bir torba geçirdiler. Artık devamında uygulanacak prosedürleri biliyordum. Sovyet işkencesine maruz kalacaktım. Bu işkenceler özel işkencelerdir. Amaç kişinin fiziksel sağlığına saldırmak değil, onun ruhsal sağlığını yerle bir etmektir. Helikopter indikten sonra beni bir odaya kapattılar. Penceresiz, ışık almayan ve içerisinde saat olmayan bir odaydı bu. Zaman kavramımı tamamen yitirmiştim. Günler, aylar hatta belki de yıllar geçtikten sonra kaçmayı başardım.

Artık her şey daha mantıklıydı, kaçırmaktan yorulup bu ormanda bayılmış olmalıydım. Çıktığım düzlükten şehre doğru devam ettim, ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Eminim ki beni tekrardan bulacaklardı. Şehre gidip yiyecek bir şeyler ve su bulmaya çalıştım. Bunların hiçbirini yapamadan tam da tahmin ettiğim gibi tekrardan yakalandım.

Uyandım, etrafa baktım ve koşuşturma olduğunu fark ettim. O an anladım ki karlı orman, şehre inişim ve karlı ormandayken hatırladığım her şey bir anıydı, buraya nasıl geldiğimin hikâyesiydi. Siyah objeye değdiğimde gelen baş ağrısı geçmişti. Yaşlı adam bana "ben

değiştirdim" yüz ifadesiyle bakıyordu. Artık buraya getirilme sebebimi hatırlıyordum. Onurlu davranışımı belki de tüm dünyayı muhtemel bir III. Dünya Savaşı'ndan korumuştum, bunun karşılığında da birçok işkenceye maruz bırakılmıştım. Koğuş arkadaşımın uyarısının aksine kutuyu açtığıma pişman olmamıştım. O an, bir insan hapisanedeysen ne kadar mutlu olabilirsen o kadar mutluydum; yaşananları anlamlandırabilmiştim.

Anlamlandıramadığım tek bir kısım vardı: O siyah obje neyin nesiydi? Bilimin geliştirdiği bir tür hatırlatıcı kimyasal madde miydi yoksa Tanrı'nın bana gönderdiği bir lütuf muydu?

TUNA YILDIZ 11/C

Resimleyen : Atakan Öztürk 10/C

DÜŞÜŞ

Albert CAMUS'un ele aldığı ve 1956 yılında yayımlanan bu kitap ünlü ve çokça başarılarla imza atmış bir avukatın yani ana karakterimiz Jean-Baptiste Clamence'in düşüşünü anlatmaktadır.

Kitabı okurken dikkatimi çeken ilk şey kitap boyunca tek bir karakterin, Jean-Baptiste Clamence'nin, karşısındaki bir kişiyle konuşuyor olmasıdır. Ana karakter kitabın başından sonuna kadar karşısındaki kişiyle konuşmakta ve bunu yaparken tüm samimiyetini ortaya koymaktadır. Aslında yazar bunu yaparak başka karakterlerin üslubuna veya karakteristik özelliklerine girmeden sadece Jean-Baptiste Clamence'ye odaklanmamızı sağlamaktadır. Ayrıca karşı tarafın herhangi bir sorusu veya eklemek istediği bir şey olursa bu durum doğrudan değil Jean-Baptiste tarafından aktarılmaktadır. Örneğin:

"Varlıklı mısınız? Biraz mı? Güzel. Yoksullarla paylaştınız mı bunu? Paylaşmadınız. Öyleyse siz benim Saduki dediğim kişilerdensiniz."

Vermiş olduğum örnekte de görülmekte olduğu gibi okuyucular karakteri yalnızca Jean-Baptiste'nin anlayışı kadar tanımaktadır. Ayrıca kitap bir konuşma şeklinde yazıldığı için dili oldukça sade ancak bu basit dile yer yer semboller, simgeler yerleştirildiği için kitapta bahsedilen olayların ve itirafların gerçek hayatta anlam kazanmasını zorlaştırmaktadır. Kitabın konusu olan Jean-Baptiste'nin almış olduğu kararlar ve yaptığı itiraflar okuyucunun ahlakına ve vicdanına seslenmektedir.

Ana karakter Jean-Baptiste'nin hayatı iki kısımdan oluşmaktadır. İlk kısım ana karakterin bir gece vakti evine dönerken genç bir kızın köprüden atladığını görmesinden önceki hayatı, ikinci kısım ise bu olaydan sonraki hayatıdır. Hayatının ilk kısmında oldukça başarılı ve mutlu günleri geçmekteyken hayatının ikinci kısmında vicdan azabı ve huzursuzluk yaşamaktadır. Ben bu kitabın bir okuyucusu olarak ana karakterin kıza yardım etmemesi sonucunda kendini kötü hissetmesini anlayabiliyorum. Çünkü Jean-Baptiste'nin hayat felsefesi:

"Doğruluk duygusu, haklı olmanın verdiği doyum, özsaygı, bizi ayakta tutan ya da ilerleten güçlü güdülerdir sevgili beyefendi."

Hayat felsefesi olarak bunu benimsemekte olması, işini zaman zaman yardım amaçlı yapıp para almayacak kadar adaleti savunması, karşıdan karşıya bir yaşlıyı geçirirken bile o an

kendini dünyanın en mutlu insanı gibi hissetmesi dolayısıyla yardımseverliği ve adaletli olmayı benimsemesi onu yardımcı olamadığı ilk olayda -hele ki bu bir ölüm kalım meselesiyse- kendini kötü hissetmesine ve yaptığı her işte vicdanını sorgulamasından dolayı odaklanamamasına sebep olmaktadır. Ancak biz okuyucular ana karakterin çok ün saldığı işini bile sonradan düzgün yapamamasını doğrudan anlayamamaktayız.

Kitapta anlatılan kahkaha olayı, Jean-Baptiste'nin kızın atladiğı köprü üzerinden geçerken kahkaha sesi duyması ancak etrafta kimsenin olmaması olayıdır. İşte o kahkaha sesi yüzünden Jean-Baptiste hiçbir olaya odaklanamamaktadır. Kahkaha ise kız atlarken ana karakterin kafasında uçuşan düşüncelerin karmaşalarını temsil eden bir semboldür.

Kitapta bir diğerk işlenmiş unsur zıtlıklardır. Örneğın:

"Hakikat ışıık gibi kör eder."

"İsterseniz susalım da bu son derece kasvetli havanın tadını çıkaralım."

"Tek savunma gösterisi kötülüktür. Bu yüzden insanlar yargılanmamak için yargılamaya koşarlar."

Aslında bu zıtlıklar Jean-Baptiste'yi yani cezalı yargıcı oluşturmaktadır. O bir yargıçı ve cezalıydı. İşte bu durumun altyapısını oluşturan ve nihayet bu zıtlıkları bir amaca bağlayan cümle kitabın sonlarında yer almaktadır:

"Kısacası, ben tövbekâr bir yargıcıım."

Bu kitap hakkındaki en genel yorumum, kitabın dilinin sade olmasına rağmen anlaşılrlık düzeyinin oldukça az olmasıdır. Jean-Paul Sartre'nin de dediğı gibi:

"Düşüş, Camus'un muhtemelen en güzel ve en az anlaşılan romanıdır."

ZEYNEP GÜMÜŞİĞNE 11/D

PIYANİST

Hayat bir piyano senfonisi gibidir aslında. Şarkısının içinde yer alan notalar hayatımızı çizer. Bazıları için hızlı, bazıları içinse yavaş bir şekilde ilerler. Bazı yerlerinde mutsuzluğa yer verir. Bazı yerlerinde ise mutluluğa. Bazen aksiyonlu bir hal alır. Bazen de rahatlatıcı. Herkes için aynı olamaz bu melodi. Her sanatçı kendi senfonisini farklı yazdığı gibi bizlerde kendi senfonimizi kendimize göre yazarız. Ara sıra elimizde olmayan nedenler yüzünden bu melodide küçük değişiklikler yaşanır. Kimilerinin yararına olan bu değişiklik kimileri için ise büyük zararlara yol açar.

İşte aynı bir piyano senfonisi gibi ilerlemektedir Piyanist. Başrolün hayatını adeta bir senfoni gibi bizlere sunmaktadır. Gündelik olarak neler yaptığını nerede yaşadığı ve hayatının gidişatını bizleri sıkmadan sunmayı başarmıştır. Bunları yaparken de olayları gerçekten özenli bir betimleme ile biz okurlarına sunmaktadır.

Tabii daha önce de dediğim gibi bu senfoni hiçbir zaman kendi gidişatında ilerlememektedir. Tıpkı dinlediğimiz şarkının sakin tonlardan bir anda hızlı tonlara geçmesi gibi başrolün hayatı da bir anda bir değişime uğramıştı.

Tarih İkinci Dünya Savaşı'nı göstermekteydi. İnsan açlık ve sefillik ile sokaklarda gezmekteydi. Her yerden top ve bomba patlaması duyulmaktaydı. Almanya, Polonya'ya savaş ilan etmişti. Bu savaşın başlarında ana karakter başına neler geleceğinin farkında değildi. Her yandan Alman askerleri çıkıyor, Polonya halkına büyük zararlar veriyordu. İşte tam da bu esnada başrolün hayatının senfonisi içinden çıkılması zor ve uzun olan gerilimli bir bölüme girmişti.

Bu olaylar ardı ardına gelmekteydi. Birden içinde yaşadığı şehir Alman askerlerinin kontrolüne geçti. Halk kendi içerisinde ırklarına göre ayrılmıştı. Almalar özellikle Yahudi olan gruba yoğunlaşmıştı. Onlara kötü davranmakta ve soykırım yapmaktaydılar. İşte tam da bu noktada kitap bize şu soruları sorduruyordu. "Neden sadece Yahudilere soykırım yaptılar? Neden onları zevk için öldürüp sokaklara

bıraktılar?” Bu esnada da kitap bizlere tarihin tozlu raflarına bakmamız gerektiğini söylüyordu.

Yahudiler ile ilgili biraz araştırma yaptıktan sonra onların Nazi Almanyası Dönemi'nde önemsiz ve gereksiz haşaratlar olduğunu göreceğiz. Hitlerin görüşüne göre Almanlar saf kandan, Yahudilerin ise kirlenmiş ya da melez bir kandan geldiğini savunuyordu. Bu sebepten dolayı Hitler, Yahudilerin yaşamaması gerektiğini ve bu dünyada yeri olmadıklarını öne sürdü. Hitlerin neden böyle düşündüğünü bulmak için biraz daha araştırma yaptığımızda Yahudilerin geçmişten beri insanlar için sorun oluşturduğunu ve diğer insanlara zarar verdiğini görürüz. Bu sebeplerden dolayı Hitler kurulacak yeni dünyada Yahudilerin kökünü tamamen kazımak istedi.

Piyanist de işte bu doğrultuda Almanların Yahudilere ne yaptıklarını ve nasıl kötü koşullar yaşattıklarını bizlerin gözleri önüne sunuyordu. İnsanların arabaların içinde nasıl gaz odalarına götürüldüğünü ya da evlerine girip onları nasıl binadan aşağı attıklarını detaylı betimlemeleri ile gözlerimizin önüne seriyordu.

Ama her senfoni kötü bir şekilde sonlanacak diye bir kural yoktur. Gerilim ve kasvetin hâkim olduğu bir senfoni hafif bir geçiş ile beraber tekrar o eski güzel haline dönebiliyordu. İşte kitapta tam da bu olaylar yaşanırken bizlere tekrar hayatın güzel haline dönebileceğini gözer önüne serdi.

Kitabi bitirdikten sonra arka kapağına baktığımızda kurgulanmış bir roman gibi gözüken eserin aslında otobiyografik bir roman olduğunu anlıyoruz.

Hassas bünyeye sahip insanların okuyamayacağı türden bir yapıt olmasına karşın kendisini okutabilecek bir yapıya sahip olan kişilere savaşın vahşetini en iyi açıklamalar ile onlara sunuyor. Kendisini okuyan kişilerin hayata ve savaşa karşı daha farklı bir bakış açısıyla bakmalarını sağlıyor. Her okunuşunda insanlara farklı ahlak dersleri vermesiyle beraber insanları bilinçlendirmektedir.

ATAKAN ÖZTÜRK 10/C

TOPRAK ANA

Savaş kelimesini anlatmak için pek çok farklı sözcük kullanılabilir: kan, silah, vahşet... Fakat o kanlı cephelerle ilgili tek bir cümle dahi kurmadan geri kalan kadınlarla ve çocuklarla savaşın hem maddi hem manevi o muhteşem yıkıcılığını anlatan bir kurmaca gerçeklik Toprak Ana. Tolunay, hayatını birlikte geçirdiği toprağı, Toprak Ana'yı kendine dost, sırdaş, dert ortağı edinmiş. Bu iki yaşlı kadının yaptığı yürek yakıcı sohbetini dinlerken âdeta zaman makinesiyle Tolunay'ın hayatının sayfalarında bir yolculuğa çıkıyoruz. Kitabın satırlarında dolaşırken mutluluğu en saf, en güzel haliyle, acıyı ise en derin, en dayanılmaz şekilde hissediyorsunuz. Çiftçilerin emek kokan ellerinin kokusunu alabiliyorsunuz. Karakterlerin üretme sevdasını, emek verirken elde ettiği üründen ziyade mutluluğu önemseyişini yazarın yalın ama bir o kadar da dolu ve renkli bir görüntü yaratan tasvirlerinden anlayabilirsiniz. Kabuk tutmuş yaralar yeniden açıldıkça dayanma gücünü, acıyı birlikte paylaşmayı, teselliye öğreniyorsunuz. Ve en önemlisi de bunca birikimle birlikte bilgeliği öğreniyorsunuz, Tolunay'ın ve Toprak Ana'nın su gibi akan öykülerinden.

İkinci Dünya Savaşı ile ilgili eserler genelde Avrupalı yazarların kaleminden çıkma oluyor. Aytmatov ise bizlere bunu doğduğu topraklardan, Orta Asya'dan aktarmış. Sözde sosyalistlerin başlattığı savaşın, yakıcı etkilerini içimizi sızlatarak, alabildiğine gözlerimizin önüne seriyor.(1) Dünya Savaşı desek bile Avrupalıların savaşı aslında bu. Lakin bu roman cephesiz, kansız, silahsız bir anlatımla bizlere oluk oluk kan ağlayan Orta Asyalıları anlatıyor.

Savankul, Toprak'ın oğlu, Tolunay'ın biricik kocası, güçlü, mert bir biçerdöver ustası. Cepheyi beslemek için Toprak bile canla başla çalışıyor. Fakat Savankul savaşın tam ortasında vefat edince Toprak da dâhil herkes çok kötü etkileniyor, kıtlık ve açlık sorunları ortaya çıkmaya başlıyor. Oğlunu cephede kaybeden Toprak Ana öylesine üzülüyor ki artık çalışmak istemiyor, ekin, tohum dahi vermiyor.

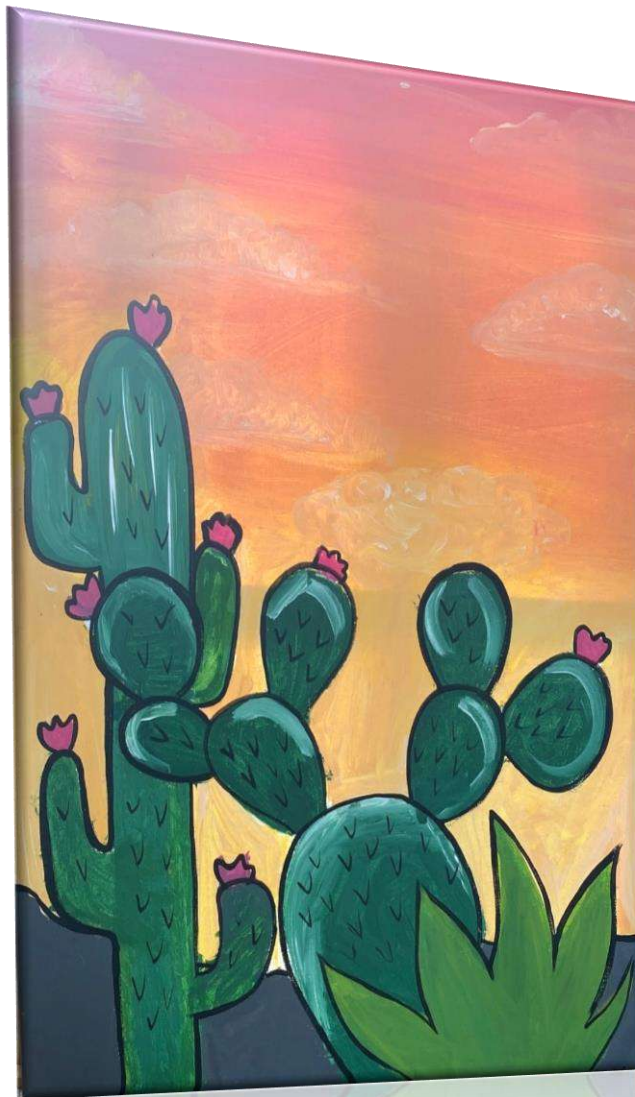
Kitap toprak ve doğayla ilgili olunca işin içine biraz da betimleme giriyor. Yıldız gibi parlayan ekinler, neşeli neşeli yağın yağmur üzerine uzanınca tıpkı bir battaniye gibi sarıp sarmalayan toprak... Tasvirler tam dozunda ayarlanmış, insanı bazen boğacak şekilde fazla

ama kafanızda anlatılmak istenen görüntüyü oluşturmak için de yeterli. Yine de daha uzun bir romanda, daha uzun bir olay örgüsü ile okumak daha zevkli neden olmasın?

Birçok eserinde Orta ve Uzak Doğu'nun efsane ve destanlardan ilham alan Aytmayov, en çok da Toprak Ana'da olduğu gibi, Manas Destanı'ndan ilham alıyor. Stalin karşıtı olduğu için çok genç yaşta, 137 kişiyle birlikte öldürülen ve mezarı dahi olmayan babasına, Toprak Ana'yla koca bir ağıt yakıyor.(2)

Kaynakça: <https://www.mevzuedebyat.com/toprak-ana/> (1),(2)

AZİZE NEHİR MUTLU-10/C

Resimleyen : Cem Kapancıoğlu 9/B

FİLİZLENEN TOHURLAR

Gözlerini yavaş yavaş açtı sabahın ilk ışıklarına. Bir süre yatağından tavanı izledi. Sonra kalktı, elini yüzünü yıkadı ve mutfığa geçip kendine kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Bu sabah da diğerlerinden farksızdı. Korkunç bir tekdüzeliğe sahip yaşamında hiçbir devinim yoktu. Hep bitkin ve umutsuzdu Piraye. Hayattan bir beklentisi yoktu, bir şey için uğraşmak ona anlamsız gelirdi. Yine ruhuna böyle kasvetli bir hava çökmüşken yumurta haşlama makinesinin alarmıyla uyandı daldığı düşüncelerden. Haşlanmaktan morarmış bir yumurta, bayat iki dilim ekmek, iki zeytin ve önceki günlerden kalmış tatsız bir çayla yaptı kahvaltısını, her zaman olduğu gibi. Tabağındakileri bitirdikten sonra sofrayı topladı ancak bulaşıkları yıkamaya hâli yoktu. Ağır adımlarla oturma odasındaki koltuğuna doğru ilerledi ve sanki çok yorulmuş gibi istirahat etti. Bu sırada tek arkadaşı ve evini paylaştığı kedisi yanına geldi, miyavlamaya başladı. "Bir derdi var herhâlde." diye düşündü Piraye. Mama kabını boş görünce derdini anladı. Hantal bir şekilde doğruldu ve giyinmek üzere odasına yöneldi. Olacaklardan habersiz, kedisine mama almak üzere evinden çıktı.

Markete doğru yürüyordu. Sokakta anlam veremediği bir canlılık vardı. Bu hareketlilik böylesine sessiz bir mahalle için alışılmadıktı. Markete yaklaştığında ise şaşkınlığı katbekat arttı. Kapının önü gazetecilerle dolup taşıyordu. İzdiham yaşanıyordu gözlerinin önünde. Bir süre için eve dönmeyi düşündü fakat aklına kedisi gelince vazgeçti. Kalabalığın içinden zar zor geçti ve markete girmeyi başardı. Mama reyonuna yönelirken takım elbiseli bir kadın ve çevresinde korumalar gördü. "İnsan yığının sebebi bu kadın olmalı." diye düşündü. Acaba onu tanıyor mu diye yüzünü görmeye çalışırken kadın kafasını ona doğru çevirdi. Kadını görmesiyle Piraye'nin parmakları karıncalanmaya, başı dönmeye başladı. Peki Piraye'nin betini benzini attıran bu kişi de kimdi?

Bu ünlü kadın, İnci Göker, Piraye'nin lise yıllarındaki en yakın arkadaşıydı. Piraye henüz lisenin başlarındaiken tıp alanına çok ilgi sarmış, bu alanda kullanılabilecek teknolojiler tasarlamıştı. Tasarımlarına canından çok değer veren liseli, bu çizimleri bir defterde tutar ve bu defterden kimseye söz etmezdi, ta ki İnci'yi tanıyana kadar. İnci sessiz sakin, kendisi hakkında konuşmayı pek sevmeyen fakat oldukça zeki bir kızdı. Bu iki sınıf arkadaşı

tanıştıktan kısa bir süre sonra dost oldular. Piraye İnci'ye öyle güvenmişti ki, ona sır gibi sakladığı defterini ve hatta en değerli tasarımını dahi tereddüt etmeden gösterdi. Bu kıymetli tasarım, kazalarda uzuvlarını kaybeden insanlar için tasarladığı protezlerdi. O dönemde hiçbir yerde bulunmayan bu icat, oldukça önemliydi. Bu yüzden Piraye, bu mühim buluşun patentini almak istiyordu. Çok araştırırsa da hayalini bu yaşta ve kısıtlı bir bütçeyle gerçekleştirmenin bir yolunu bulamadığından dolayı büyüüp kendi parasını kazanacağı zamanları iple çekiyordu. Tüm bu planlarından uzun uzun bahsettiği can dostu İnci, bir gün Pirayelere kalmaya geldi. Piraye, sabah uyandığında ne İnci'yi ne de paha biçilemez defterini bulabildi. Koynunda beslediği bu yılan, defterini de alıp kaçmıştı. İnci o günden sonra ne okula ne de mahallelerine uğramış, âdeta sırra kadem basmıştı. Yıllar sonra, protez uzuvların patentini alan ve bu ürünleri üretmek üzere bir fabrika kuran İnci'yi haberlerde görmüş ve yıkılmıştı Piraye. Onun hakkı olan bu şöhret ve serveti ancak televizyondan izleyebilmişti. O günden sonra ümidini ve hayallerini yitiren genç kız, hayatının sıradanlığını bu hakikatsiz dosta borçluydu.

Piraye, şoka uğramış bir şekilde donakalmışken İnci de onu gördü ve korumalarına uzaklaşmaları için komut verdi. Piraye'ye doğru yürüdü ve titreyen sesiyle "Piraye, sen misin?" diye sordu. Piraye'nin âdeta dili tutuldu ve çaresizce başını onaylarcasına salladı. Ona söyleyecek onca şey varken konuşamıyor, sadece susuyordu. İnci usulca "Seninle konuşmak istediğim çok şey var. Sen de kabul edersen ilerideki kafeye oturalım. Biliyorum, bunu yapman için hiçbir sebebin yok fakat bana son bir kez güven. Bu defa pişman olmayacaksın." dedi. Piraye, bu teklifi yıllardır içinde taşıdığı öfke ve kini açığa çıkarmak için bir fırsat olarak gördü ve kabul etti.

Kalabalığın içinden güçlükle sıyrıldılar ve hızlıca kafeye geçip basın muhabirlerinin çekim yapamayacağı bir köşeye oturdular. İnci hiç beklemeden konuşmaya başladı: "Piraye, biliyorum senin hayatını senden çaldım. Ama inan, o zaman için çok geçerli sebeplerim vardı. Hatırlarsın, ailemden pek bahsetmezdim fakat bir kere annemin hasta olduğundan bahsetmiştim sana, yalnızca sana. Babamsa bizi yıllar önce bırakıp gitmişti. Tek geçim kaynağımız, ayda yılda bir gelen yardımlardı. Karnımızı bile zor doyururken annemin tedavi masraflarını karşılamamız imkansızdı. Lise talebesiyim diye kimse bana iş vermiyordu. Anlayacağın tek bir çarem vardı. O da senin defterini çalıp tasarımlarının patentini alarak

başkalarına kiralamaktı. Eldeki avuçtaki tüm parayı topladım ve patenti çıkardım. Daha sonra büyük firmalara kiralayıp büyük meblağlar kazandım. Kısa süre içinde tedaviyi karşılayacak parayı edindim. Kazancım katlanarak artıyordu, ben de kendi firmamı kurdum ve seri üretime başladım. Tüm bunlar yaşanırken hiçbir zaman vicdanım rahat etmedi. Önceleri seninle yüzleşmekten çok korktum ama sonrasında cesaretimi topladım ve seni buldurmak için çok çaba harcadım fakat nafiye. Yüreğimdeki sızı hiç dinmeden yaşadım onca yılı. Bak Piraye, insan her şeyi unutmaz. Ancak her şeyi anımsamadığı da bir gerçektir. Sana yaptığımı unutmamanı anlıyorum fakat senden o günlerde içinde bulunduğum durumu da anımsamanı istiyorum. Ve ben bir defa da olsa yastığa başımı gönül rahatlığıyla koymayı yeğliyorum. Piraye, beni affeder misin?" Piraye, derin bir nefes aldı ve konuşmaya koyuldu: "Sen gittikten sonra hayatım bir kabusa dönüştü. Beni hayata bağlayan yegâne amacımı, tek gerçek dostumu kaybettim. Gerçekten unutamadım bazı şeyleri ama dediğin gibi her şeyi de anımsayamıyorum. Şimdi dönüp de baktığımda o zamanki sana hak veriyorum. İnci, *anılar bitkilere benzer. Bazı bitkilerden hemen kurtulmak gerekir ki diğerleri boy atsın, gelişsin, çiçek açsın. Bence artık aramızdaki buzları eritip geleceğe bakma zamanı.*" Bu duygu dolu konuşmadan sonra her ikisi de gözyaşlarına hâkim olamazken birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. Yıllar önce ansızın sonlanan bu dostluk, şimdi eskisinden de güçlü bir şekilde canlanmış; aralarına seneler evvel atılan arkadaşlık tohumları, affetme erdeminin gücüyle yeniden filizlenmişti.

ÇAĞLA DOĞAN 10/C

Resimleyen : Efe Topaloğlu 9/B

CANIM PATATES'İM

Her şeyi unutmazdı insan. Ancak her şeyi anımsamadığı da bir gerçektir.

Torunum "Anneanne, nereye gidiyorsun da süslendin bu kadar?" diye sorduğunda içimden bu cümle geçti. Büyük bir hazırlık yapmamıştım aslında ama alışık değildi beni makyajlı görmeye. "Eski bir arkadaşımı görmeye kafeye gideceğim, o yüzden süslüyüm bugün şekerim." Evden çıkmayıp ona bakıcılık yapmama alışık olduğundan minik suratındaki şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyordu. Evden çıkarsam da en fazla alt kata kahveye iniyordum. O da farkındaydı bunun. Bu yüzden bir kafeye gidip arkadaşımı görecektim olmamı garipsemişti. Benim, dedesi ve Zehra teyzesi dışında arkadaşım olduğunu öğrendiğinde ise ağzı "o" şeklini almış, iri gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Haklıydı da. Annesi ve babası sabah sekiz, akşam beş çalıştıkları için bana bırakmışlardı torunumu. Anaokuluna gitmeyi reddediyordu hanımefendi. Onu zorlamadan alıştırmak için günde 2-3 saatliğine gittiği bir oyun etkinliği vardı. Onu oradan dedesi alır, bana getirirdi. Bütün gün bizde kalırdı, birlikte çizgi film izler, oyun oynar, kek yapar, sohbet ederdik.

Dört yaşında olmasına rağmen çoğu insandan daha iyiydi arkadaşlığı. Küçüğüm, iyi bilirdi hayatımı o yüzden normaldi bugün şaşırması. "İyi de anneanne, sen bana hiç anlatmadın ki bu arkadaşını" diyerek surat astı. Kollarını kavuşturup arkasına döndü. Resmen sitem ediyordu bana ona arkadaşımından bahsetmediğim için! Ne kadar haline gülüp yanaklarını sıkmak istesem de yapamadım. Açıklamam gereken çok önemli biri vardı sonuçta, ciddi kalmalıydım. "Hiç kırılma, yanıma gel, ben sana hemen anlatayım Patates'i."

Patates lafını duyunca meraklanıp büzüşmüş dudaklarını bozdu ve yanıma oturdu. "Adı yok mu, neden Patates diyorsun" diye sorunca ona arkadaşımın adını hatırlayamadığımı söylemek içimden gelmedi. Sadece "Patates" olarak bahsedeceğimi söyleyince kıkırdayıp bana beklenti içinde bakmaya başladı. "Ona bu adı koyma hikâyem biraz değişik. Lisede biyoloji dersindeyken konu besin değerleriydi, hocamız karbonhidratlardan bahsederken sınıfta patatesin konusu açıldı. Herkes patatesi nasıl sevdiğinden bahsediyordu. İnsanlar konuşmaya devam ederken arkadaşım bana doğru eğilip canının patates çektiğini söyledi. Ben de sestem ne dediğini net olarak duyamadığım için bana "Canım Patates'im" dediğini

sanıp "Canım Patates'im" diyerek ona sarılmıştım. Patates sözcüğünü hangi akılla üstüme alınıp bir iltifat olarak kabul ettiğimi ben de bilmiyorum. O gün o kadar çok güldük ki bu şaşkınlığıma, o günden beri birbirimize "Patates'im" diye hitap etmeye başladık. İşte bu yüzden ondan Patates olarak bahsediyorum miniğim."

Eda, ellerini ağzına koyup kıkırdarken birazcık daha arkadaşımı anlatmak istedim ve devam ettim. "Patates'in upuzun kahverengi saçları ve senin gibi ceylan gözleri vardı. Ortalama bir boyu, büyüleyici bir güzelliği vardı. Boynundaki benini bile hatırlıyorum. Ben derslerde uyurken o düzenli not tutup bana konuyu anlatırdı. Evlerimiz de çok yakındı, sanki okulda tüm gün birlikte değilmişiz gibi, okul çıkışı evde de vakit geçirirdik. Sosyal bir kızdı, ben ise daha içime kapanıktım. Neredeyse her şeyi hatırlıyorum onunla ilgili; kahveyi şekersiz ve sütsüz sevdiğini, çalışırken saçlarını toplamadan konsantre olamadığını, ailesiyle arasının nasıl olduğunu bile unutmadım şu zamana kadar. Tabii ikimiz bu kadar yakinken neden artık konuşmadığımızı soracaksın. Üniversitede o yurt dışına çıktı, ben ise burada aile evinde kaldım. Uzaktan yürütmeye çalıştık ama yüz yüze görüştüğümüz gibi olmadı tabii. Zamanla o da ben de kendi hayatlarımıza yoğunlaştık ve birbirimizden oldukça az haber almaya başladık. Hiç istemezdim böyle olmasını fakat ikimiz de zor dönemlerden geçiyorduk ve gitgide uzaklaşmaya başladık. Böylelikle koptuk işte." Eda şaşkınlık içinde bana bakarken büyük ihtimalle ocakta yemeğini unutan anneannesinin bunları nasıl hatırladığını düşünüyordu. Ona yeterince anlatmıştım arkadaşımı ve tatmin olmuşa benziyordu. Saatileme bakıp geç kaldığımı fark edince nazikçe Eda'yı kaldırmaya çalıştım dizimden. Fakat sadece çalıştım çünkü hanımefendinin kafasına bir şey takılmış gibi gözüküyordu ve kalkmaya hiç niyeti yoktu. "Madem kopup haber alamadınız nasıl tekrar görüşmeye karar verdiniz?" Yaşına göre fazla mantıklı soruları vardı bücürüğün. "Beni arayıp Türkiye'ye ziyarete geldiğini ve beni görmeden gitmek istemediğini söyledi."

Eda bilmiş bir şekilde kafa sallayıp ayaklandı. Ben de hazırlanıp evden çıktım. Ailesi daha gelmediği için onu alt katımızdaki komşuya bırakmıştım. Buluşacağımız yere doğru yürürken içimi tatlı bir heyecan kapladı. Yıllardır görüşmüyorduk ve adını unutmuştum. Telefonda konuşurken de "Patates" şeklinde hitap edip adını söylemediği için hala hatırlayamıyordum maalesef. Biraz utanıyordum kendimden onun hakkında her şeyi hatırlayıp adını unuttuğum

için ama Şu anda buna kafa yoramazdım, illa konuşurken bahsederdi adından. Eğer eskileri yad edersek çaęrıŐımlardan da hatırlayabilirdim.

Kafeye gelip oturduğumda ellerimle oynamaya başladım. Eski bir alıŐkanlıktı, ne zaman heyecanlansam veya gerilsem ellerime saldırırdım. Kafenin kapısının açıldığını belli eden minik zil çaldığında başımı kaldırıp onu gördüm. Tanıması çok da zor değildi ki mekandaki tek ihtiyar bizdik. Gülümseyerek yanıma doğru geldiğinde ayaklanıp karşısına dikildim. Önce bir süzdük birbirimizi. İkimizin de suratında uzaktan dahi görülebilecek bir memnuniyet ifadesi vardı. Sonra sımsıkı sarıldık. O kadar özlemiŐtim ki onu, bir on dakika daha ayakta sarılabilirdim ona. İkimizde oturup dolu gözlerle birbirimize bakarken garson gelip sipariŐlerimizi istedi. "Orta Őekerli Türk kahvesi alacağım." "Bende bir filtre kahve alabilir miyim?" Garson başını sallayıp not alırken "Filtre kahveye süt ve Őeker alır mısınız?" diye sordu. Aynı anda " hayır" diyerek göz göze geldik ve gülümsedik. O an birden hatırladım, patatesimin adı Hatice'ydi.

DURU ERDEM 10/D

Resimleyen : Emin Yiğit Uçan 9/E

ESKİ BİR DOST

Günün ilk ışıkları yüzüme vurana dek yeni bir günün başladığının farkına varamadım. İlk önce hafta sonu olduğunu düşündüm ancak caddeden gelen at arabası seslerini duyunca aklımı başıma topladım. Bugün salıydı ve yetişmem gereken bir toplantı vardı. Hemen baş ucumdaki köstekli saate uzandım, sekizi iki geçiyordu. Toplantı sekiz buçukta başlayacaktı ve ben hâlâ evdeydim. Yatağımdan fırladım, üstümü değiştirdim, şapkamı ve paltomu kaptığım gibi kendimi dışarı attım. Yirmi dakikam kalmıştı. Gördüğüm ilk at arabasına bindim ve fabrikaya doğru ilerlerken derin düşüncelere daldım.

Bugün hem benim için hem de çalıştığım fabrika için önemli bir gündü. Son üç yıldır üstünde çalıştığımız lokomotifin piyasaya sürülmesine yalnızca bir hafta kalmıştı ama hâlâ bazı güvenlik raporları eksikti. Bu güvenlik raporları lokomotifin kazanındaki buhar basıncı ile ilgiliydi. Son yıllarda kazanı patlayan trenlerin sayısında ciddi bir artış yaşanınca devlet birtakım standartları ve raporları zorunlu kıldı, lokomotif üreten firmaları denetlemek amacıyla müfettişler göndermeye başladı. Bugünkü toplantıda bu müfettişlerden biri konuğumuz olacak ve ürettiğimiz lokomotifin eksik olan güvenlik raporlarını almaya hak kazanıp kazanamayacağına karar verecek. Fabrikanın başteknisyeni olduğum için lokomotifin kazanı benim sorumluluk alanıma giriyor ki bu da diğer çalışanlara göre müfettişle daha çok vakit geçireceğim anlamına geliyor. Düşüncelerimin arasında boğulmamak için dışarıyı seyre daldım.

Hava bulutlu ve soğuk, cadde işlek, insanlar durgun ve düşünceliydi. Kısacası Londra'da sıradan bir gündü. Westminster Köprüsü'nden geçtikten sonra şoföre teşekkür edip arabadan indim. Bir buçuk dakikalık yürüyüşün ardından fabrikaya vardım. Seri bir şekilde toplantı salonuna yöneldim. Salona sessizlik hâkimdi, sanırım herkes beni bekliyordu. İş arkadaşlarım ve patronum ile selamlaştıktan sonra masadaki yerimi aldım ve hep beraber müfettişi beklemeye başladık. Kısa bir süre sonra salonun kapısı aralandı ve müfettiş içeri girdi. Herkesin yüzünü tedirgin bir ifade kaplarken benim yüzümde bir tebessüm belirdi. Gelen müfettiş benim en eski dostlarımdan biri olan Graham'dı. 1863'e kadar aynı fabrikada çalışmıştık ancak hayatla ilgili farklı planlarımız olduğundan dolayı yollarımız o yıl ayrılmıştı. Açıkçası kaderin bizi bir daha bir araya getireceğini düşünmüyordum fakat bu tatlı sürprize çok sevindim.

Uzunca bir toplantının ardından Graham, lokomotifini bir de çalışır vaziyette görmek istedi. Oturduğum yerden kalktım ve ona, lokomotifin bulunduğu platforma kadar eşlik ettim. Sessizce lokomotifini süzdü, kırk saniye kadar bekledikten sonra yavaşça başını bana doğru çevirip gülümsedi. Bu hareketi lokomotifini beğendiğini gösteriyordu sanırım. Son olarak kazanın buhar basıncının ölçülmesi gerekiyordu. Kazanı yakıp içine bir miktar kömür attıktan sonra beklemeye başladık. Kazan yeterli sıcaklığa ulaştıncaya lokomotifine altı millik bir hız verdik. İki yüz tonluk dev metal yığını yavaşça harekete geçti. Basınç olması gerekenden yüzde yedi daha fazlaydı, Graham treni durdurmamı söyledi. Normal bir müfettişin kurallara bağlı kalıp bize güvenlik raporlarını vermemesi gerekirdi ancak dostum Graham sıradan bir müfettiş değildi, o bir tren uzmanıydı. Basınçtaki bu küçük fazlalığın trenin sahip olduğu yüksek torktan kaynaklandığını ve bunun ortaya çıkaracağı tek olumsuzluğun yakıt tüketimindeki artış olacağını gayet iyi biliyordu. İyi iş çıkardığımı söyledi, ihtiyacımız olan raporları bana uzattı ve fabrikanın çıkışının yolunu tuttu. Dostluk böyledir işte, yıllar geçse bile yaşanan hiçbir şeyi unutamaz insan. Ancak her şeyi de anımsamadığı bir gerçektir. Graham beni unutmamıştı ancak soğuk tavırları kesinlikle geçmişte yaşadığımız güzel anıları anımsamadığının göstergesiydi.

KEREM YAPICI 10/B

Resimleyen : Zeynep Önal 10/D

Eraslan
Vakfı

Bilim ve Liderlik Okulu
ÖZEL EGE LİSESİ
Anaokulu | İlkokul | Ortaokul | Lise